Ročník 1927.

Sbírka zákonů a nařízení
státu československého.

Částka 46. Vydána dne 20. července 1927.

Obsah: 97. Nařízení, kterým se provádí I. hlava zákona ze dne 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n., o přímých daních.

97.

Vládní nařízení ze dne 7. července 1927,

kterým se provádí I. hlava zákona ze dne 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n., o přímých daních.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. XVI, odst. 2, uváděcích ustanovení zákona ze dne 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n., o přímých daních, pokud jde o I. hlavu tohoto zákona:

Daňová povinnost.

K § 1.

K č. 1 a 4:

(1) Dani důchodové jsou podrobeny zásadně jen fysické osoby na rozdíl od osob právnických, které této dani podrobeny nejsou. Při tom nečiní zákon rozdílu co do stáří nebo pohlaví fysických osob; jsou tedy dani podrobeny i osoby nesvéprávné, na př. nezletilci, kteří nejsou příslušníky rodiny.

(2) Jedinou výjimku ze zásady, že se zdaňují důchodovou daní jen fysické osoby, činí neodevzdané pozůstalosti. Neodevzdaná pozůstalost (t. j. soubor práv a závazků osoby zemřelé) jest pokračováním daňové povinnosti zemřelého až do doby, kdy jest pozůstalost odevzdána a tím nastane berní povinnost dědiců (srov. § 24). Pozůstalost jest odevzdána dnem doručení odevzdací listiny dědicům.

(3) Zákon nečiní rozdílu — kromě výjimky v č. 1, věta 3. — mezi tuzemci (t. j. příslušníky Československé republiky) a cizozemci (t. j. příslušníky cizích států); jsouť všichni ve stejném rozsahu dani podrobeni.

(4) Tím, že zákon o přímých daních platí nyní nejen v Čechách, na Moravě a ve Slezsku i s inkorporovaným územím, ale i na Slovensku a v Podkarpatské Rusi nabylo slovo „v tuzemsku“ v tomto paragrafu širšího významu než dosud, zahrnujíc všechny právě uvedené země. Tím jest odstraněn dosavadní stav, že některé země téhož státu byly proti sobě v oboru daňovém cizinou.

(5) Ve směru objektivním, tedy co do rozsahu povinnosti daňové, nutno přesně lišiti mezi osobami v tuzemsku bydlícími nebo déle jednoho roku pobývajícími a mezi osobami jinými. Rozsah povinnosti oněch i těchto jest zřejmý ze zákona. Definice bydliště stanovena jest v § 252, podle něhož má bydliště fysická osoba tam, kde má byt za okolností, z nichž lze souditi na úmysl se v místě trvale zdržovati. Osoba může míti ovšem též několik bydlišť, zejména též jedno v tuzemsku a jedno v cizině.

(6) Při stanovení, zda se ta která osoba zdržuje v tuzemsku nepřetržitě déle jednoho roku, jest lhostejno, zdržovala-li se v jednom místě anebo na více různých místech tuzemska za sebou, nebo přerušila-li pobyt v tuzemsku po více než jednoročním nepřetržitém pobytu dočasnou nepřítomností. Účel pobytu jest tu nerozhodným. Stanovená jednoroční doba jest ovšem podmínkou pro stanovení daňové povinnosti jen u osob zde pobývajících, nikoliv ale u osob zde, t. j. v tuzemsku bydlících.

(7) Čím se řídí místní příslušnost úřadu, zejména má-li poplatník několik bydlišť v tuzemsku nebo nemá-li v tuzemsku bydliště, ustanovuje § 249, odst. 1., lit. a). O zastoupení poplatníků zdržujících se trvale v cizině tuzemským zmocněncem, jedná § 263, odst. 7.

(8) Účelem ustanovení 2. věty č. 1 jest zabrániti pokud možno dvojímu zdanění v tu-

zemsku a cizím státě, pokud není zvláštních smluv o zamezení dvojího zdanění (viz níže). Slovy „daň důchodová nebo daň stejného druhu“ rozumí se daň, která co do povahy a podstaty jest pravou daní důchodovou, t. j. daní, která zásadně postihuje veškerý, skutečný a ryzí důchod přímo v osobě toho, kdo slučuje jednotlivé ryzí výtěžky jako svůj důchod. Této podmínce nevyhovují zpravidla daně, které postihují pouze jednotlivá odvětví příjmová nebo které jsou daněmi majetkovými (z majetku) nebo daněmi výnosovými, postihujícími objektivní výtěžek jednotlivých výnosových pramenů. Naproti tomu budou daněmi stejného druhu pravidelně daně z úhrnného důchodu (globální, supertaxy) na rozdíl od daní parciálních, jež postihují výtěžek toliko jednotlivého odvětví. Na pojmenování daně nezáleží.

(9) Stejnorodou s naší daní důchodovou jest mezi jinými:

německá daň důchodová (Einkommensteuer) podle zákona z 10. srpna 1925,

rakouská daň důchodová (Einkommensteuer) podle zákona z 23. července 1920,

federální Income Tax Spojených Států Severoamerických (Revenue Act z r. 1926).

Naproti tomu není daní důchodovou ani s ní stejnorodou daní:

anglická Income Tax (jest to daň výnosová, skládající se z 5 daní ukládaných samostatně podle zásad daně důchodové),

italská „imposta sui redditi della ricchezza mobile“ (jest to jen dílčí daň z příjmu), a

francouzské t. zv. cedulové daně z r. 1914 a 1917, právě tak jako francouzská všeobecná daň z příjmu, „impôt général sur le revenu“ z r. 1914.

(10) Druh a rozsah cizozemského zdanění, rovněž i okolnost, že tu jest vzájemnost, má prokázati poplatník.

(11) Vznikne-li pochybnost o tom, zda jest ta která cizozemská daň stejného druhu jako naše daň důchodová, nutno si vyžádati pokynu ministerstva financí.

K č. 1, věta 3.

Slovy „příslušným přímým daním státním“ v č. 1, věta 3. se nežádá — jako je tomu v č. 1, věta 2. — aby byla daň bezpodmínečně stejného druhu. Vyskytnou-li se v tom směru pochyby, rozhodne ministerstvo financí.

K č. 2:

(1) Výpočet teritoriálně na tuzemsko vázaných pramenů v č. 2 a) jest taxativní. Jest lhostejno, béře-li se důchod z těchto pramenů z důvodu práva vlastnického nebo požívacího. Majetkem vázaným na tuzemsko nuceným uschováním nebo jinými právními předpisy rozuměti jest mezi jinými nadání založená (zajištěná) na tuzemských majetkových objektech nebo nadání jsoucí v tuzemské správě, dále majetkové objekty nebo majetková práva, jež jsou ve správě tuzemského soudu, nebo jež jsou zajištěna zástavou vázanou na tuzemsko.

(2) Důchod z tantiem, uvedený pod lit. d), jest podroben dani důchodové, i když požitky, jež společnost celkem vyplatila, činí méně než 5000 Kč, takže tu proto — podle § 183, odst. 4. — není povinnosti k dani z tantiem.

K č. 3:

(1) Pod č. 3. uvedený pobyt za výdělkem není vázán žádnou dolní časovou hranicí. Je tu tedy pobyt nejen, když na př. cizozemec v cizině bydlící a obchod odtud přímo do tuzemska provozující podniká v zájmu tohoto obchodu opětující se cesty do tuzemska a zde se proto — třeba sebe kratší dobu — zdržuje, ale i tehdy, když pobude osoba v cizině bydlící za výkonem svých prací v tuzemsku jen po část dne, na př. zúčastní-li se taková osoba zasedání obchodních společností a podmiňuje-li toto účastenství na zasedání výplatu požitků a pod. Dále budou to na př. hostující herci, virtuosové, artisté, obchodní cestující a pod.

(2) Zjistí-li vyměřovací úřad, že by prováděním hořejších ustanovení byla porušena vzájemnost anebo že by nastalo dvojí zdanění, ohlásí to vyměřovacímu úřadu II. stolice, který o tom podá zprávu ministerstvu financí.

(3) Ovšem ustanovení tohoto paragrafu platí jen potud, pokud podle § 342 nejsou učiněna zvláštní opatření k zamezení dvojího zdanění s cizími státy. Takové smlouvy byly sjednány s Rakouskem (čís. 414 Sb. z. a n. z r. 1922), s Německem (čís. 118 Sb. z. a n. z r. 1923), s Maďarskem (čís. 227 Sb. z. a n. z r. 1924), s Italií (č. 21 Sb. z. a n. z r. 1925), s Polskem (č. 255 Sb. z. a n. z r. 1925). Pokud jde o Rakousko, poukazuje se ještě na vyhlášku ministra financí ze dne 29. ledna 1923, čís. 20 Sb. z. a n., o rozdělení příjmů, pokud se týče výnosu výdělkových podniků.

(4) Jak dalece mohou osoby, které podle tohoto paragrafu nejsou podrobeny dani svým veškerým důchodem, činiti nárok na osvobození od daně z titulu daně prostého minima (§ 3, odst. 1.), jest uvedeno při § 3, odst. 2.

Osvobození od daně.

K § 2.

K č. 1 a 2:

(1) K osobám tu uvedeným patří též personál Mezinárodní komise Dunajské a v důsledku toho přísluší mu osvobození od daní přímých ve stejném rozsahu jako personálu diplomatickému.

(2) Funkcionáře Společnosti národů a Mezinárodního úřadu práce dlužno pokládati za osoby, jimž přísluší podle práva mezinárodního exterritorialita, a požívají tudíž zmíněné osoby osvobození od státních a jiných veřejných daní a dávek podle ustanovení zákona ze dne 9. listopadu 1922, č. 331 Sb. z. a n.

(3) O osvobození resp. daňové povinnosti exterritoriálních osob jednají zvláště též smlouvy o zamezení dvojího zdanění (viz u § 1).

K č. 3 a 4:

(1) Budou tedy osvobozeny od daně důchodové z požitků z vojenské činné služby plynoucích jak osoby (mužstvo), konající presenční (§ 17 branného zákona ze dne 19. března 1920, č. 193 Sb. z. a n. ve znění novely ze dne 8. dubna 1927, č. 53 Sb. z. a n.) nebo další (§ 19 branného zákona) činnou službu nebo vojenský výcvik v náhradní záloze (§ 20 branného zákona ve znění zákona ze dne 8. dubna 1927, č. 53 Sb. z. a n.) a všechny osoby v záloze nebo v náhradní záloze konající činnou službu podle §§ 22 a 27 bran. zák., tak i všechny kategorie vojenských a četnických důstojníků činné služby a všechny kategorie vojenských a četnických gážistů mimo služební třídy (tedy u vojska podporučíci, štábní rotmistři a rotmistři v činné službě, a u četnictva vrchní strážmistři a strážmistři v činné službě, jakož i četníci na zkoušku). Ovšem ale zůstane dani důchodové podroben u všech těchto osob celý jiný důchod, t. j. celý důchod kromě služebních požitků z činné služby. Osoby, jimž byla dána dovolená s „čekaným", nutno pokládati za osoby v činné službě.

(2) Nejsou-li osoby uvedených kategorií v činné službě, jsou podrobeny i ze svého služebního příjmu dani důchodové. Vojenští gážisté ve výslužbě, pokud jsou povoláni k činné službě v míru podle ustanovení § 120 zákona ze dne 24. června 1926, č. 103 Sb. z. a n. nebo za mobilisace a ve válce jsou ovšem osvobozeni od daně důchodové z požitků plynoucích z vojenské činné služby.

(3) Do uvedených od daně osvobozených vojenských požitků počítati jest i vyživovací příspěvky, jež jsou vypláceny rodinám osob ke konání vojenské povinnosti povolaných.

(4) Přídavky za zranění jsou vždy osvobozeny, ať je dostávají osoby vojenské v činné službě, anebo osoby z branné moci již propuštěné. Naproti tomu příjmy válečných poškozenců podle zákona ze dne 20. února 1920, čís. 142 Sb. z. a n., ze dne 25. ledna 1922, čís. 39 Sb. z. a n. a ze dne 31. ledna 1922, č. 41 Sb. z. a n., jsou dani důchodové podrobeny.

K č. 5:

Podle tohoto předpisu jsou od daně důchodové osvobozeni přednostové politických úřadů I. a II. stolice (§ 20, odst. 5. ústavní listiny).

K § 3.

K odst. 1.:

(1) Dosaženým důchodem ve smyslu tohoto paragrafu nejsou příjmy zásadně dani nepodrobené (na př. § 7, odst. 2.), a nelze jich proto do veškerého dosaženého důchodu počítati.

(2) Ale ovšem nutno počítati do dosaženého důchodu i důchody, jež jsou sice zásadně dani podrobeny, ale jsou zvláštním ustanovením tohoto zákona (§ 2) od daně osvobozeny.

(3) Bude tedy počítán na př. u osoby vojenské v činné službě, jež má vedle osvobozených vojenských služebních požitků ještě jiný důchod, při stanovení výše dosaženého důchodu podle § 3, odst. 1., nejen uvedený jiný důchod, nýbrž i služební důchod, třeba jest týž podle § 2, č. 3. od daně osvobozen.

(4) Naproti tomu nelze počítati u osob v § 20, odst. 1. uvedených do dosaženého jejich důchodu hodnoty zaopatření jim poskytovaného (§ 20, odst. 3.).

(5) Při stanovení počtu rodinných členů, podle něhož se řídí výše minima od daně osvobozeného, jest — podle § 4, odst. 3. — rozhodným stav rodiny ke konci prošlého, pro zdanění rozhodného roku kalendářního, tedy pravidelně stav k 31. prosinci berního roku.

(6) § 3 stanoví minimum důchodu od daně osvobozené částkou 7000 Kč a jde-li o poplatníky se 4 příslušníky částkou 8200 Kč, s 5 příslušníky částkou 9200 Kč a se 6 příslušníky částkou 11.000 Kč.

(7) Je-li poplatníkem vdovec (vdova), zvyšuje se daně prosté minimum na 8200 Kč již při třech příslušnících rodiny (§ 5), dále na 9200 Kč již při čtyřech takových příslušnících a konečně na 11.000 Kč již při pěti takových příslušnících. Toto výjimečné ustanovení platí ovšem jen pro skutečné vdovce (vdovy); kdyby tedy vdovec (vdova) žil znovu ve faktickém manželském spolužití, nelze mu této výhody přiznati.

(8) Pro poplatníky s důchodem do 26.000 Kč, kteří mají 7 příslušníků (u vdovců 6 příslušníků) rodiny (§ 5), jest podle ustanovení § 20, odst. 1. a) daně prostým minimem částka 26.000 Kč.

(9) U osob majících služební požitky (mzdy a platy) stanoví §§ 30 a 31 minimum od srážkové daně osvobozené částkami vyššími, t. j. roční částkou 10.036 Kč, po příp. (při výplatách měsíčních nebo desetidenních) 10.044 Kč, pokud se týče 10.200 Kč (jde-li o požitky vyplácené v jiných obdobích než v § 30, odst. 1. a 2. uvedených), a konečně u poplatníků s četnou rodinou na ročních 11.505 až 11.544 Kč, po případě na 12.756 až 12.792 Kč, nebo na 15.000 až 15.028 Kč, ba i částkou až do 23.556 Kč (má-li zaměstnanec aspoň 6 osob v § 20, odst. 1. označených). Toto minimum značí ale hrubé služební požitky bez jakýchkoli srážek; při tom se vzal již zřetel i na ustanovení § 20. Naproti tomu se týká uvedené minimum (§ 3) důchodu ryzího po odečtení všech zákonem přípustných srážek podle § 7, odst. 1. a podle §§ 15 až 17.

K odst. 2.:

(1) Odstavec 2. stanoví zákonnou praesumpci, že veškerý dosažený důchod osob v odstavci tom uvedených přesahuje minimum vytčené v § 3, odst. 1. A proto možno užíti na ně ustanovení odst. 1. jen, když sami prokáží, že veškerý jejich důchod, to jest jak důchod v tuzemsku dani podrobený tak i důchod v cizině dani podrobený, nepřesahuje minima v odst. 1. uvedeného. Přesahuje-li veškerý důchod takových osob uvedené daně prosté minimum, ale důchod tuzemský sám o sobě tohoto minima nepřevyšuje, zdaní se tento (tuzemský) důchod sazbami v § 18 uvedenými. Na příklad: svobodný poplatník v tuzemsku bydlící má z tuzemského podniku příjem 2000 Kč, z cizozemské nemovitosti příjem 6000 Kč, tedy celkový důchod 8000 Kč, to jest nad minimum a bude tudíž takovému poplatníku, prokáže-li, že byl jeho cizozemský důchod z nemovitosti 6000 Kč v cizině již zdaněn (§ 1, č. 1., věta 2.) vyměřena daň v tuzemsku podle § 1, č. 1. z důchodu 2000 Kč sazbou podle § 18. Nebo naopak, má-li svobodný poplatník bydlící v cizině v tuzemsku nemovitost, z níž má důchod 4000 Kč a vedle toho v cizině důchod z cizozemského podniku 5000 Kč, takže celkový jeho důchod převyšuje minimum od daně osvobozené, bude zdaněn v tuzemsku z důchodu 4000 Kč podle § 1, č. 2., lit. a) sazbou podle § 18.

(2) Podle §§ 20 a 21 mohou býti za okolností tam uvedených od daně osvobozeny také osoby, které mají důchody vyšší daňového minima, a to hledíc k jejich menší platební schopnosti nastalé zvláštními poměry osobními (rodinnými).

Údobí zdanění.

K § 4.

K odst. 1.:

(1) Skutečně dosaženým a dani podrobeným důchodem rozumí se úhrn všech dosažených dílčích příjmů po odečtení přípustných srážek (§ 7), ať poplatníku plynuly po celý rok nepřerušeně (nepřetržitě) nebo jen po jednu část roku nebo po více částí roku, s přerušením nebo bez přerušení, a ať měly ráz trvalých nebo dočasně se opakujících nebo jen jednorázových příjmů (na př. výhry na los), pokud jsou zásadně dani podrobeny. Příjmy se nepřepočítávají na celý rok, naopak sečtou se dohromady veškeré, v jednotlivých částech kalendářního roku dosažené skutečné dílčí příjmy. Tato zásada platí též pro výpočet výdajů, které jsou podle zákona přípustny (§ 15).

(2) Na př.: Poplatník měl počátkem roku 1927 činžovní dům, který koncem března 1927 prodal; za peníze z prodeje domu utržené si koupil hospodářství, které ale zase koncem listopadu 1927 zcizil; obdržené peníze konečně uložil si počátkem prosince 1927 na úrok. Zdaní se tudíž na berní rok 1927 celkový důchod v roce 1927 ze všech uvedených pramenů skutečně dosažený, t. j. skutečný čistý příjem z domu za 3 měsíce, čistý příjem z hospodářství za dalších 8 měsíců a čistý příjem z uložených peněz (úrok) za 1 měsíc.

K odst. 2.:

I. (1) Jedinou výjimku z pravidla, že jest rok kalendářní spolu rokem berním, připouští § 4 v odst. 2. u poplatníků, jichž pravidelné obchodní nebo hospodářské roční období nesplývá s rokem kalendářním, jako hospodářské období u podniků zemědělských a u různých odvětví obchodních a výrobních, u nichž končí obchodní rok nikoliv 31. prosincem, nýbrž různým datem.

(2) Požádá-li o to takový poplatník, vyměří se mu daň důchodová nikoli z důchodu za rok kalendářní, nýbrž z důchodu za jeho rok obchodní či hospodářský a to na ten berní rok, v němž jeho obchodní (hospodářský) rok skončil.

(3) Předpokladem toho však jest, že jest toto obchodní (hospodářské) období pravidelným, že zároveň zahrnuje dobu celého roku a že bylo o to poplatníkem žádáno včas, to jest nejdéle před uplynutím zákonné lhůty, stanovené pro včasné podání přiznání.

(4) Má-li poplatník, u něhož bylo užito ustanovení § 4, odst. 2., kromě příjmu z hospodářského nebo obchodního podniku i příjmy jiné, budou tyto jiné příjmy zdaňovány — podle § 4, odst. 1. — v té výši, jaké dosáhly v roce kalendářním (a tedy ne v období obchodním).

(5) Zvolil-li poplatník období obchodní (hospodářské) za podklad zdanění, a byla-li mu podle toho již daň vyměřena, může zvoliti za základ zdanění jiné obchodní (hospodářské) období než původně zvolené anebo přerušiti dosavadní spojitost jednotlivých za sebou jdoucích období jen se souhlasem vyměřovacího úřadu.

(6) Změní-li nebo přeruší-li poplatník takto, t. j. se souhlasem úřadu obchodní období, bude vzato — na přání poplatníkovo — za základ zdanění nové obchodní (hospodářské) období, nehledíc k době jeho trvání.

(7) Skončí-li v takovém případě v témže kalendářním roce několik obchodních období, bude vyměřena daň ze součtu důchodů všech těchto období.

(8) Úřad zpravidla projeví souhlas se změnou bilančního období, jen když to bude u poplatníka věcně odůvodněno, t. j. když bude změna vyhovovati hospodářským poměrům toho kterého podniku a když současně nebude touto změnou včasné zdanění znemožněno, nebo státní pokladna poškozena. V tomto směru nutno, aby úřad věnoval zvláštní opatrnost a pozornost zejména případům, kde by chtěl poplatník častěji bilanční období měniti, a když možno usuzovati, že poplatník hodlá touto změnou období státní pokladnu poškoditi.

(9) Na př.: Dosavadní 12měsíční bilanční období od 1. března 1927 do konce února 1928 vykazuje ztrátu 100.000 Kč; naproti tomu vykáže následující období pravděpodobně velký zisk. Aby poplatník v tomto dalším období unikl dani, resp. progresi daňové, snaží se přičísti ke ztrátě dosavadního období zisk za 1. pololetí následujícího období (t. j. za dobu od 1. března do konce srpna 1928) v částce 150.000 Kč; tím by totiž vykázal v tomto přechodném 18měsíčním období pouze nepatrný zisk 50.000 Kč a byl by zdaněn nepatrnou daní. Dále by pak bilancoval vždy za období od 1. září do 31. srpna.

(10) Nebo: Poplatník má ve stejném 12měsíčním období (1./3.—28./2.) neobvyklý zisk 300.000 Kč; ví ale, že bude míti příště značné ztráty. Chce tedy k zisku za dosavadní období přičísti ztrátu za 4 měsíce příštího období v částce 200.000 Kč, aby tak dosáhl v tomto přechodném 16měsíčním období jen zisku 100.000 Kč a tedy i mnohem menší daně. Pak by bilancoval vždy od července do června.

(11) Souhlas se změnou období může býti i podmíněný, jak bude dole v příkladu uvedeno.

(12) Za souhlas má žádati poplatník včas, tedy dříve než skončí dosavadní bilanční období, nebo, chce-li změniti období přechodně na dobu kratší než bylo období dosavadní, dříve než toto nové období uplyne. Chce-li tedy na příklad přechodně změniti dosavadní 12měsíční období v 15měsíční, má žádati dříve, než projde 12 měsíců dosavadního období; nebo, chce-li 12měsíční dosavadní období změniti v přechodné 7měsíční, má žádati dříve, než uplyne uvedených 7 měsíců.

(13) Úřad rozhodne o poplatníkově žádosti ihned, nečekaje na poplatníkovo přiznání; vyslechne ale předem, uzná-li to vhodným, znalce o konjunktuře v příslušném oboru vůbec, nebo o konjunktuře podniku žadatelova zvláště, aby bylo lze posouditi, zda není úmyslu stát poškoditi.

(14) Proti rozhodnutí nemá poplatník opravného prostředku; námitky, má-li jaké, může uplatňovati až v odvolání proti vyměření daně (§ 330, odst. 2.).

(15) Je v prospěchu poplatníkově žádati včas, protože by jinak bilancoval bez souhlasu

úřadu, a bylo by zde pro něho nebezpečí, že nastane zdanění podle kalendářního roku.

(16) Ovšem tím, že úřad nedal souhlasu ke změně bilančního období, není řečeno, že poplatník musí býti zdaněn jen podle kalendářního roku. Zjistí-li se totiž dodatečně (nejdéle ovšem v době provedení vyměření), že ze změny období nehrozí státní pokladně poškození, může vyměřovací úřad uložiti daň i podle změněných období.

(17) Poslední věta 2. odstavce jest zákonným vysvětlením toho, co se rozumí v těchto případech uložením daně podle kalendářního roku. Nebude to zpravidla jen pouhý kalendářní rok obsahující 12 měsíců, jak z dalších případů jest zjevno, bude to pravidelně kalendářní rok zvětšený o dobu předcházejícího roku, která dosud zdaněna nebyla (viz slova „aby žádné důchodové období neuniklo zdanění“).

(18) Zásady platné o příjmech platí stejnou měrou pro výpočet výdajů podle zákona přípustných, což vyplývá z věci. Uvedená zákonná ustanovení odst. 2. osvětlí podrobně tyto příklady:

1. Zemědělský podnik účtuje v pravidelném období od 1./7. do 30./6.; poplatník žádá o vyměření daně podle obchodního období, jež zahrnuje celý rok.

Bude proto zdaněn na berní rok 1927 výsledek obchodního období od 1./7. 1926 do 30./6. 1927 (jež končí v roce berním), a na berní rok 1928 výsledek období od 1./7. 1927 do 30./6. 1928.

2. Obchodník má stálý celoroční obchod v místě A; kromě toho prodává v sezoně své výrobky i v lázních B, a proto účtuje celý svůj obchod pravidelně ve dvou obdobích, z nichž jedno (sezonní) zahrnuje dobu od 1./6. do 30./9. (tedy období 4 měsíční), a druhé dobu od 1./10. do 31./5. (tedy období 8měsíční). Přeje si, aby byl zdaňován podle obchodních období. V kalendářním roce 1927 skončí období dvě, a to jednak období od 1./10. 1926 do 31./5. 1927 a jednak období od 1./6. 1927 do 30./9. 1927. Daň na berní rok 1927 bude vyměřena ze součtu výsledků obou uvedených období.

3. Určité rodinné nebo hospodářské poměry donutily poplatníka, aby své pravidelné bilanční roční období, jež počínalo 1. dubnem, a podle něhož byl až do roku 1928 zdaňován, změnil od 31./3. 1929 několikráte za sebou. Proto bilancoval zvláště období od 1./4. 1929 do 30./6. 1929, pak období od 1./7. 1929 do 30./9. 1929, a teprve od 1./10. 1929 účtoval v pravidelných 12 měsíčních obdobích od 1./10.—30./9. Úřad dal k uvedeným změnám období souhlas. Bude tedy zdaněn na berní rok 1929 výsledek tří bilančních období, t. j. období 1./4. 1928—31./3. 1929, období 1./4. 1929—30./6. 1929 a konečně období 1./7. 1929—30./9. 1929. Na rok 1930 bude zdaněno již pravidelné období 1./10. 1929—30./9. 1930.

4. Poplatník, jehož pravidelné období obchodní počíná 1. dubna a končí 31. březnem, nežádal v roce 1927 o zdanění podle obchodního období. Byl proto u něho — podle ustanovení § 4 odst. 1. — zdaněn na berní rok 1927 důchod, dosažený z obchodního podniku za dobu od 1./1. 1927 do 31./12. 1927. V roce berním 1928 požádal včas o zdaňování podle obchodního období. V roce 1928 skončilo období zahrnující dobu od 1./4. 1927 do 31./3. 1928 (další období skončilo až 31./3. 1929). Protože byl důchod získaný za dobu od 1./4. 1927 do 31./12. 1927 zdaněn již za berní rok 1927 a nelze ho — podle poslední věty odst. 2. — podruhé zdaniti, bude na berní rok 1928 vyměřena daň pouze z důchodu získaného za dobu od 1./1. 1928 do 31./3. 1928. V berním roce 1929 bylo by pak již zdaniti celoroční důchod, získaný za dobu od 1./4. 1928 do 31./3. 1929.

5. Poplatník byl zdaněn na berní rok 1927 podle svého obchodního období, t. j. za dobu od 1./7. 1926 do 30./6. 1927. V roce 1928 změní — se souhlasem úřadu — obchodní období na 1./10.—30./9. Aby přešel do nového období, má trojí možnost:

a) buď bilancuje období 1./7. 1927 do 30./6. 1928 jako dosud a připojí k tomu přechodné (tříměsíční) období od 1./7. 1928 do 30./9. 1928, anebo

b) bilancuje najednou celé (patnáctiměsíční, přechodné) období od 1./7. 1927 do 30./9. 1928, nebo konečně

c) bilancuje hned přechodné období od 1./7. 1927 do 30./9. 1927 a přejde pak k novému celoročnímu období od 1./10. 1927 do 30./9. 1928.

V prvním případě bude na berní rok 1928 zdaněno obojí v roce 1928 končící období, tedy celkem období 15měsíční; v případě druhém zdaněno bude celé (15měsíční) období, jež skončilo v roce berním. V případě třetím skončilo sice v berním roce 1928 pouze období od 1./10. 1927 do 30./9. 1928, ale poněvadž období od 1./7. 1927 do 30./9. 1927 nebylo na berní rok 1927 zdaněno a přece nesmí zda-

nění uniknouti, budou i v tomto případě zdaněna obě uvedená, celkem 15ti měsíční období.

6. Kdyby však v případě právě uvedeném nebyl dal úřad souhlasu z obavy před poškozením státní pokladny a kdyby byl poplatník přece bilancoval, jak je v případu tom uvedeno, zdaní se — podle posledních dvou vět druhého odstavce § 4 — na berní rok 1928 v každém ze tří uvedených případů celý důchod dosažený v kalendářním roce 1928, k němuž se připočte důchod dosažený v době od 1./7. 1927 do 31./12. 1927, poněvadž tento dosud nezdaněný důchod podle poslední věty druhého odstavce nesmí uniknouti zdanění.

Zdanění se provede v praxi takto:

V případu prvním (a) se bilance za 1./7. 1927—30./6. 1928 a za 1./7. 1928—30./9. 1928 sečtou a přičtou se k nim ještě tři dvanáctiny z bilance za dobu od 1./10. 1928 do 30./9. 1929;

v případě druhém (b) se připočtou k bilanci za 1./7. 1927—30./9. 1928 ještě tři dvanáctiny z bilance za 1./10. 1928 do 30./9. 1929, a konečně v případě třetím (c) se k součtu bilancí za 1./7.—30./9. 1927 a za 1./10. 1927—30./9. 1928 připočtou taktéž tři dvanáctiny z bilance za 1./10. 1928 až 30./9. 1929.

Poněvadž by ve všech uvedených třech případech bylo možno uložiti daň na berní rok 1928 teprve po předložení bilance za období 1./10. 1928—30./9. 1929, což se stane pravidelně až na počátku kalendářního roku 1930, bude nutno, aby úřad v konkrétním případě uvážil, který z obou zájmů státních převládá, zda zájem o včasné uložení nebo zájem o státní pokladnu. Uzná-li úřad, že má převahu zájem o včasné uložení, vyměří daň, třeba nesouhlasil se změnou období, podle obchodních období (viz příkl. 4); bude-li míti ale převahu zájem o státní pokladnu, uloží úřad daň podle roku kalendářního, jak bylo právě uvedeno. V tomto případě bude zdaňován na další berní léta skutečný důchod toho kterého kalendářního roku do té doby, než úřad po případě dá souhlas ke změně bilančního období.

7. Podnikatel jest pravidelně zdaňován podle kalendářního roku. V roce 1930 požádá, aby byl zdaňován podle změněného obchodního ročního období, jež počíná 1. březnem a končí posledním únorem. Úřad dá k tomu souhlas. Podnikatel, kterému byla na berní rok 1929 vyměřena daň podle výsledku období 1./1. 1929—31./12. 1929, bilancuje v přechodném roce 1930 tak, že uzavře účty za 1./1. 1930 do 28./2. 1930 v samostatném (přechodném) období a bilancuje dále dobu od 1./3. 1930 až 28./2. 1931. V důsledku toho bude zdaněn na berní rok 1930 jen z výsledku přechodného — dvouměsíčního — období od 1./1. 1930 do 28./2. 1930 (poněvadž jen toto období končí v berním roce), v berním roce 1931 pak z výsledku období od 1./3. 1930 do 28./2. 1931.

Ježto může býti v tomto případě proveden přechod do nového obchodního období i tím, že podnikatel bilancuje (přechodně) najednou období od 1./1. 1930 do 28./2. 1931, tak že by pak v roce 1930 nekončilo žádné období a nebylo by proto možno na berní rok 1930 daně vůbec uložiti, kdyby dal úřad k uvedené změně bezpodmínečný souhlas, uváží úřad v podobných případech, nemá-li dáti souhlas vázaný podmínkou, že bude vlastní přechodné období (v příkladu období 1./1. 1930—28./2. 1930) bilancováno samostatně.

8. Podnikatelův pravidelný obchodní rok počínal 1. říjnem; tento rok byl podkladem pro vyměřování daně důchodové podle ustanovení § 4, odst. 2. Proto byl na berní rok 1928 zdaněn důchod obchodního roku od 1./10. 1927 do 30./9. 1928. V roce 1929 změnil obchodní období na období shodné s rokem kalendářním. Bylo by tedy vyměřiti daň na berní rok 1929 z důchodu kalendářního roku 1929.

Tím by ale unikl zdanění důchod, získaný v době od 1. října do 31. prosince 1928. Žádal-li tedy obchodník za souhlas vyměřujícího úřadu ke změně obchodního roku, bude mu dán s podmínkou, že první nové obchodní období bude zahrnovati i dobu od 1. října do 31. prosince 1928 a zaujme tedy dobu od 1./10. 1928 do 31./12. 1929. Nebylo-li tomu vyhověno, nebo nebylo-li o souhlas žádáno vůbec, vyměří úřad daň — podle § 4, odst. 2. věta 3. a 4. — na rok 1929 z důchodu získaného za celou dobu od 1. října 1928 do 31. prosince 1929.

9. Obchodníkovo pravidelné roční období počínalo 1. říjnem, a byl proto zdaněn na rok 1928 jeho důchod, dosažený v období od 1./10. 1927 do 30./9. 1928.

a) Týž přestěhoval v roce 1929 svůj podnik do jiného objektu a zakončil proto vlastní provozování, t. j. prodej zboží dnem 28. února 1929, aby nerušeně zařídil svůj podnik v nových místnostech; v těch zahájil prodej 1. května 1929; při tom změnil trvale — se souhlasem vyměřujícího úřadu — své obchodní období na dobu od 1. července do konce června. Přechodné období trvalo pouze od 1./5. 1929 do 30./6. 1929, a první pravidelné období od 1./7. 1929 do 30./6. 1930. Protože

pak poslední staré období skutečně skončilo 28. února 1929, byla přerušena dosavadní spojitost jednotlivých, za sebou jdoucích období. Ježto v kalendářním roce 1929 skončila obchodní období dvě (a to období od 1. října 1928 do 28. února 1929, a období od 1. května do 30. června 1929), bude vyměřena daň na rok 1929 ze součtu důchodů z obou těchto období, nehledíc k době jich trvání.

b) Kdyby byl týž obchodník provedl uvedenou změnu bez souhlasu úřadu vyměřujícího, anebo kdyby nebyl žádal o zdanění podle nového obchodního období, bylo by vyměřiti daň podle § 4, odst. 1. a odst. 2., třetí věta z důchodu za celý kalendářní rok 1929, k němuž by bylo připočísti — podle § 4, odst. 2., poslední věta — důchod dosažený i za dobu od 1. října 1928 do 31. prosince 1928.

II. Jinak se přihlíží — podle ustanovení § 4, odst. 3. — ku poměrům pro zdanění rozhodným (jako ku početnosti rodiny— (§§ 19 a 20) —, k místní příslušnosti založené bydlištěm — (§ 249) — atd.) podle jejich stavu ke konci toho kterého roku kalendářního. Naproti tomu dlužno však bez ohledu na rodinný stav, jaký tu jest v době rozhodné podle § 4, odst. 3., přičítati všechny příjmy příslušníků rodiny vyjma služební požitky (§ 5, odst. 2.) až do vzniku samostatné daňové povinnosti těchto příslušníků k důchodu hlavy rodiny, ježto jde o skutečně dosažený důchod domácnosti za zmíněnou dobu (§ 4, odst. 1. ve spojení s § 5, odst. 2.) — (viz § 23).

Důchod domácnosti.

K § 5.

K odst. 1.—3.:

(1) Základem zdanění jest důchod domácnosti jakožto hospodářské jednotky.

(2) Důchodem domácnosti jest souhrn příjmů hlavy rodiny i všech příslušníků rodiny. Pro zdaňování celkového důchodu domácnosti jest rozhodným jedině faktické příslušenství k domácnosti, ne ale disposice tím kterým příjmem nebo důchodem. Proto jest pro tuto otázku nerozhodno, zda hlava rodiny skutečně všemi těmito příjmy disponuje, buď že z nich hradí náklady společné domácnosti nebo je ukládá, anebo zda jimi disponuje příslušník rodiny sám.

(3) Jedinou výjimku ze započítávání důchodu příslušníků rodiny do důchodu domácnosti činí služební požitky příslušníků rodiny; ale jen služební požitky ve smyslu § 11, t. j. požitky z práce konané v poměru služebním, tedy takové, které jsou zásadně podrobeny samostatně dani důchodové, vybírané srážkou podle § 28 a násl. a to i tehdy, nedosahují-li minima stanoveného v § 30. Náleží tudíž k důchodu domácnosti a přičtou se k důchodu hlavy rodiny jinaké pracovní příjmy příslušníků na př. za domácí vyučování, šití a pod.

(4) Poplatníkem daně důchodové jest hlava rodiny.

(5) Tvoří-li jednotnou domácnost jediná osoba (jako samostatný muž svobodný nebo bezdětný vdovec, samostatná neprovdaná nebo ovdovělá, bezdětná žena), jest — přirozeně — hlavou rodiny a tedy poplatníkem tato osoba.

(6) Skládá-li se jednotná domácnost ze dvou nebo více osob, předpokládá se, že jest hlavou rodiny — a tedy poplatníkem — osoba, jež tuto domácnost vede a řídí, takže jsou ostatní členové domácnosti její vůli podrobeni.

(7) Bude tedy pravidelně hlavou rodiny otec rodiny, ale může jí býti po případě i jeho manželka (družka), je-li na př. manžel na duchu chorý a pod. Ve sporných případech pokládá se muž za hlavu rodiny.

(8) Při řešení otázky, kdo jest hlavou rodiny, jest nerozhodno, má-li ta která osoba svůj vlastní důchod; stačí, vede-li a řídí-li samostatnou domácnost, třebas byla odkázána osobně na důchod členů této domácnosti.

(9) Pro posouzení otázky, čí vůli jsou ostatní osoby v rodině podřízeny, jest směrodatným, čí vůle rozhoduje ve vedení a řízení domácnosti; nezáleží na tom, zda rozhoduje v jiných směrech vůle této osoby nebo osoby jiné.

(10) Pravidelně bude hlavou rodiny osoba zletilá, může jí však býti i osoba nezletilá nenáležející k rodině osoby jiné (samostatně žijící nezletilec, ženatý nezletilec s vlastní domácností, osiřelý nezletilec a pod.).

K odst. 4. a 5.:

(1) Příslušníky rodiny mohou býti kromě druhého člena manželské dvojice, vzniklé buď manželstvím nebo faktickým manželským spolužitím, pouze nezletilí descendenti anebo jim na roveň postavené osoby přijaté do rodiny jako pastorkové anebo schovanci. Příslušníky ve smyslu ustanovení tohoto zákona nejsou, třeba žijí v rodině hlavy domácnosti, zletilí descendenti (po případě zletilí pastorkové, schovanci), dále ascendenti (rodiče, děd, bába), pobočni příbuzni (sourozenci, synovci, neteře, strýcové, tety), osoby sešvagřené (ať v linii vzestupné, sestupné nebo pobočné),

osoby služebné, čeleď, podnájemníci, strávníci nebo nocležníci. Jest tudíž okruh příslušníků rodiny užší než okruh osob, na něž přísluší hlavě rodiny snížení daně podle § 20.

(2) Další podmínkou, aby se zprvu uvedené osoby považovaly za příslušníky rodiny, jest, aby žily s hlavou rodiny ve společenství domácnostním.

(3) Společenství domácnostní jest mezi hlavou rodiny a osobami v § 5, odst. 4. uvedenými, žijí-li tyto osoby s hlavou rodiny ve spotřebním společenství, t. j. dostává-li se jim ukájení jejich životních potřeb v rámci a z prostředků tohoto společenství. Spotřební společenství nevyžaduje nezbytně skutečného stálého spolubydlení všech osob tvořících skutečné spotřební společenství. Není tedy na závadu, nenastalo-li skutečné společné spolubydlení (na př. pro bytovou krisi), nebo bylo-li dočasně skutečné spolubydlení přerušeno (na př. odcestováním, odchodem na studie, do učení, na léčení, k výkonu vojenské služby a pod.).

(4) Naproti tomu není spotřebního společenství mezi manželi rozvedenými nebo z jiného důvodu od sebe skutečně trvale odloučenými.

(5) Pro poplatníkův nárok, stanovený v odst. 5., je rozhodno, byl-li či nebyl-li spolu zdaněný důchod příslušníka rodiny, na němž se domáhá náhrady, v domácnosti skutečně spotřebován.

(6) Na žádost poplatníkovu sdělí mu vyměřovací úřad ony částky daně, které poměrně připadají na důchod příslušníků jeho rodiny.

(7) O ručení příslušníků rodiny za daň důchodovou jedná § 264, odst. 1. č. 4. a 6.

Společné důchody.

K § 6.

(1) Takovými společnými důchody osob žijících ve spotřebním společenství jsou na př. důchody klášterů, kongregací, bratrstev, kolegiátních kapitol a pod. Při tom nezáleží na tom, mají-li jednotliví členové tohoto společenství právní nárok na část úhrnného důchodu, či nic. Rozhoduje zde skutečné spotřební společenství. Sem spadají též důchody z komposesorátů a urbariátů na Slovensku a v Podkarpatské Rusi existujících, pokud komposesoráty (urbariáty) nejsou samostatnými právnickými osobami. Je-li komposesorát (urbariát) právnickou osobou, což nutno v každém případě samostatně řešiti, nebude komposesorát (urbariát) jako takový dani důchodové podroben. Ovšem částky, které podílníci od této právnické osoby skutečně obdrží, budou zdaněny u těchto podílníků (podobně jako u dividend placených akciovými společnostmi atd.).

(2) Za společný důchod sluší považovati důchod jednotlivých takových útvarů, nikoliv vyšších jednotek svazových, tedy na př. důchod jednotlivého konventu, nikoli důchod řádové provincie. V případech, kde společný důchod se fakticky nerozděluje, předpokládá se dělení na stejné části všem skutečným (řádným) účastníkům, nikoli jinakým osobám, jež nejsouce řádnými účastníky, jsou ze společného důchodu vydržováni.

(3) Předpokladu dělení důchodu není na závadu skutečnost, že jednotliví účastníci nemohou míti dle ustanovení statutu vlastního samostatného jmění a příjmu (řády žebravé).

(4) Ustanovení § 6 nevylučuje případného užití § 327, odst. 3. (odhad podle zevnějších známek) u účastníků spotřebního společenství.

(5) Ručení je upraveno v § 264, odst. 1., č. 5.

(6) Obdobným jest ustanovení § 14 o příjmu příslušejícím z nějakého pramene několika osobám (t. j. o příjmu, na který má několik osob — třeba jen co do jeho části — právní nárok), aniž by tu bylo spotřebního společenství.

Daní podrobený důchod.

K § 7.

K odst. 1.:

(1) Příjmy a srážkami rozumíme všechny příjmy a všechny přípustné srážky, ať už byly v berním období pro zdanění rozhodném hotově přijaty nebo placeny anebo zúčtovány, beze zřetele na jejich splatnost.

(2) Příjmem v berně právním smyslu jsou všechny statky, které se docilují činností osoby, směřující k zisku, aneb jměním nesoucím zisk, a to pokud se jimi může nakládati bez zmenšení kmenového jmění. Pojem „příjmu“ vyžaduje realisaci. Nelze tedy za příjem považovati právní nároky, dokud nebyly splněny. Za splnění právních nároků v tomto smyslu dlužno u poplatníků, vedoucích řádné obchodní knihy, pokládati účetní provedení.

(3) Proto není na př. příjmem akcionářovým částka všeobecného reservního fondu akciového podniku, jež odpovídá počtu jeho akcií.

Byl-li ale tento reserní fond ať zcela nebo z části rozdělen mezi akcionáře ve formě bezúplatného přikázání nových akcií, čímž nabyl akcionář neomezeného disposičního práva nad částí dříve společného majetku, jest tu dani podrobený příjem a to ve výši kursu těchto nových akcií, stanoveného na nejbližší burse po jejich vydání; nejsou-li akcie na burse znamenány, ve výši skutečné ceny jinak zjištěné; není-li ani tato cena zjistitelna, ve výši nominální jejich ceny.

(4) Podobně jest dani podrobeným příjmem částka, kterou obdržel starý akcionář z prodeje svého odběrného práva na nové akcie. Odběrné právo není totiž ničím jiným než vydáním části nashromážděných reserv ze jmění akciové společnosti do rukou starých akcionářů. A prodejem odběrného práva starý akcionář tento svůj příjem realisoval.

(5) Příjmem dani podrobeným jsou — za podmínek vytčených v § 15, č. 1., lit. e), posl. věta — i hotově vrácené nebo přeúčtované přeplatky tam uvedených daní a dávek s příslušenstvím.

(6) Při zjišťování příjmu na podkladě obchodních knih mohou býti zahrnuty do příjmu — podle zásad jich vedení — i ty příjmové položky, jež v době pro to které ukládání daně rozhodné nebyly skutečně zaplaceny ani vyúčtovány a byly proto vedeny jako pohledávka.

(7) Důchodem jest nejen skutečný příjem, nýbrž i každá úspora výdajů neodpočitatelných, na př. nejen nájemní hodnota bytu zdarma, nýbrž i rozdíl mezi skutečnou hodnotou nájemní a sjednaným nižším nájemným.

K odst. 2.:

(1) Důchodem dani podrobeným nejsou přírůstky na majetku vzniklé změnami a přesuny majetkovými. Jest tedy pouhá změna ocenění stálého základního jmění podniku za doby provozovací beze vší důležitosti pro vyšetření výnosu, ježto takovou změnou výnos ten se ani nerozmnoží ani nezmenší, pokud toto ocenění nebylo realisováno. Byly-li tedy na př. vydány nové akcie, jež znamenají jen číselnou změnu, aniž by při tom byl rozdělován nahromaděný zisk (jako při sestavení stabilisačních bilancí), nelze takového přídělu pokládati za poplatný příjem, ježto tu příjmu není. Byl-li ale rozdíl v ocenění realisován, jest zdanitelnost jeho posouditi podle odst. 3.

(2) Důchodem dani podrobeným nejsou úplaty, které se jeví realisováním (zpeněžením) majetkových nebo jiných práv poplatníkových.

(3) Nepodléhá tedy na př. dani důchodové úplata za převzatý závazek vzdáti se radikované živnosti, ježto jde o vzdání se práva majetkového. Převzal-li ale někdo závazek neprovozovati živnost toliko osobní nebo neúčastniti se na žádném jiném podniku určitého druhu, tvoří úplata za to daná poplatný příjem podle odst. 1., ježto závazek ten týká se pouze omezení hospodářské činnosti a nelze tu mluviti o realisaci majetkového práva.

(4) Právem majetkovým není právní nárok na služební požitky ze služební smlouvy; tento právní nárok nemá totiž majetkové hodnoty, jsa podmíněn osobním konáním služeb. Proto jest na př. poplatným příjmem náhrada za ušlé platy (jako odbytné za předčasné nebo neoprávněné zrušení služebního poměru), poněvadž je to pouhý ekvivalent oněch požitků.

(5) Přísluší-li ale zaměstnanci kromě služebních (pensijních) požitků na základě zvláštního ustanovení služební smlouvy nárok na další plnění mající majetkovou hodnotu, jest tento poslední nárok právem majetkovým a jest jeho zcizení (na př. formou odstupného) příjmem dani nepodrobeným.

(6) Podobně není dani podrobeno „úmrtné“ vyplácené podle § 65, služební pragmatiky státních zaměstnanců a čl. I. § 12 zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 2 Sb. z. a n. z r. 1920.

(7) Právě tak není dani podrobeným příjmem ani kapitál přijatý za výkup pensijních nároků, poněvadž tu jde o zcizení majetkového práva, ani odbytné přijaté při vystoupení ze služebního poměru, neměl-li zaměstnanec na ně právního nároku vůbec, ježto tu jde o mimořádné darování (viz níže).

(8) Dani podrobeným příjmem nejsou kapitálové náhrady za věcné nebo jiné utrpěné škody (na př. kapitál vyplacený za utrpěný úraz).

(9) Příjmy z darování a podobných věnování bez úplaty nejsou dani podrobeným důchodem jen, jsou-li tyto příjmy skutečně mimořádnými. Opakují-li se ale s jistou pravidelností, jsou dani podrobeny.

(10) Proto jsou dani podrobeny na př.: dary nebo věnování bez úplaty, jež přijímají obyčejně duchovní při vykonávání svého úřadu (jako přeplatky štolové, mešní stipendia atd.), dary novoročné, remunerace atd., které obyčejně dostávají zaměstnanci od zaměstnavatelů za výkony služební jakož i zpropitné,

jež dostávají obvykle vrátní, zřízenci hotelů, číšníci a jiní od obecenstva, jež obsluhují. Naproti tomu nejsou podrobeny dani remunerace poskytnuté zaměstnancům mimořádně a ojediněle za jejich mimořádné práce, nepříslušel-li příjemcům právní nárok na ně. Právě tak nejsou dani podrobeným příjmem peněžní výpomoci udělované od případu k případu, poněvadž jsou mimořádnými dary.

(11) Pro otázku, zdali darování jest daněprostým darem, jest rozhodna právní povaha právního jednání, nikoli motivy darování.

K odst. 3.:

(1) Majetkem, jehož zcizení tu zákon má na mysli, rozumí se nikoli majetek v širším smyslu jako úhrn všech věcných statků někomu patřících (na př. splatné kupony, sklizené polní plody), nýbrž majetek v užším smyslu jako výnosový pramen oproti výnosu samému z něho docílenému.

(2) Při provozování výdělečného podniku a zaměstnání docílený zisk ze zcizení majetkových předmětů jest dani podroben. Takovými zisky jsou na př.: zisk docílený obchodníkem realitami z prodeje realit, zisk podnikatele staveb z prodeje jím vystavěných objektů, zisk docílený bankéřem při prodeji cenných papírů atd.

(3) Naproti tomu není příjmem dani podrobeným na příklad úplata za prodané zařízení obchodních místností a za zásoby prodané při zrušení obchodního podniku, ježto tu jde o zisk ze zcizení majetkových předmětů, při čemž o tomto zisku z prodeje živnostenského podniku nelze míti za to, že ho bylo dosaženo „při provozování živnosti", když prodejem podnik zanikl.

(4) Roční renty, která byla sjednána jako úplata za prodaný majetkový předmět, nelze pokládati za daněprostý zisk ze zcizení majetkového předmětu podle odst. 3., nýbrž přihlížejíc k tomu, že jde právě specielně o rentu, nutno ji pokládati za dani podrobený příjem z kapitálového jmění podle § 12.

K odst. 4. a 5.:

(1) Zda bylo zisku ze zcizení majetkových předmětů docíleno za provádění spekulačního obchodu či ne, nutno posouditi v každém jednotlivém případě samostatně podle okolností, za jakých bylo zcizení provedeno. Při tom jest uvážiti, o jaký předmět jde, za jakých okolností byl týž koupen a prodán, jak dlouho byl majetkem prodávajícího a jak byl jím spravován, a usouditi tak, zda tu byl již při získání tohoto předmětu úmysl prodati předmět se ziskem (tedy úmysl spekulační), anebo jen úmysl uložiti trvale svůj kapitál.

(2) Příklady: Koupí-li někdo s úmyslem spekulačním cizí obchod a zásoby zboží v krátké době se ziskem vyprodá, jde tu o zcizení majetkového předmětu za provádění obchodu spekulačního, a takový zisk podléhá dani podle odst. 3.

(3) Za spekulační obchod sluší pokládati dále postoupení práva ke kácení dříví, pokud právo bylo získáno s úmyslem docíliti zisk z prodeje vykáceného dříví, jakož i ohlášení výhradního práva kutacího proto, aby bylo dále zcizeno.

(4) Spekulačními obchody jsou ovšem všechny tak zvané differenční obchody.

(5) Za spekulační obchody nelze považovati koupě a prodeje vlastních předmětů výdělečného podniku, ať jsou jakéhokoliv druhu, ani koupě a prodeje majetkových předmětů, jež sice nejsou předmětem vlastního výdělečného podniku, ale jejichž koupě nebo prodeje jsou s provozováním podniku v přímé příčinné souvislosti. Tak na příklad není spekulačním obchodem, koupí-li přádelna bavlny k určitému termínu bavlnu, aby svou potřebu kryla, a prodá-li ji opět před dodáním, když zjistila, že se původní odhady budoucí potřeby nesplnily a že proto koupené bavlny pro svou výrobu v dodacím termínu nemůže potřebovati. V takovém případě nelze tedy také odpírati odečítání ztrát při tom snad utrpěných od důchodů jiných, neboť i zisky při tom docílené jsou zdanitelným příjmem z dotyčného podniku.

(6) Spekulačním obchodem není, prodal-li zahradník svůj pozemek, na němž dlouhou dobu provozoval svoji živnost, třeba postupem let získal pozemek značně na ceně tím, že byl i s okolím proměněn na stavební pozemky; ale jest spekulačním obchodem, koupí-li někdo pozemky blízko města, ač jich pro svou jinou živnost nepotřebuje, v naději, že se město rozšíří a že bude proto možno pozemky výhodně rozparcelovati na stavební místa, a prodá-li je později skutečně tak.

(7) O spekulačním obchodě nelze mluviti, nabyl-li poplatník zcizeného předmětu jiným než úplatným způsobem (na př. dědictvím), třeba zcizil tento předmět s úmyslem docíliti zisku z příhodné konjunktury. Nebylo tu totiž spekulačního úmyslu při získání předmětu.

(8) V odstavci 4. stanoví zákon praesumpci, kdy jest beze všeho předpokládati, že jde o spekulační obchod.

(9) Tím jest v těchto případech přeneseno na poplatníka břemeno důkazu o tom, že nezískal zcizeného předmětu s úmyslem opětného jeho prodeje se ziskem.

(10) V dalších paragrafech (§§ 8 až včetně 13) dány jsou podrobné pokyny o tom, jak vypočítávati důchod z jednotlivých pramenů. Tyto pokyny jsou v podstatě jen důsledky všeobecných ustanovení §§ 7, 15, 16 a 17. Proto také nutno vykládati, a je-li ve zvláštním případě nutno, i doplniti ustanovení §§ 8 až 13 podle zásad, jež byly právě rozvinuty, a jež jsou uvedeny v §§ 15 až 17.

(11) Ustanovení §§ 8 až 13 nevyčerpávají ovšem taxativně všech odvětví dani podrobených důchodů. Bude-li se tedy jednati o odvětví důchodů, jež nelze zařaditi do některého v těchto paragrafech projednávaného druhu, nutno užíti při jich projednávání všeobecných ustanovení §§ 7, 15 až 17.

(12) Tím ovšem není vyloučeno obdobné užití zvláštních ustanovení platných pro ta která zcela obdobná odvětví důchodová.

(13) Konečně jest zvláště upozorniti, že celkový důchod poplatníkův za berní rok dosažený tvoří potud nedílnou jednotku, že lze odečítati ztrátu, utrpěnou v jednom důchodovém prameni, od zisků pramenů druhých, ovšem s výjimkou ustanovení § 7, odst. 5. o ztrátách ze spekulačních obchodů.

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ O JEDNOTLIVÝCH PRAMENECH DŮCHODU.

A. Příjem z pozemků.

K § 8.

K odst. 1., č. 1:

(1) Pramenem příjmu z pozemků jest půda. Na této půdě vzrostlé plody (obilí, dříví atd.) tvoří spolu s vedlejšími plody (jako na př. tráva v lesích) výtěžek z pozemků.

(2) Tento výtěžek jest podroben zdanění v době, kdy se ho jako příjmu skutečně získává, tedy zásadně v době, kdy jest plod půdy od ní (posekáním, vykácením atd.) oddělen.

(3) Proto jest dani podrobeným příjmem i výtěžek získaný z dřevních porostů, jež byly vysekány, třeba nebyly podle lesního hospodářského plánu ještě ke kácení způsobilé (nezralé).

(4) (O mimořádné porubě srovnej také zvláštní ustanovení § 22, odst. 2. a 3.).

(5) Jsou-li provozována daní výdělkovou nezdaněná výrobní odvětví v nedílné spojitosti s vlastním provozováním polního nebo lesního hospodářství, není třeba, aby byly výnosy těchto odvětví účtovány zvláště a může býti tedy zahrnut výtěžek z tohoto provozování do společného celkového výtěžku z pozemků; při tom budiž ovšem dbáno toho, aby tím nebyla skutečná výše důchodu zastřena.

(6) Přejímá-li v takových případech jedno odvětví hospodářské od odvětví druhého suroviny nebo výrobky, nelze účtovati cen těchto surovin (nebo výrobků) ani v prvním odvětví (jako cenu přejímací) ani v odvětví druhém (jako cenu předávací).

(7) Nebyl-li ale výtěžek z podobných provozování přiznán jako celek s výtěžkem vlastního zemědělského podniku, nutno dbáti toho, aby účtované ceny takových předaných nebo převzatých surovin (nebo výrobků) navzájem souhlasily.

(8) Výtěžky z lihovarů, pivovarů, škrobáren, mlýnů, cihelen, pil a podobných odvětví výrobních při zemědělských podnicích přičleněných nutno přiznávati, jsou-li výdělkové dani podrobeny, v důchodu z podniku (§ 10).

(9) Nejsou-li živnostenské podniky druhu nahoře uvedeného v přímé spojitosti s hospodářstvím zemědělským nebo lesním, budiž vypočítán výnos jejich podle zásad, jež stanoví § 10 pro důchod z podniků. Totéž platí o výpočtu výnosu z pískoven, lomů, vápenic, hlinišť, rašelinišť, štěrkoven a podobných podniků, při nichž jest dobývána podstata půdy. Jest ovšem i v těchto případech nezbytno, aby účtované ceny surovin nebo výrobků z jiného odvětví celkového podniku poplatníkova převzatých souhlasily s cenami, jež tato jiná odvětví účtují za tyto předané suroviny nebo výrobky.

(10) Poplatník může zásadně uvésti v přiznání výnos z pozemků úhrnnou částkou, neprovozuje-li výrobních odvětví, jež nutno podle hořejších ustanovení odděleně účtovati a přiznávati. Má-li ale více hospodářských podniků, nutno přiznati výnos každého z nich zvláště.

(11) Poplatníku jest ovšem volno uvésti v přiznáních podrobná data o svých příjmech a vydáních. To se doporučuje hlavně u větších pozemkových podniků, aby bylo ušetřeno dodatečných šetření a dotazů. Požádá-li o to vy-

měřující úřad nebo odhadní komise, má ovšem poplatník povinnost podrobně rozvésti příjem z pozemků (§§ 300 a 309).

(12) Správně se má výnos z pozemků vypočítati takto:

I. Do příjmu budiž počítána:

1. Dosažená cena z prodeje výrobků všech hospodářských odvětví (ať byly výrobky prodány za hotové nebo na úvěr), nebo z poskytnutí tažné nebo pohonné síly a jiných hospodářských prostředků,

2. výrobní cena všech vlastních výrobků, jež byly spotřebovány na výživu poplatníka, členů jeho rodiny (pokud nejde o členy, kteří jsou pravidelně a trvale při provozu vlastního hospodářství nebo podniku poplatníkova zaměstnáni), po případě dalších osob v § 20, odst. 1. uvedených a služebnictva zaměstnaného k osobním službám poplatníka (nebo jeho rodiny), jakož i výrobní cena vlastních výrobků spotřebovaných ku prospěchu nebo ku zpříjemnění života osob shora jmenovaných (na př. výživa luxusních koní atd.). Sem náleží také cena dříví z vlastního lesa, písku, kamene a štěrku z vlastního pozemku, použije-li jich vlastník ke vlastní stavbě, třeba na vlastním pozemku, neboť hodnota těchto naturalií jest výnosem z držby pozemkové.

Není-li o těchto výrobcích podrobných zápisů, budou odhadnuty průměrným slušným paušálem.

Ceny výrobků, jež byly spotřebovány ve vlastním hospodářství, nikoli ale v domácnosti (jako ceny vyrobeného a tažným nebo krmným dobytkem ve vlastním hospodářství spotřebovaného krmiva) nebuďtež účtovány ani v příjmu ani ve vydání.

3. Nájemní hodnota budov, poplatníkem a jeho rodinou obývaných anebo ku řízení domácnosti užívaných (srov. § 9).

4. Peněžní hodnota užitků z těch kterých oprávnění na cizích pozemcích a z jiného příslušenství (služebnosti, právo odběru vody, právo lovení ryb atd.).

5. Konečně hodnota zásob hospodářských výrobků podle stavu koncem berního období, jsou-li tyto určeny ku prodeji nebo ku spotřebě ve vlastní domácnosti.

6. Přeplatky na daních podle ustanovení § 15, č. 1. lit. e) poslední věta.

II. Od takto získaného celkového příjmu buďtež odečtena všechna skutečná vydání správní, provozovací a udržovací. Sem patří:

1. náklady na udržování hospodářských budov, dělnických bytů a všech ostatních stavebních zařízení, jež buď hospodářskému provozu slouží anebo týž zajišťují (jako udržování hrází, zdí, plotů, cest, mostů, studní, vodovodů, jezů, drenáží, zařízení zavodňovacích anebo odvodňovacích atd.),

2. náklady na udržování živého a mrtvého hospodářského inventáře,

3. pojistné na pojištění hospodářských budov, inventáře (živého a mrtvého), zásob, a na pojištění dosud nesklizených plodin proti škodám (na př. krupobitím, ohněm).

Pojistil-li poplatník také zařízení bytové (jež lze podle § 15, č. 1. lit. c) srážeti), budiž tato premie účtována zvláště jako srážka, postihující celý důchod poplatníkův. Bylo-li by zvláštní účtování obtížným, nesmí býti tyto premie aspoň sráženy dvakráte (jednou u hospodářství, podruhé z celkového důchodu).

4. Náklady otopu a osvětlení hospodářských prostor (ne ale prostor užívaných v domácnosti),

5. vydání na semena, byliny, krmivo, hnojivo, suroviny a jiné zboží, jež bylo pro běžnou potřebu hospodářského podniku a těch kterých vedlejších odvětví přikoupeno,

6. platy, mzdy, pense a jiné náhrady za služby, jakož i zákonné příspěvky placené zaměstnavatelem na pojištění nemocenské, úrazové, starobní a pod. svých, v hospodářství nebo podniku zaměstnaných osob; platí-li ale zaměstnavatel tyto příspěvky nad povinnou zákonnou kvotu, jakož i platil-li za své zaměstnance daně a dávky, nemohou býti tato vyšší vydání odečítána ani když byl takový závazek smluvně převzat (§ 17, č. 6.). (Přechodná ustanovení této otázky se týkající jsou řešena ve čl. XVI. uváděcích ustanovení.)

7. náklady na stravování rodinných členů, zaměstnaných pravidelně a trvale při provozu vlastního hospodářství nebo podniku poplatníkova (§ 17, č. 4.) a

8. skutečně placená pozemková a domovní daň s přirážkami a dávkami všeho druhu (srov. § 15, č. 1. lit. e), placená daň výdělková s přirážkami z podniků s hospodářstvím polním a lesním spojených, daň z obratu a placené nepřímé dávky (daň z cukru, z lihu atd.), pokud jsou tato vydání skutečnými náklady vlastního provozu podniku.

9. Další položkou jest po případě i hodnota zásob, uvedených v odst. I. pod č. 5., a převzatých z minulého období do období běžného. Nebývá-li ale u některých podniků znač-

nějších změn ve množství a hodnotě těchto zásob, možno vynechati při výpočtu i hodnotu z dřívějšího období přejímaných i hodnotu novému období předávaných zásob.

10. Bylo-li užito při provádění udržovacích prací, zmíněných pod II. č. 1. a 2. vlastních surovin, výrobků nebo zboží uvedeného v II. č. 5., anebo konečně práce vlastní čeledi atd., lze odečítati cenu tohoto zboží nebo práce jen, byla-li tato cena současně započtena do příjmu hospodářství nebo podniku.

11. O tom, zda nebo pokud lze odečítati vydání za novostavbu, znovuzřízení nebo rozšíření a zařízení budov hospodářských (viz II. č. 1.) nebo na zvětšení nebo zlepšení inventáře, na odpis za opotřebení hospodářských zařízení strojů a nářadí a konečně o odečítání úroků z dluhů a břemen jednají §§ 10 a 15.

(13) Při výpočtu dani podrobeného důchodu z lesního hospodářství budiž počítán

a) do příjmu:

dosažený výtěžek za lesní produkty všeho druhu i za vedlejší produkty a peněžní hodnota produktů spotřebovaných ve vlastním hospodářství nebo přenechaných osobě třetí buď výměnou nebo bezplatně, jakož i přijaté úplaty od třetích osob za přenechání užívacích práv v lesích; výtěžkem z kácení dřeva jsou všechny příjmy za dřevo, buď vlastníkem lesa poražené nebo na stojato prodané (t. j. k vykácení jinému přenechané).

Tyto výtěžky jsou zdanitelným příjmem v době, kdy byly skutečně přijaty, právě tak jako jest výtěžek za pokácené, ale ještě neprodané dřevo — jakožto produkt prvovýroby — zdanitelným teprve v onom berním roce, kdy bylo zpeněženo nebo zužitkováno (na př. tím, že bylo dodáno pile, třeba vlastní, ku dalšímu zpracování), nejsou-li tyto výtěžky uvedeny již dříve v obchodních knihách ve příjmech ještě neinkasovaných (v pohledávkách nebo zásobách zboží).

Vlastníci nebo uživatelé lesů jsou povinni v přiznání uvésti stáří a druh pokácených porostů, jakož i množství a druh získaného dříví (na př. zda resp. jakou kvotu jeho tvoří dříví dlouhé, stavební, kuláče, palivové atd.),

b) do vydání:

náklad na lesní kultury, ochranu a správu lesní, na rubání a přípravu dřeva, jakož i na udržování objektů stavebních (mysliven, hájoven, cest, mostů atd.). Náklady na zalesňování možno účtovati do vydání jen, jde-li o udržení porostů lesních; zalesňují-li se ale dosud nezalesněné plochy, nelze těchto vydání odečítati.

Vzniknou-li pochybnosti o přiměřenosti účtovaných nákladů na zalesňování, vyžádá si vyměřovací úřad znalecké dobrozdání od orgánů státní lesní služby dohlédací.

Zákon stanoví v § 22 odst. 2. a 3. jak jest zdaňovati výtěžek z občasné nebo z mimořádné poruby lesů. Pokud jde o tyto poruby, jest nutno, aby byl výtěžek z nich účtován a přiznáván samostatně a tedy odděleně od pravidelného každoročního užitku z lesů. Od těchto občasných nebo mimořádných výtěžků lze odečítati zákonné srážky jen, nebyly-li účtovány již při výpočtu pravidelného (každoročního) výnosu z lesů a dále, jsou-li s těmito výtěžky v přímé souvislosti.

K odst. 1., č. 2:

(1) Při propachtovaných pozemcích nebo právech s pozemkovou držbou spojených jsou příjmem vlastníka (nebo uživatele) těchto pozemků nebo práv: skutečné pachtovné, hodnota naturálních nebo jiných vedlejších plnění, jež má pachtýř plniti propachtovateli, a konečně hodnota užitků, jež si propachtovatel vyhradil.

(2) Od toho příjmu se odečtou:

a) odečitatelná břemena (§ 15, č. 2), jejichž plnění bylo smlouvou ponecháno propachtovateli,

b) povolené slevy na pachtovném z důvodu živelních škod nebo neúrody a z podobných důvodů, nebyly-li ovšem odečteny již v příjmové položce skutečného pachtovného,

c) přiměřená amortisační kvota propachtovaného objektu, není-li pachtýř zavázán nésti toto břemeno ze svého (na př. je-li povinen udržovati převzatý mrtvý inventář ve stejném stavu).

K odst. 1., č. 3:

(1) Pro účtování důchodu pachtýřova z pachtu pozemků lze od příjmu odečítati kromě položek shora (ad II.) uvedených ještě placené pachtovné i s hodnotou vedlejších zvláštních plnění, jež snad pachtýř na sebe převzal. Naproti tomu jest přiznati v příjmu z pachtu hodnotu bytu pachtýřem nebo jeho členy rodiny užívaného.

(2) Má-li pachtýř také vlastní pozemky, na nichž současně hospodaří, přizná výnos z tohoto hospodářství odděleně od výnosu z pachtu pozemků. Není-li oddělené zjištění v jednotlivých případech možným, předpo-

kládá se, že celkový výnos dělí se na pachtované a vlastní pozemky v poměru jich ryzího katastrálního výnosu.

(3) K pozemkům, které jsou odňaty polnímu hospodářství a kterých vlastník sám užívá za staveniště, tesárny, sklady dříví, trusek, rumu a k podobným účelům nebo k účelům živnostenským (na př. k uměleckému nebo obchodnímu zahradnictví), budiž přihlíženo při vyšetřování příjmů z podniků, kterým slouží.

(4) Ke dvorům a domácím okrasným zahradám přihlíží se při odhadu příjmů z budov, ke kterým náležejí.

B. Příjem z budov.

K § 9.

K odst. 1.:

(1) Při budovách pronajatých jest příjmem veškeré přijaté nájemné (i s úplatou za spolupronajatý snad nábytek), veškeré nájemné za částečně nebo zcela pronajaté dvory, skladiště, domácí zahrady, za dovolení k použití částí domu (stěn) k reklamním účelům, činže z portálů (výkladních skříní), jakož i náhrady za užívání vodovodů, plynovodů, zdviží, ústředního topení a jiných zařízení, jež jsou příslušenstvím objektu.

(2) K tomuto nájemnému nutno připočísti peněžitou hodnotu vedlejších dávek, ke kterým jest nájemce ve prospěch pronajimatelů zavázán, jakož i peněžitou hodnotu užitků pronajimateli vyhrazených.

(3) Od takto zjištěného příjmu budou odečtena břemena, která nese pronajimatel podle ustanovení smlouvy, jakož i vydání podle zákona odečitatelná.

(4) Výnos nájemného zjištěný při ukládání daně činžovní, nelze pokládati bez dalšího přezkoušení za příjem z budovy, poněvadž jest dani podrobeným příjmem výnos skutečně docílený.

(5) Nedobytné nájemné není ovšem příjmem, ale poplatník jest povinen prokázati nedobytnost.

(6) Ustanovení předešlých odstavců platí také o propachtovaných anebo jinak úplatně k užívání přenechaných budovách a částech budov.

(7) Od zjištěného hrubého výnosu nájemného možno odečísti jako srážky:

a) Skutečné (nikoli při vyměřování daně činžovní odečtené) výdaje na udržování a opravu pronajatého objektu i s výdaji na udržování spolupronajaté zahrady, nábytku, plynovodů, vodovodů, topných těles, vytahovadel atd., pokud ovšem nebyly tyto výdaje na základě specielních zákonů (jako podle zákona o ochraně nájemníků) přesunuty přímo na jiné osoby. Do odečitatelných nákladů udržovacích nutno počítati i náklady na zlepšení, vyžaduje-li jich dobré hospodaření a hradí-li se obvykle z provozovacích příjmů (§ 17, č. 1.). Sem patří na příklad náklady na zřízení domovní přípojky k obecní kanalisaci, dále náklady na domovní zařízení hygienická, jejichž provedení byla příslušným úřadem nařízena, a náklady na jiná zařízení, jež podmiňují u budov pronajímaných další možnost jejich pronájmu. Naproti tomu nelze ale srážeti nákladů na zvýšení výnosnosti domu, ani výdajů na přestavbu, dostavbu nebo lepší výpravu budovy nebo její části novými zařízeními, nebo na založení a ošetřování domácí zahrady držitelem domu užívané;

b) přiměřené procento nákladů stavebních za opotřebení budovy.

Při posuzování obou položek a) a b) budiž přihlédáno k ustanovením obsaženým v § 15, č. 1 a k prováděcímu předpisu k § 15. Bylo-li by podle toho třeba rozhodnouti o procentu opotřebovacím, budiž toto procento stanoveno se zřetelem ke stavebnímu stavu, ke stáří budovy (doba opotřebení) a k její hodnotě stavební (náklad pořizovací nebo náklad nabývací).

c) Náklady na pojištění budovy nebo jednotlivých dílů nebo příslušenství budovy proti ohni nebo jiným škodám (jako na př. na pojištění proti povinnému ručení při úrazech na chodnících nebo schodištích domu);

d) skutečně zapravenou daň domovní s přirážkami (srov. § 15, č. 1, lit. e);

e) úroky z dluhů na domě zjištěných a z jiných břemen, jež se zakládají na zvláštních titulech právních a

f) odměnu správci domu a domovníku. Tuto odměnu ať v hotovosti placenou nebo ve formě bezplatného bytu danou možno ovšem odečítati od příjmu (podle poslední věty odst. 1.) jen v té míře, v jaké odpovídá přiměřené úplatě za skutečně správcovské nebo domovnické úkony. Proto není na příklad přípustno, aby byla odečítána celá, domovníku placená odměna jednak za vlastní domovnické úkony a jednak za osobní služby v domácnosti majitelově nebo v zahradě majitelem užívané.

(8) Při odhadu užitkové hodnoty budov, aneb částí budov, kterých vlastník domu nebo

jeho rodina sama obývá, nebo jinak než k účelům hospodářství nebo jiných vlastních podniků užívá nebo které jiným osobám zdarma ponechal, budiž přihlédáno ke dvorům, stájím, domácím zahradám, sadům a k jinému příslušenství k budově náležejícímu.

(9) Užitková hodnota budiž vyšetřena srovnáním se skutečným výnosem nájemného z podobných domů nebo z bytů v místě nebo blízkém okolí.

(10) Užívá-li majitel bytu ve svém domě, nutno stanoviti užitkovou hodnotu tohoto bytu mírně.

(11) Parifikací při uložení daně činžovní zjištěnou hodnotu nelze bez dalšího přezkoumání uznati za přiměřenou užitkovou hodnotu.

(12) Pokud převyšují vydání v zásadě odčitatelná a v odst. 1. pod lit. a) až f) tohoto článku uvedená vyšetřenou užitkovou hodnotu domu vlastníkem nebo jeho rodinou obývaného nebo jiným zdarma přenechaného, nelze jich od důchodu odečísti.

(13) Odhadnouti lze také přímo ryzí užitkovou hodnotu, takže netřeba pak zjišťovati a odpočítávati výloh udržovacích a odpisů zvláště; při tom však nutno míti na mysli jen takové srážky, které se vyskytují u všech objektů srovnávaných, protože lze jen o takových srážkách předpokládati, že byly mlčky od užitkové hodnoty odečteny.

(14) Užitková hodnota nebudiž zjišťována a za příjem považována u budov, které nejsou ani pronajaty ani jinak k užívání za úplatu přenechány ani vlastníkem užívány nebo jiným osobám k užívání zdarma přenechány. Výdaje nebo odpisy za tyto budovy nesmějí býti ovšem sráženy od dani podrobeného důchodu (srov. § 16), leč by byl poplatník právně zavázán z jiných svých příjmů ony náklady nésti. Tak na příklad jest možno srážeti skutečně vynaložené udržovací náklady za neobývané nebo neužívané historické nebo umělecké stavební památky, zavázal-li se jejich vlastník na základě ustanovení § 20 zákona ze dne 30. ledna 1920, č. 81 Sb. z. a n. (přídělový zákon) k jejich udržování a prokáže-li osvědčením státního památkového úřadu, že byly tyto náklady nezbytnými.

K odst. 2.:

(1) Za budovy nebo části budov, kterých vlastník užívá výlučně k účelům polního a lesního hospodářství nebo k účelům živnostenským, nebo kterých upotřebuje za bezplatné byty dělnické a služební, za stodoly, stáje pro dobytek užitkový nebo tažný, za skladiště, sýpky, za tovární a strojní místnosti, k živnosti hostinské nebo výčepnické, nebude čítán příjem z budov; naproti tomu bude přihlédáno při stanovení příjmu z pramenů příjmových, k jejichž účelům budova slouží, k většímu výnosu podniku toho se zřením na toto užívání.

(2) Za této podmínky jest dovoleno uznati výdaje uvedené v hořejším odstavci 1. pod lit. a) až f) za ztrátové položky příslušného provozování polního a lesního hospodářství nebo živnostenského podniku.

K odst. 3.:

Poněvadž se při zjišťování dani podrobeného důchodu nepřihlíží k budovám věnovaným zdarma účelům vyučovacím, vychovávacím, dobročinným, lidumilným a účelům veřejné správy, nejsou ani výdaje na tyto budovy položkou srážkovou (§ 16).

C. Příjem z podniků.

K § 10.

K odst. 1.:

1. Ku příjmům z podniků náleží zejména:

a) Smluvené nebo poskytnuté honoráře, provise, úroky a jiné vzájemné dávky za obchodní nebo živnostenské výkony a za všeliké přenechané užívání; vzájemnou dávkou za zboží a výrobky se rozumí všechno to, co poplatník za předané zboží, výrobky nebo úkony obdržel, i se zvláště neúčtovanými nebo v ceně obsaženými částkami za kolky, clo, spotřební daně, daň obratovou a jiné dávky;

b) cena dosažená za všechno hotově zaplacené nebo na úvěr prodané zboží a výrobky;

c) peněžitá hodnota výrobků a zboží, které byly z provozu vybrány ku potřebě nebo spotřebě poplatníkově, jeho příslušníků a čeledi nedržené ku provozování živnosti, jakož i jiných příslušníků domácích;

d) peněžitá hodnota zásob a výrobků, jež jsou tu na konci období (srov. dole č. 2, lit. j).

2. Jakožto náklady provozovací mohou býti odečteny:

a) Náklady na udržování a na opětné zřízení budov a jiných zařízení provozních — nikoli však na novou stavbu nebo na rozšíření — jakož i na udržování a doplnění, ale nikoli na zveličení živého a mrtvého inventáře;

b) přiměřené procento hodnoty užitkové nebo ceny pořizovací za opotřebení budov, strojů, nářadí atd.

O odečitatelnosti nákladu provozovacího a ztrát provozovacích, viz ustanovení k § 15;

c) náklady na pojištění předmětů ad a) vytčených (§ 15, č. 1 lit. c);

d) pachtovné a nájemné z pozemků, staveb, věcí a práv ku provozování podniků pachtovaných nebo najatých;

e) výdaje na topení a osvětlování, jehož jest třeba při provozování, ne však ve vlastním bytě;

f) náklady pořizovací na zakoupené suroviny, látky pomocné, zboží a na materialie v provozování potřebné;

g) služné a mzdy v provozu zaměstnaných osob.

(Peněžitá hodnota poskytovaného stravování a jiných dávek v přírodninách, pokud jde o výrobky z provozu vybírané, může býti do vydání zařazena jen, když byly poskytované výrobky nebo zboží také účtovány v příjmech);

h) podnikatelem za personál na základě zákonné povinnosti zapravované příspěvky k nemocenským, úrazovým, starobním, invalidním, vdovským, sirotčím, pensijním a jiným zaopatřovacím pokladnám a ústavům, jakož i zaopatřovací požitky trvale placené bývalým zřízencům; platil-li tyto náklady zaměstnavatel nad povinnou zákonnou kvotu, nebo zaplatil-li za svůj personál daně a dávky, nemohou býti tyto náklady od příjmu odečteny, ani když byl takový závazek zaměstnavatelem smluvně převzat (§ 17, č. 6). Přechodná ustanovení této otázky se dotýkající jsou řešena ve čl. XVI. uváděcích ustanovení;

ch) nepřímé daně a dávky, které jest v provozování podniku zapravovati (kolky, potravní daň, cla, daň z obratu atd.);

i) úroky z dluhů obchodních (srov. k § 15);

j) peněžitá hodnota zásob a výrobků převedených z předcházejícího hospodářského období do nynějšího. U podniků bez kupeckého účetnictví, ve kterých zásoby na konci jednotlivých let hospodářských nejsou podrobeny podstatnému kolísání, může býti peněžitá hodnota jejich opomenuta jak ve příjmech tak ve vydáních.

k) Všeobecná daň výdělková s přirážkami, daň pozemková a domovní s přirážkami, z pozemků a budov k provozování sloužících, jakož i jiné v § 15, č. 1 lit. e) uvedené, přímo předpisované veřejnoprávní daně a dávky, břemena a příspěvky, pokud byly ve smyslu cit. § 15 skutečně zapraveny a zúčtovány, resp., jde-li o všeobecnou daň výdělkovou u poplatníka se řádnými obchodními knihami, pokud tato daň byla příslušným způsobem a za dodržení ostatních podmínek v § 15, č. 1 lit. e) uvedených reservována a ve lhůtě tam stanovené skutečně zaplacena. Daň důchodová, daň z válečných zisků, daň válečná a dávka z majetku, i když byly po účinnosti tohoto zákona splatny a placeny, nejsou odpočitatelny.

3. Odečítány býti nemohou zejména úroky z vlastního kapitálu poplatníkova v provozu uloženého a vydání na výživu poplatníka a příslušníků jeho rodiny, po případě dalších osob v § 20, odst. 1. uvedených. Přirozeně nemůže býti odečítána ani zdaněná činžovní hodnota budov a částí budov v provozování podniku užívaných, jež se do příjmu nečítá (srov. § 9, odst. 2.).

4. Poplatník jest povinen podle § 310, odst. 2., č. 2, na vybídnutí specifikovati přiznaný příjem tím, že uvede veškeré příjmy a pak odečte od nich veškeré výdaje v rozsahu naznačeném v předchozích odstavcích bez rozdílu, vede-li knihy čili nic. Povinnosti té nemůže se zbaviti sdělením úřadu, že zápisků nemá.

Také příjmy, jež nedosahují poplatného minima (§ 3), i ztráty, nutno číselně stanoviti.

K odst. 2.:

1. Vede-li poplatník řádné obchodní knihy podle předpisů obchodního zákona (čl. 28 a násl. a §§ 25 a násl. zák. čl. XXXVII. z r. 1875), má položiti za základ výpočtu zisku knihovní závěrky rozhodného obchodního roku (§ 4) a mimo to rozvahy podle předpisu sestavené. Nešetřil-li poplatník při účetnictví zásad shora uvedených, bude upraven rozvahový zisk pro výpočet poplatného zisku přiměřeně k těmto předpisům; byly-li poplatníkem od zisku odečteny úroky z vlastního kapitálu v podniku uloženého, nebo jiné výdaje, kterých odečítati nelze (jako výdaje na domácnost), budou přiměřené částky k zisku rozvahovému opět připočteny.

Zisk docílený v dřívějších letech, který se teprve v běžném roce v obchodních knihách objeví, zdaní se jako příjem toho berního roku, v němž se v knihách objevil.

Jinak nutno vypočísti čistý zisk podle zásad, které jsou zákonodárstvím obchodním předepsány pro inventuru a bilanci a které se i jinak srovnávají s obyčejem řádného kupce. To platí zejména jak o přírůstku kapitálu základního, tak o pravidelných ročních odpisech,

které odpovídají přiměřenému zmenšení hodnoty, i opotřebení budov, strojů a nářadí.

Kromě těchto pravidelných odpisů možno (podle ustanovení dvou posledních vět § 10, odst. 2.) odečítati mimořádně dalších 20% nákladu vydaného na stavby nebo stroje a zařízení, byly-li splněny podmínky, jež na tyto odpisy váže shora uvedené ustanovení.

Pro ocenění předmětů majetkových a pohledávek v inventuře a pro výši přípustných odpisů jest tedy zásadně rozhodným předpis čl. 31. obch. zák. a § 28 zák. čl. XXXVII. z r. 1875, kupecký obyčej a (v mezích tímto obyčejem stanovených) úsudek poplatníka samého. Zásady od poplatníka v jeho účetnictví přijaté budou tudíž rozhodny také pro výpočet příjmu dani podrobeného, pokud v jednotlivém případě výše odpisů zřejmě nepřesahuje míry všeobecně obvyklé nebo zvláštními skutečnými poměry odůvodněné nebo pokud se snad docela nejeví úmysl, aby byl skutečný čistý zisk uměle snížen. Z důvodů uvedených musí poplatník své tvrzení, že do inventury byly pojaty předměty cenou jinou, než jakou měly skutečně v době sepsání inventury, prokázati.

Podle týchž zásad budiž postupováno při odpisech nejistých pohledávek a při položkách, jimiž mají býti předvídané ztráty vyrovnány. Nedobytnost neb stupeň nedobytnosti odpisovaných pohledávek musí prokázati poplatník.

Částka, o kterou převyšuje odpis nebo účtovaná záloha míru přípustnou podle ustanovení berních (§ 15, č. 1), budiž k bilančnímu čistému zisku připočtena.

Prostý výpočet hrubého zisku procenty z obratu (tržby) neodpovídá zásadám obchodního zákonodárství ani obyčejům řádného kupce, a nelze tedy tohoto způsobu výpočtu zisku použíti obchodníky, kteří vedou řádné knihy.

2. Zisk dosažený veřejnou společností obchodní nebo několika osobami, které společně provozují zaměstnání nebo podnik zisk přinášející, budiž stanoven podle pravidel svrchu vytčených a připočten jednotlivým účastníkům podle míry jejich podílů. Nelze-li podílů určiti, platí ustanovení § 14. Nerozděluje-li se veškerý příjem úplně mezi podílníky, budiž poplatný příjem jednotlivých podílníků tak počítán, jako kdyby byl veškerý příjem mezi jednotlivé podílníky rozdělován.

Držba akcií, podílných listů a podobných cenných papírů nepokládá se za účastenství v podniku výdělkovém nebo v zaměstnání zisk přinášejícím (§ 1, č. 2 lit. d).

3. Pravidla právě (pod 1. a 2.) vytčená platí pro výpočet příjmů ze všech samostatných, stálých nebo příležitostních podniků a zaměstnání, ať jsou podrobeny řádu živnostenskému nebo ne, tedy zejména také pro pachty podniků, pro dolování, advokacii, notářství, lékařskou praxi, pronajímání pokojů atd. Analogicky platí též pro účtování důchodu pachtýře polních hospodářství (k § 8, odst. 1., č. 3). Při tom jest lhostejno, zda jsou takové podniky podrobeny všeobecné dani výdělkové čili nic, jako na př. jde-li o jednotlivé, po živnostensku neprovozované spekulační obchody. U těchto po živnostensku neprovozovaných spekulačních obchodů není prosté zvýšení hodnoty předmětů spekulačních (na př. stoupnutí hodnoty kursovní) příjmem, právě tak jako nelze pokládati jejich zmenšení hodnoty za přípustnou srážku, dokud zvýšení nebo pokles hodnoty nebyly skutečně realisovány (srov. § 10, odst. 3.).

4. Hořejší pravidla platí také pro stálé nebo příležitostné podniky a zaměstnání, která záležejí v bezprostředním výkonu práv autorských, vynálezů a výsad původci, vynálezci samými nebo osobami, které od nich nabyly vykonávání těchto práv; platí také pro autory, vynálezce atd. samé, když vykonávají přenechávání takovýchto práv osobám jiným (nakladatelům a pod.) jako zaměstnání k zisku směřující (zadávání provozovacích práv a pod.), nebo když příležitostně tímto způsobem zpeněžují své výkony; totéž platí o příjmu ze spisovatelské neb umělecké činnosti, kterého se dosahuje i jiným nežli právě vytčeným způsobem (na př. vydávání vlastním nákladem a pod.).

Je-li zužitkování práv autorských, výsad a pod. buďto původcem, vynálezcem atd. nebo osobami, které od nich nabyly vykonávání těchto práv, stálým, zisk přinášejícím zaměstnáním, nutno k tomuto příjmu připočítávati i příjem z běžných platů, tantiem a pod.; jinak bude s posléze jmenovanými příjmy naloženo jako s příjmem z majetku kapitálového, tak zejména, když béřou takové platy běžné dědicové autorovi nebo jiné osoby, nečinící z výkonu takovýchto práv zaměstnání zisk přinášející.

5. Při výpočtu příjmu z dolování mohou býti odečteny zejména tyto položky:

a) poplatky dolovací,

b) odpisy přiměřené ztrátě podstaty (substance dolované) vzniklé provozováním,

c) provozovací náklady a provozovací ztráty (doplatky), avšak jen týkají-li se výdajů, kterých bylo třeba, aby provozování v dosavadním rozsahu bylo v dobrém stavu udrženo a aby v něm bylo pokračováno.

Příjem z těžařských podílů (kuksů) budiž přiznán a počítán jako příjem z kapitálu (srov. § 12).

6. U tak zvaných svobodných povolání, t. j. u advokátů, notářů, lékařů, umělců a učenců jsou provozovacími náklady výdaje:

a) na udržování (nikoli však na první zařízení) úřadoven, kanceláří, světnic ordinačních, operačních, atelierů a pod.,

b) na služné spolupracovníků, pomocníků nebo sluhů, kteří jsou při tom zaměstnáni,

c) na opatření materiálií, jichž třeba k výkonu povolání, jakož i na udržování a doplňování (nikoli však na první pořízení) potřebného náčiní; dále výdaje na povozy, kterých při povolání bylo užito, na vedení korespondence atd.,

d) na pojištění předmětů pod a) a c) uvedených,

e) přiměřená srážka za opotřebení těchto předmětů, pokud k tomu nebylo přihlédáno již při výdajích na udržování a doplňování materiálií a náčiní.

7. Pobírá-li poplatník v případech uvedených pod § 1, č. 2 lit. b) příjem ze samostatných výdělkových podniků nebo zaměstnání, která jsou provozována dílem v tuzemsku a dílem v cizozemsku, bude užito pro vyšetření příjmu v tuzemsku poplatného pravidel shora vytčených.

Souvisí-li však provoz v cizině s provozováním tuzemským tak, že zisk nemůže býti odděleně vypočten, vypočte se zisk celého podniku a rozdělí se mezi tato různá území. Při tom budiž hleděno podle zvláštních okolností jednotlivých případů ku poměru, ve kterém přispívají provozovny k dosažení veškerého zisku, k poměrům rozsahu provozování na obou územích, ke zvláštním provozovacím nákladům a konečně k hodnotě a množství výroby, obratu atd. (srov. § 48 tohoto zákona).

Je-li rozdělování zisku takových podniků upraveno mezistátními smlouvami, bude použito těchto smluv.

Jsou to nyní:

1. čl. 3., odst. 3. smlouvy s Rakouskem, č. 414/22 Sb. z. a n.;

2. čl. III. smlouvy A. s Německem, č. 118/23 Sb. z. a n.;

3. čl. 2. úmluvy s královstvím Maďarským, č. 227/24 Sb. z. a n.;

4. čl. 4. úmluvy s královstvím Italským, č. 21/25 Sb. z. a n.;

5. čl. 2. smlouvy s republikou Polskou, č 255/25 Sb. z. a n.

D. Příjem ze služebního poměru.

K § 11.

K odst. 1. a 3.:

(1) Služebními požitky jsou veškeré požitky pobírané ze služebního poměru nebo v souvislosti s ním, tedy veškeré dávky, které jsou zaměstnanci za jeho činnost zaměstnavatelem výslovně nebo mlčky přislíbeny anebo skutečně dány.

(2) Služební poměr vzniká smlouvou o úplatném plnění periodicky se opakující řady prací, tedy o nájmu služeb v širším slova smyslu (locatio conductio operarum). Služebními požitky jsou na př. i platy obchodních cestujících, zástupců nebo jednatelů, pokud jsou tyto osoby opravdu ve služebním poměru. Ale nejsou ve služebním poměru ti, kteří vystupují jako vlastní podnikatelé, totiž, kteří při obchodech jimi uzavřených nesou risiko ztráty a jejichž výše zisku jest hlavně podmíněna jejich vlastní činností a není tudíž v podstatě závislou na firmách jimi zastoupených. Tomu je zvláště tenkrát, když mohou tyto osoby bez přímého vlivu zastoupených firem působiti využitkováním konjunktury na výši svého důchodu.

(3) Služebního poměru není, je-li předmětem smlouvy jen úplatné provedení určitého díla (locatio conductio operis).

(4) Příjem ze služebních požitků zahrnuje kromě příspěvků uvedených v odst. 1. pod č. 2, zejména:

a) Služné, činovné, výchovné, osobní, činovní, representační, aktivní, drahotní přídavky, remunerace a všechny jiné jakkoli zvané, napřed určené platy v penězích nebo v přírodninách zaměstnanců státních, veřejných korporací a ústavů, spolků a společností a konečně všech úředníků a zřízenců soukromých, bez rozdílu pojmenování. Sem patří i požitky gážistů vojenských (četnických), pokud nejsou podle § 2, č. 3 od důchodové daně osvobozeny.

Při tom jest nerozhodno, zda jsou požitky smluveny podle určité výměry roční, měsíční,

nebo podle jakýchkoli jiných měřítek, zda se čítá tento příjem do výslužného čili nic, anebo zda jest stanoven pevnou částkou nebo určen jiným způsobem (na př. podílem na zisku), jsou-li tu jen ostatní náležitosti námezdního poměru, jevící se hlavně ve služební podřízenosti.

b) Mzdy, t. j. služební požitky vyměněné podle doby práce, avšak ve lhůtách ne delších než 4nedělních, dále mzdy úkolové (akordní) a od kusu.

c) Hodnotu požitků naturálních i s nájemnou hodnotou bytu zdarma. U zaměstnanců, kteří mají služební nebo naturální byty a jiné s tím spojené naturální nebo služební požitky (jako světlo, otop atd.), jest bez rozdílu, platí-li za to úplatu nebo ne, přiměřeně odhadnouti náklad, jaký by jim vznikl podle skutečných cen v místě obvyklých a s ohledem na jejich postavení a po případě počet rodiny hrazením takových výdajů, kdyby jim nebyly poskytnuty in natura; takto zjištěná hodnota nesmí být vyšší nežli skutečná hodnota naturálního bytu. Tento náklad bude po odečtení placené snad úplaty přičten k ostatním služebním požitkům jako hodnota naturálních požitků.

Příjem duchovních z církevních pozemků a budov budiž posuzován podle §§ 8 a 9.

d) Všechny jiné požitky, které dostávají osoby pod lit. a) a b) uvedené od zaměstnavatele ze svého služebního poměru nebo v souvislosti s ním, jako tantiémy, presenční známky, kolejné, zkušební taxy a provise — po srážce ev. náhrady služebních výdajů — (na příklad provise pojišťovacích agentů, nikoli však agentů, kteří nesou delcredere), stálé honoráře právních zástupců, percentuelní podíl na zisku místo nebo vedle služného a pod., pokud ovšem nejde v tom kterém případě o úplatu ze smlouvy o dílo (§ 1151 obč. zák., po případě § 1. zák. čl. 244/1922 Sb. z. a n.).

e) Vedlejší příjmy (jako vánoční nebo novoroční gratifikace a pod.), které sice nespočívají na výslovné úmluvě, ale jsou zaměstnancům i bez takové úmluvy zaměstnavatelem s jistou pravidelností vypláceny.

f) Částky pobírané osobami ve služebním poměru (§ 11) nikoliv od zaměstnavatelů, nýbrž od osob třetích se zřetelem na jejich postavení, byť měly povahu obvyklých, dobrovolných dávek nebo darů jako: příjem duchovních ze štoly a mešních stipendií a z jiných dávek, které dostávají duchovní od třetích osob při různých úkonech se zřetelem na svůj úřad atd. štolou či štolovými poplatky ve smyslu tohoto zákona jsou veškeré skutečné příjmy získané od osob třetích při vykonávání funkcí církevních, nikoliv tedy paušální jejich odhad ve smyslu § 3, odst. 3, lit. b) zákona ze dne 25. června 1926, č. 122 Sb. z. a n. (kongruový zákon) při počtu duší nedosahujícím 12.000 obyvatel určitého náboženského vyznání.

Příjem, který někteří veřejní nebo soukromí zaměstnanci nebo jiní zřízenci (jako školníci, kostelníci, vrátní, domovníci, sklepníci a pod.) mají z darů, jež jim jiné osoby nežli jejich zaměstnavatelé při služebních úkonech nebo při různých příležitostech obvykle dávají.

g) Platy odpočinkové a zaopatřovací, uvedené v odst. 1., č. 4.

Platů vyplácených vojenským (četnickým) osobám, jimž byla dána dovolená „s čekaným“, sem zahrnouti nelze, ježto jde o požitky z činné služby (srov. § 2, č. 3).

h) Nemocenské, úrazové, invalidní nebo starobní podpory a veškeré jiné platy vyplácené pokladnami a fondy.

Všechny shora uvedené požitky jsou dani podrobeny bez rozdílu, spočívají-li na právním nároku, aneb jsou-li to jen nežalovatelná věnování, která se opakují s větší nebo menší pravidelností.

O peněžních výpomocech a „úmrtném“ viz k § 7, k odst. 2.

K odst. 2.

(1) Výdaji službou vyžadovanými jsou takové skutečné výdaje, které musí učiniti zaměstnanec na účet zaměstnavatele, aby mohl provésti úkoly zaměstnavatelem mu uložené, nebo které slouží k úhradě zvýšených a přiměřených nákladů spojených s výkonem služby anebo konečně výdaje, které jsou spojeny s výkonem zvýšených povinností při zastávání určitého úřadu.

(2) Takovými výdaji jsou zejména: Diety, nocležné, cestovné, stravné, cestovní paušály, poplatky za pochůzky, náhrady za přesídlení při přesazení spolu s náhradou za poškození nábytku, odškodné za činži, poplatky substituční (pokud jsou poplatky cestovními a dietami, nikoli však odměnou za substituci), povozné a jiné jakkoli pojmenované poplatky cestovní (jako hodinové, kilometrové atd.), paušály kancelářské a paušály na úřední místnosti a jiné výdaje, které byly zaměstnancem učiněny na účet zaměstnavatele

(na př. opatření pomocných látek domáckými dělníky).

(3) Tyto služební výdaje nejsou dani podrobeným důchodem.

(4) Které služební požitky na úhradu služebních výdajů určené, po případě do jaké míry nejsou dani a její srážce podrobeny, stanoví se k § 29.

(5) Pokud to není v jednotlivých případech stanoveno, jest oprávněn vyměřovací úřad po případě daňová komise, rozhodnouti, zda a v jaké míře má býti pokládán požitek za dani nepodrobenou náhradu výdajů služebních.

(6) V tom případě má tedy poplatník i zaměstnavatel povinnost uvésti veškeré služební požitky i náhrady a spolu udati ty okolnosti, které umožní vyměřovacímu úřadu nebo komisi, aby si učinila správný úsudek o služebním nákladu zaměstnancem zapraveném (srov. též § 15, č. 1 d). Týž má pak povinnost prokázati, že byla přijatá náhrada vůbec nebo v jaké výši spotřebována na skutečné a přiměřené výdaje spojené s jeho služebními výkony. Při tom ale není rozhodným subjektivní určení zaměstnavatele, poskytujícího skutečně určité požitky na úhradu služebních výdajů; rozhodným jest jen skutečnost, zda a v jaké míře se těchto požitků skutečně a přiměřeno užilo na uvedené služební výdaje.

(7) Od těchto služebních výdajů nutno rozeznávati výdaje na dosažení, zabezpečení a udržení služebního důchodu, pokud je musí zaměstnanec nésti ze svých služebních požitků (§ 11, č. 1 a 2) bez náhrady. Takovými výdaji jest na příklad náklad na odborné pomůcky a knihy k zaměstnání potřebné, na opatření a zachování vlastního pracovního nářadí a šatu, náklad na jízdné z místa a do místa pracovního, zvláštní výlohy spojené se zaměstnáním v obzvláště nebezpečných, nepřetržitě nebo jen v noci jdoucích závodech, vyšší vydání na zaopatření mimo dům, zvýšené jízdné, příspěvky k zajištění zvýšených podpor v nemoci, příspěvky nebo pojistky pravidelně placené na zajištění podpor v nemoci, mateřství, nezaměstnanosti, ve stáří nebo neschopnosti k výdělku a v jiných případech nouze do pomocných pokladen nebo odborných spolků (srov. ustanovení § 15, č. 3). Sem náležejí dále:

a) výdaje na vlastní účet, je-li jich ku vykonání služební práce zapotřebí a je-li náhrada za ně obsažena v dávce poskytované za převzatou činnost (jako na příklad výdaje domáckých pracovníků na osvětlování), u průmyslových dělníků náklady na látky pomocné (na příklad na nitě u domácích krejčí ve službách konfekcionářů) a na vydání na vlastní účet k opatření jistých předmětů (jako novin u sklepníků a pod.),

b) příspěvky, které jsou povinni zapravovati státní a jiní veřejní zaměstnanci k účelům nemocenským nebo pensijním podle předpisů, jež se vztahují na jejich služební poměr (§ 15, č. 3, 2. věta),

c) příspěvky, které jsou jiní zaměstnanci povinni z důvodů svého služebního poměru zapravovati do nemocenských, úrazových a starobních, invalidních, vdovských, sirotčích, pensijních pokladen, pojišťoven nebo podobných ústavů (§ 15, č. 3, 2. věta),

d) kolek za kvitance o služném a výslužném.

(8) Výdaje tyto lze odečísti paušální částkou stanovenou v § 15, č. 1 d). Předpokladem této srážky jest ovšem, že poplatník takové výlohy vůbec měl; pro výši jejich není při užití paušálu dalšího průkazu potřebí; nebylo-li však těchto výdajů vůbec, nemůže býti srážka provedena. Není-li zcela zjevno, že poplatník takových výloh neměl, bude vyměřovací úřad již z úřední povinnosti předpokládati existenci takových výdajů, jakmile uzná, že tu jest aspoň jeden takový výdaj. Nelze-li v některém případě odečísti uvedené srážky paušálem v § 15, č. 1 d) uvedeným, budou účtovány tyto jednotlivé služební výdaje odděleně.

(9) Převyšují-li tyto výdaje paušál v § 15, č. 1, lit. d) stanovený, budou odečteny částkou, kterou poplatník jednotlivě prokáže.

(10) Kromě uvedených výdajů může si platník odečítati ze svého úhrnného důchodu i jiné, v § 15 pod č. 1, lit. e), dále pod č. 2 a pod č. 4 uvedené srážky.

E. Příjem z kapitálů.

K § 12.

K odst. 1. až 3.

(1) Ku příjmu z majetku kapitálového náleží zejména:

1. Úroky a jiné výtěžky z obligací státních, z obligací fondů veřejných, z obligací zemských fondů, z půjček zemských, okresních a obecních bez výjimky, dále z jiných půjček, i když jsou od daně rentové osvobozeny.

2. Úroky ze všech jiných jakkoli pojmenovaných veřejných nebo soukromých, upsaných nebo neupsaných, zajištěných nebo ne-

zajištěných půjček, pohledávek, zástavních listů, hypotečních půjček, půjček na prostý úpis dlužní, na směnky, dále z nedoplatků cen trhových, z pohledávek z účtu běžného, z kaucí, z deposit, z pokladničních poukázek, ze vkladů úsporných bez výjimky. Aktivní úroky z pohledávek obchodních jsou však příjmem z podniku (§ 10). Naproti tomu nelze považovati hypotekární pohledávky za pohledávky obchodní, ani když patří obchodní firmě.

3. Eskomptní zisky nahrazující úroky.

4. Úroky a dividendy z akcií, prioritních akcií, všelikých priorit, z podílů obchodních, z podílů komanditistů, z podílů společenstevních, z podílů na společnosti s ručením omezeným, z kuksů atd., bez rozdílu, zda jde o cenné papíry tuzemské nebo cizozemské, ať jde o podniky od daně výdělkové osvobozené čili nic.

Příjmem ze společnosti s ručením obmezeným jest však pouze částka, která byla poplatníku při rozdělení zisku podle společenské smlouvy nebo usnesení valné hromady přiřknuta. Částky zisku uložené společností do reserv nejsou příjmem jednotlivých společníků. Na tom nemění ničeho okolnost, že má snad poplatník buď sám nebo s manželkou nebo s jinými rodinnými příslušníky rozhodující hospodářský vliv na vedení společnosti. Totéž co o příjmu ze společnosti s r. o. platí o příjmu z kuksů.

Ve čl. 93 obch. zák. a v § 71 zák. čl. XXXVII z r. 1875 uvedené částky, jež vydává společník v zájmu společnosti, nepovažují se za část podílu obchodního; úroky z nich jsou tudíž příjmem z kapitálu, nikoli příjmem z podniku.

5. Pachtovné z propachtovaných živností, živnostenských práv a jiných předmětů, které nejsou podrobeny dani pozemkové nebo dani domovní. O pachtovném za předměty, které jsou podrobeny dani pozemkové a domovní, bylo pojednáno u příjmů z propachtovaných pozemků (§ 8) a budov (§ 9).

6. Všeliké jiné důchody (renty) kromě důchodů, které jsou bezprostřední úplatou za vykonané služby a kromě platů odpočinkových a zaopatřovacích (viz § 11), tedy:

a) Renty (dědičné, dočasné, doživotní), které vyplácejí pojišťovny a ústavy zaopatřovací, pokladny pensijní, vdovské nebo jiné ústavy podobného druhu za určité vklady, nebo které zakládají se na darování, nadaci, posledním pořízení nebo na koupi renty.

b) Renty výkupné a odškodňovací, dále dávky výměnkářské a výměnky všeho druhu, příjmy z práv požívacích, ze služebností (jako ze služebnosti požívání, užívání bytu), z břemen pozemkových ve prospěch poplatníkův a ze všech jiných podobných oprávnění.

c) Účastnické podíly, kterých požívají majetníci kartelovaných podniků, když zastaví nebo omezí provozování svého podniku.

d) Jiné běžné platy, dávky a podpory, pokud se plátce k poskytování právoplatně zavázal anebo pokud jest podle zákona nebo rozsudku soudcovského k nim zavázán (jako výživné, apanáže a pod.).

e) Běžné platy za to, že se nevykonávají oprávnění, patenty, výsady, vynálezy, práva provozovací nebo jiná práva autorská a pod., anebo že se výkon jich přenechává, kromě případů, kdy takové přenechávání (nebo i nevykonávání) tvoří předmět samostatného zaměstnání nebo podnikání (§ 10). Kdy sluší považovati výkon nebo zadávání práv autorských atd. za příjem z podniků, uvedeno jest k § 10.

(2) Za běžnou dávku pokládá se každá, občas se opětující dávka, třeba byla již napřed omezena na určitý čas. Částky splatné každoročně po řadu let jakožto cena trhová, nejsou však běžnou dávkou v tomto smyslu.

(3) Příjmy z majetku kapitálového počítati jest do příjmu podle § 4 částkou, které skutečně dosáhly v berním roce kalendářním; příjmy, kterých poplatník skutečně nedostal (poshověl, odpustil nebo jsou nedobytny), nejsou částí příjmů; naproti tomu jest počítati do příjmů k dobru připsané úroky ve styku obchodním; rovněž počítány budou do příjmů úroky, které poplatník dostal dodatečně za léta předešlá, pokud tehdy zůstaly nezdaněny, buď že je poplatník poshověl nebo že byly domněle nedobytny; tyto úroky počítají se do příjmů toho roku, kterého byly přijaty.

(4) Tvrdí-li poplatník, že úroku nebo důchodu, na nějž má nárok, neobdržel, má to prokázati.

(5) Pokud cenné papíry patří ku provozovacímu kapitálu podniku, platí o příjmu z nich ustanovení § 10. Cenné papíry, které poplatník trvale uloží jako kauci, vadium, nebo aby si opatřil kapitál provozovací, nenáležejí ku provozovacímu kapitálu (srov. § 15).

(6) Je-li ve splátce zahrnuta anuita i úrok, jsou dani podrobeným příjmem toliko úroky ve splátce obsažené.

(7) Naturální požitky započtou se do příjmů v penězích podle cen v místě obvyklých.

(8) Příjmy z úroků, rent, dividend a pod. v cizí měně se přepočtou na čsl. měnu v kurse dne, kterého se dostaly poplatníku k právnímu použití. Nelze-li tohoto dne určiti, může se přepočet provésti průměrným ročním kursem oné cizí měny.

(9) Jakožto srážky ve smyslu § 15, č. 1 mohou býti odečteny zejména náklady na uschování a správu cenných papírů, na inkasování úroků, jakož i premie za pojištění proti nebezpečí slosovacímu, dále daň rentová, když ji poplatník sám nese (když nebyla dlužníkem převzata).

F. Příjem z jiných pramenů.

K § 13.

K odst. 1.:

(1) Odvětví příjmů v §§ 8—12 zákona jednotlivě uvedená nejsou taxativním výpočtem všech dani podrobených příjmových odvětví. S příjmovými odvětvími, která v těchto paragrafech nejsou uvedena, naloženo bude podle všeobecných pravidel obsažených v §§ 7 a 14—17; při tom však nutno užíti v podrobnostech obdobně zvláštních předpisů, platných pro příjmová odvětví, která se jim svou povahou nejvíce blíží a jež jsou rozvedena v §§ 8 až 12.

(2) Tak na příklad jsou ovšem tantiemy a praesenční známky členů správních nebo dozorčích rad dani podrobeným příjmem u příjemců, avšak nenáležejí ku příjmům vytčeným ani v § 11 ani v § 12. Platí ale o nich obdobně ustanovení o těchto příjmech.

(3) Sem náležejí také požitky blízké služnému, které pobírají za výkon své funkce jiné osoby než zaměstnanci v § 11 jmenovaní.

(4) Jsou to na příklad služné, funkční požitky a jakkoli jinak označené požitky jmenovaných neb volených funkcionářů veřejnoprávních, samosprávných orgánů, institucí a fondů (jako přísedící zemských správních komisí, starostové obcí atd.).

(5) Cestovné a denní platy poskytované těmto osobám z veřejných pokladen na úhradu výdajů s konáním jejich povinností spojených, jsou výdaji služebními a proto nenáležejí do příjmů.

(6) Pokud sluší pokládati funkční požitky jiných funkcionářů sborů veřejných (na př. zemských, župních, okresních, obecních a jiných) za zcela nebo částečně osvobozené od daně proto, že jsou zcela nebo částečně onerosními nebo přímo účelovými, jest posuzovati podle obdoby předpisů § 11 odst. 2.

(7) Výpočet příjmů pod ustanovení tohoto paragrafu spadajících a v druhé větě §u 13 odst. 1. jmenovaných nevyčerpává zdaleka všechny sem náležející příjmy; jest to výpočet pouze demonstrativní.

(8) Pokud jde o výhry na losy, připouští se, hledíc k mimořádné povaze tohoto příjmu, aby bylo z výherní částky po srážce zapravených poplatků státních odečteno i to, co bylo ať ve kterékoli době zapraveno za los, na nějž výhra připadla. Úroků z kapitálu v ceně losu investovaného odečítati ale nelze.

(9) Při výhrách z věcných loterií buďtež vyhrané předměty oceněny podle jich skutečné obecné hodnoty.

(10) Mezi jiným patří do příjmů podle § 13 i spekulační zisky z jednotlivých obchodů, nejsou-li provozovány po živnostensku, kdežto zisky ze spekulačních obchodů po živnostensku prováděných spadají pod příjem podle § 10. Způsob výpočtu zisku jest však u obou druhů týž (§ 10 odst. 3.).

(11) Předmětem spekulace mohou býti hodnoty fluktujícího rázu (na př. valuty) ale i trvalé majetkové předměty (na př. nemovitosti, ukládací cenné papíry a j.).

(12) O praesumpci, kdy považují se zcizení majetkových předmětů za spekulační, jedná § 7 v odst. 3. a 4.

(13) Spisovatelské honoráře mohou poplatníku plynouti jako příjmy z podniků a zaměstnání (§ 10) nebo ze služebního poměru (§ 11); jednotlivé honoráře, nespadající pod uvedená odvětví, zdaniti jest podle § 13.

(14) O způsobu zdanění honorářů za činnost po několik roků trvající, jedná § 22.

(15) Výživné (alimenty) zdaní se jako příjem z kapitálu, spočívají-li na právoplatném závazku, soudním rozsudku nebo na zákonu. (§ 12). Jiné alimenty (dobrovolné), pokud nemají povahy jednorázového daru, spadají pod ustanovení § 13.

K odst. 2.:

(1) Funkční požitky (platy a činovní přídavky) a podobné paušální náhrady vyplácené ze státní pokladny, započítávají se do vyměřovacího základu jen dvěma pětinami. Sem náleží: plat presidenta republiky podle zákona ze dne 20./12. 1918 č. 93 Sb. z. a n. a ze

dne 12./8. 1921 č. 290 Sb. z. a n., plat a činovní přídavky členů vlády za tuto funkci podle zákona ze dne 20./12. 1918 č. 94 Sb. z. a n., ze dne 15./4. 1920 č. 317 Sb. z. a n., a podle nařízení vlády ze dne 15./3. 1919 č. 135 Sb. z. a n. a ze dne 21./1. 1921 č. 30 Sb. z. a n., platy a činovní přídavky předsedů, místopředsedů a členů Národního Shromáždění podle zákona ze dne 18./3. 1921 č. 115 Sb. z. a n. a konečně paušální náhrady předsedy a členů ústavního soudu podle zákona ze dne 9. března 1920, č. 162 Sb. z. a n. a vládního nařízení ze dne 11. května 1923, č. 159 Sb. z. a n.

(2) Provede-li vyplácející pokladna srážku daně připadající podle § 18 na uvedené požitky, bude tím daňové povinnosti — ovšem jen co do těchto požitků — učiněno zadost, tak že k řádnému vyměřování daně v tomto směru již vůbec nedojde; má-li tedy příjemce těchto požitků ještě jiný dani podrobený důchod, nebudou shora uvedené požitky do celkového dani podrobeného důchodu včítány.

(3) O odvádění sražené daně a o způsobu, jakým budou vyplácející pokladny oznamovati úřadu vyplacené funkční požitky podle odst. 2., platí obdobně ustanovení §§ 38 a 45.

(4) Přímé účelové požitky t. j. požitky určené přímo k hrazení určitých vydání s výkonem takových funkcí spojených (na př. representační přídavky, paušály na úřední vydání), nepokládají se za funkční požitky dani podrobené a nelze jich tudíž vůbec zdaňovati. Jsou to zejména služební byt a paušál na úřední výdaje presidenta republiky, representační přídavky členů vlády, denní náhrady náhradníků ústavního soudu podle shora citovaných zákonů a pod.

K § 14.

(1) Paragraf 14 stanoví pravidlo společné pro všechny druhy příjmu pro případy, kdy společný důchod náleží několika osobám netvořícím dohromady spotřebního společenství.

(2) Pravidla toho bude užito ovšem i když společný příjem není rozdělen, nýbrž se ho užívá ke krytí společných závazků. Na př. veřejná obchodní společnost užije části obchodního zisku ke splácení kapitálového dluhu společnosti; společným důchodem jest v tomto případě nejen část zisku společníkům rozdělená, nýbrž i část, jíž bylo užito ke krytí společných závazků. Poměrný díl tohoto celého důchodu dlužno pak připočítati společníkům do jejich důchodu. (Srovnej § 17 č. 1.)

Srážky.

K § 15.

(1) Srážky, které souvisejí přímo s některým pramenem příjmu, odečtou se od tohoto příjmu. Srážky na určitém odvětví příjmu nezávislé, jako pojistné prémie, úroky ze soukromých dluhů, soukromá břemena a p. buďtež uvedeny zvláště.

(2) Srážky musí se týkati daňového období, které jest pro uložení daně rozhodným (§ 4).

(3) Ze všeobecného pravidla, že srážka musí souviseti se zdanitelným příjmem, plyne, že nelze na př. povoliti ke srážení amortisace (odpisu) z podniku, který se v době pro uložení daně rozhodné ještě neprovozuje, ani ztráty z podniku, jenž se již v berním roce neprovozoval.

(4) Každý poplatník jest povinen prokázati, že v daném případě srážky existují; poplatník, který nevede řádných obchodních knih, musí prokázati i jejich zaplacení, jinak jest daňová komise oprávněna buď je stanoviti sama podle pomůcek, které má po ruce, aneb k nim nepřihlížeti. O odčitatelnosti přímých daní jedná zvláště bod 1. lit. e).

K č. 1, lit. a):

(1) Sem náleží i veškeré výdaje provozovací v užším slova smyslu, jako: vydání na udržování nebo znovuzřízení hospodářských budov, dělnických bytů a všech ostatních stavebních zařízení, jež hospodářství slouží nebo je zajišťují, a náklady na udržování a doplňování živého i mrtvého hospodářského inventáře. Ku provozním nákladům patří na příklad také:

1. Výlohy přesídlení obchodu do jiné obchodní místnosti v téže obci.

2. Výlohy za opravu obchodního zařízení přineseného z dřívější obchodní místnosti, byť bylo toto zařízení i bez opravy dosud upotřebitelným.

3. Výlohy za znovuzřízení hrází zničených vodní katastrofou a výlohy za provisorní obnovení elektrického převodu síly k udržení továrního provozu.

4. Výlohy učiněné k odvrácení výtržnosti za účelem dalšího nerušeného provozu podniku.

5. Příplatky majitelů kuksů na udržení minimálního provozu, předepsaného horním zákonem.

6. Náklad na soudně uvalenou kuratelu.

(2) Provozní vydání lze ovšem odečísti jen, jde-li o skutečná, tedy skutečně učiněná vydání; byla-li však ušetřena ať vlastní prací poplatníkovou nebo bezúplatnou činností jiných osob, nelze ničeho odečítati.

(3) U prokázaných, skutečně učiněných výdajů provozních se nezkoumá, bylo-li třeba nákladu tak vysokého.

(4) O nákladech, které sice majetek zlepšují, ale které byly podniknuty nikoliv za účelem zlepšení, nýbrž z nařízení úřadu v zájmu veřejném (na př. u domů), jedná § 9. Totéž platí u podniků živnostenských, továrních a pod., nařízeno-li zlepšení z důvodů veřejné hygieny nebo bezpečnosti (hygienická zařízení v dílnách a pod.).

(5) Výdaje na zlepšení, které nutně vyžaduje dobré hospodaření, jsou odpočitatelny, hradí-li se podle obchodních a účetních zvyklostí z provozních příjmů (§ 17, č. 1.).

(6) Do nákladů provozních náleží podle § 17, č. 4. stravování členů rodiny za podmínek tam blíže naznačených.

(7) Naproti tomu nejsou provozovacími náklady a ztrátami na příklad:

1. očekávané, ale dosud neuložené konvenční pokuty,

2. náhrada za osobní činnost majitelovu,

3. hodnota práce majitelovy, kterou byla uspořena odměna,

4. amortisace zakládacího účtu veřejné obchodní společnosti,

5. výlohy inventury a projednání pozůstalosti,

6. náhrady zaplacené propachtovatelem pachtýři po skončení pachtu za meliorace jím za dobu pachtu provedené,

7. pachtovné z honitby nepachtované pro živnostenský nebo výdělečný účel,

8. odbytné (úplaty) konkurentovi za vzdání se jeho provozu,

9. úplaty za propuštění ze společnosti obchodní,

10. odpisy provedené proto, že musí býti podnik po uplynutí smluvně stanovené doby odstoupen za cenu odhadní, a

11. vydání na zařízení nebo zdokonalení toho kterého pramene důchodu (náklady zařizovací a investiční, § 17, č. 1).

(8) K průkazu úroků z obchodních dluhů stačí pravidelně předložení ověřených výpisů z obchodních knih.

K č. 1, lit. b):

(1) Opotřebení provozovacích zařízení jest přímým a pravidelným důsledkem užívání jich v provozu.

(2) Mimo opotřebení provozovacích prostředků nutno počítati v některých případech i se znehodnocením jich, jako na příklad když se stávají stroje v důsledku technických pokroků v té které výrobě nehospodárnými a musejí býti proto před svým úplným opotřebením vyměňovány za prostředky dokonalejší.

(3) Provozními ztrátami na podstatě jsou ztráty, jež se s jistou pravidelností dostavují na podstatě (na př. ve zboží, surovinách, nářadí atd.) při provozování toho kterého podniku.

(4) Takovými ztrátami jsou na př. výtrata zboží, provážení, zkažení včas neprodaných požívatin, zničení zboží přeležením, neprodejnost výrobků vyšlých z módy, jakož i buď nastalé nebo předvídané ztráty na obchodních pohledávkách.

(5) Ztráty kursovní na cenných papírech jsou odečitatelny jen, byly-li realisovány. Účtované ztráty na nich u poplatníků, kteří vedou obchodní knihy, jsou odpočitatelny jen, jsou-li cenné papíry částí provozovacího kapitálu, tedy užívá-li se jich jako zboží. Cenné papíry, deponované trvale za účelem získání provozovacího kapitálu, nejsou tudíž provozovacím kapitálem (srov. též § 12).

(6) Ztrátou na kuksech není provozní ztráta těžířstva a tím nastalé znehodnocení kuksu, nýbrž jen uložený příplatek na ztrátu.

(7) Odpisy ideálních hodnot (na př. ideální hodnota převzaté firmy, za niž byla zaplacena zvláštní úplata) nejsou odpočitatelnou srážkou.

(8) Všechny odpisy a ztráty mohou býti odečteny jen, když tu jest určitá souvislost s provozováním podniku, nebo aspoň s pouhou skutečností, že se podnik provozuje. Tak na příklad lze odečítati skutečnou ztrátu obchodní pohledávky za dodané zboží, ale nelze odečítati ztráty pohledávky, jež vznikla tím, že obchodník svému obchodnímu příteli z ochoty půjčil jistou částku do obchodu. A nelze odečítati ztráty na majetku neb provozním kapitále a příjmech, jež nastala okolnostmi s provozem nesouvisejícími (požárem, bleskem a pod.).

(9) Avšak ztráta z krádeže spáchané osobou, které byly odcizené věci v provozu podniku svěřeny k dohledu, jest ztrátou v provozu utrpěnou, právě tak jako ztráta způsobená ohněm, který vznikl při manipulaci vyžadované provozem podniku na objektech tohoto podniku.

(10) Při odečítání odpisů za ten který berní rok (obchodní období) možno vzíti zření jen k opotřebením, znehodnocením a ztrátám, jež nastaly v berním roce, po př. v obchodním období, za něž se daň vyměřuje anebo nastaly-li v téže době okolnosti, z nichž lze usuzovati, že k těmto ztrátám — třeba v budoucnu — dojde.

(11) Ztrátou rozuměti jest rozdíl mezi hodnotou toho kterého statku na počátku berního (obchodního) roku a mezi sníženou hodnotou téhož statku na konci téhož roku.

(12) Ustanovení o přípustnosti odečítání odpisů nesmí býti ovšem zneužito k několikerému odečítání téhož nákladu pod různými tituly, třeba v různých letech (na př. jednou pod titulem odpisů, po druhé pod titulem nákladů provozních a třeba i pod titulem vydání na znovuzřízení).

(13) Odečítati lze jen odpisy, jež jsou přiměřeny. Přiměřenost odpisů za opotřebení a znehodnocení provozovacích zařízení, odpisů to, jež jsou pravidelně vyjadřovány určitým procentem (paušálem), lze stanoviti porovnáním ceny nákupní s cenou, již bude lze získati, až bude toto zařízení z provozu vyloučeno a zjištěním doby, po kterou bude pravděpodobně zařízení to v provozu. Byl-li tedy na př. koupen určitý stroj za 105.000 Kč a lze-li podle zkušeností počítati s jeho užíváním v provozu po 10 let, načež bude pravděpodobně prodán jako nepotřebný za částku asi 5000 Kč, lze stanoviti roční přiměřený odpis za opotřebení částkou 10.000 Kč. Lze-li však — podle zkušeností — předpokládati, že bude tento stroj novými vynálezy znehodnocen v době 5 let po jeho nákupu tak, že bude — jako nehospodárný — z provozu vyřazen, bude činiti každoroční odpis na opotřebení a spolu znehodnocení jeho částku 20.000 Kč.

(14) Podobně bude postupováno při odpisech ztrát na podstatě, kursech nebo u jiných ztrát. Zde bude nutno často usuzovati o přiměřenosti odpisů podle zvláštních okolností toho kterého druhu podniku neb i toho kterého jednotlivého podniku.

(15) O přiměřenosti odpisů za ztráty, které již nastaly (jako nedobytné pohledávky) lze usuzovati zjištěním, nepřekročily-li tyto odpisy skutečné výše ztráty (nebo znehodnocení).

(16) Přiměřenost výše znehodnocení, jež sice ještě nenastala, ale která byla v obchodních knihách odečtením určitého ročního paušálu z ceny toho kterého statku provedena v přesvědčení, že pravděpodobně jako předvídaný výsledek obchodních poměrů nastanou, nutno, jsou-li v pochybnosti, stanoviti znalci. Toto zjišťování budiž však omezeno jen na případy, v nichž jsou vážné pochyby o přiměřenosti výše odpisů uplatňovaných poplatníkem.

(17) Poplatník má ovšem povinnost uvésti, kdykoliv to žádá vyměřující úřad, výši a případně procento provedených odpisů.

(18) Vyloučeno jest však jakékoli zkoumání přiměřenosti mimořádných odpisů, přípustných za podmínek obsažených v ustanovení dvou posledních vět §u 10, odst. 2., kdy si totiž lze vedle obecně přípustných odpisů bez dalšího odepsati ještě 20% nákladu na stavbu nebo stroje a zařízení. O těchto odpisech pojednává se podrobněji k § 10, k odst. 2.

(19) Dalším předpokladem pro možnost odečítání odpisů jest, že jde o ztráty, jež lze v té které době zjistiti a odhadnouti. Nelze tedy přihlížeti k odpisům, jež byly provedeny ze všeobecné úvahy, že jsou některé ztráty nebo znehodnocení samy o sobě možnými. Tak na př. lze odečítati odpisy, přiměřené podle zkušenosti budoucím ztrátám, jež vzniknou na zboží přeležením, nelze však odečítati odpisů na ztráty, jež by poplatník mohl utrpěti na zboží krádežemi nebo zpronevěrou. Reservy na takové ztráty — vedle pravidelných odpisů na opotřebení — nejsou odpočitatelny, na př. reserva na zanedbané opravy budov a na očekávané opravy budovy.

(20) Pro odečítání odpisů jest nerozhodno, byly-li odpisy provedeny přímo na zůstatcích anebo byly-li provedeny zřízením zvláštní oceňovací položky, jež toto znehodnocení vyjadřuje. Jest však nutno, aby byly tyto zvláštní oceňovací položky (jako amortisační konto budov, konto obnovy strojů, konto dubiosních pohledávek) tak rozvedeny, aby mohl vyměřující úřad na jich podkladě jasně zjistiti nejen výši, nýbrž i druh a přiměřenost jednotlivých položek odpisů. Odpisy nesmí převyšovati stupně ztrát nastalých nebo očekávaných, a tedy sloužiti ke hromadění nezdaněného jmění.

(21) Objeví-li se výdajové položky vzniklé v dřívějších letech teprve v berním roce a

byly-li teprve v tomto roce zaplaceny nebo vyúčtovány, nelze jich proto vyloučiti. Naproti tomu lze odpisy (reservy) zaúčtované teprve v bilanci roku následujícího, uznati za srážku teprve v berním roce, jehož základem jest tato bilance.

(22) Poplatníci, kteří obchodních knih nevedou, mohou uplatňovati všechny odpisy, pokud ty které ztráty (opotřebení, znehodnocení) v době pro vyměření daně rozhodné již nastaly nebo jsou očekávatelny a ocenitelny. Ovšem musí utrpěné ztráty na vyzvání věrohodně prokázati.

(23) Uplatňuje-li poplatník, který provedl odpisy v obchodních knihách, ještě jiné další odpisy, musí jejich nutnost a přiměřenost prokázati. Zvýšiti však knihovní hodnoty jen za tím účelem, aby byly umožněny větší odpisy, není přípustno, leč by se to stalo na základě zákona o stabilisačních bilancích.

(24) Poplatníci, kteří odpisů neuplatňovali, mohou si odečítati náklady na znovuzřízení provozních zařízení, ovšem ale jen v mezích ustanovení § 15, č. 1. b).

(25) Záloha ztrátová (reserva), jež byla při uložení daně v předešlém roce uznána za položku srážkovou, může býti z pasiv bilance pozdějšího roku vyloučena na základě znaleckého dobrozdání, že tu nejsou již předpoklady pro takovou ztrátu. V důsledku toho podléhá příjem ze zrušení reserv, jichž dotace byla ve dřívějších létech uznána za srážku dani důchodové v berním roce, kdy reserva zrušena, a není tudíž přípustna reasumace daně za léta předešlá.

(26) Odečítají-li poplatníci, kteří uplatňovali odpisy, ještě vydání na znovuzřízení objektů, nutno zjistiti, neslouží-li tato vydání témuž účelu, na který byly odpisy uplatňovány.

(27) Byla-li tedy na př. stanovena amortisace stroje koupeného za 52.000 Kč, ročním paušálem 5000 Kč (za předpokladu, že bude lze stroje po 10 let v provozu užívati a pak že bude prodán za 2000 Kč), a bude-li zjištěno, že byl po té době stroj nahražen jiným z běžných prostředků, nelze této položky výdajové od příjmů odečísti.

(28) Stal-li se ale tento stroj nepotřebným již po uplynutí prvých 6 let, nebylo by lze výdajové položky za náhradní stroj uznati, ale za to by byla dosud neamortisovaná částka za starý stroj, tedy v tomto případě částka 20.000 Kč, od základu zdanění odečtena.

(29) Při užití ustanovení § 15, č. 1. b) nutno míti na zřeteli současně ustanovení § 17, č. 1. a č. 2.

(30) Dalo-li tedy na př. zřízení objektů nebo výměna strojů podnět ku provedení nových investicí nebo rozšíření podniku, lze odečísti jen tu část nákladů, jež odpovídá přiměřeným nákladům na udržování dosavadních zařízení (objektů, strojů atd.).

(31) Bylo-li ale při tomto znovuzřízení objektů užito lepších konstrukcí, ale rozsah budovy zůstal v celku nezměněn (na př. nová stáj postavena pro týž počet dobytka jako byla stará, ale byla postavena z cihel a pokryta taškami, kdežto stará byla z lepenice a kryta došky), anebo byl-li při výměně strojů koupen stroj téhož druhu a téže výkonnosti jako starý, ale novějšího systému, nelze pokládati vydání s tím spojená za zlepšení ve smyslu § 17, č. 1. a lze je proto (podle ust. § 15, č. 1. b)) odečítati.

(32) Byla-li ale na př. stáj postavena pro větší stav dobytka, anebo byla-li stará strojní zařízení na pohon vodní změněna za nová s pohonem parním, lze náklady s tím spojené odečítati pouze částečně.

K č. 1, lit. c):

Sem náleží zejména pojištění proti ohni, vloupání, krádeži, ztrátám bursovním, povinnému ručení, úrazu zaměstnanců v podniku poplatníkově, ztrátám ze zpronevěr, dále pojištění kreditní, kauční, pojištění hypothek a j. Srov. také § 17, č. 6. O pojištění osoby poplatníkovy, jeho rodiny a domácnosti srov. § 15, č. 3.

K č. 1, lit. d):

O srážce tohoto paušálu jednáno v § 11.

K č. 1, lit. e):

(1) Odečitatelnými přímými daněmi s přirážkami jsou zejména daň pozemková, domovní a výdělková. Dále lze odečítati dávky autonomní, pokud jsou nákladem správním, provozním nebo obchodním (činžovní groš, daň z vozidel, vodné a j.), cla, daně spotřební, daň z obratu a j.

(2) Z jiných veřejnoprávních daní, dávek a břemen přímých jsou odečitatelny ty, které nestíhají důchod sám.

(3) Jsou tedy odčitatelny dále zejména daň rentová, daň z vyššího služného, dávka z tantiem, poplatkový ekvivalent duchovního, pokud souvisí s některým pramenem poplatníkova příjmu, vojenská taxa, břemena patronátní a j., nikoliv však daň důchodová a (pokud by ještě byly uloženy a placeny) daň z příjmu podle zákona ze dne 25. října 1896,

č. 220 ř. z., daň z válečných zisků, daň válečná a dávka z majetku, jakož i reservy na tyto daně.

(4) Daně podle tohoto pravidla odečitatelné jsou břemenem zatěžujícím celkový důchod poplatníkův, jsou tedy odpočitatelnou srážkou, i když příslušný pramen příjmu nedal žádného důchodu zdanitelného.

(5) Ve stejném rozsahu budou sráženy přirážky autonomních svazků, pokud jsou k odpočitatelným daním předepisovány, jakož i veřejnoprávní dávky tyto přirážky zastupující (konkurenční příspěvky) nebo místo nich smluvně stanovené úplaty, a příslušenství daní jako: úroky z prodlení a p.

(6) Podmínkou odpočitatelnosti jest, že byly v berním roce, o nějž jde, skutečně zapraveny (§§ 273 až 275). Slovy „skutečně zapraveny" rozumí se zapravení jakékoli, to jest ať hotovými nebo dobropisem v odúčtovacím řízení nebo pokladničními poukázkami nebo odpočtem. Vedle toho jest odpočitatelnost daní a dávek podmíněna ještě tím, že byly tyto platby výběrčím úřadem na uvedené daně také skutečně zaúčtovány.

(7) Zaslal-li tedy poplatník určitou částku na př. k zaplacení daně výdělkové, ale úřad ji (podle § 273, odst. 3.) zúčtoval na starý nedoplatek daně důchodové, nelze této částky jako srážkové položky odečítati, resp. uznati.

(8) Ukáže-li se v následujících letech berních, že byly odečteny částky vyšší, které byly pak poplatníku hotově vráceny nebo přeúčtovány, budou tyto vrácené nebo přeúčtované přeplatky započteny do zdanitelného důchodu toho roku, v němž se vrácení stalo.

(9) Ze zásady, že lze srážeti jen daně (a dávky) v berním roce skutečně zapravené, stanoví třetí věta jedinou výjimku, pokud jde o poplatníky vedoucí řádné obchodní knihy a současně o daň výdělkovou.

(10) Podle této věty mohou si totiž poplatníci, vedoucí řádné obchodní knihy, za podmínek v lit. e) stanovených utvořiti pro všeobecnou daň výdělkovou reservu, která bude odečitatelnou, prokáže-li poplatník, že z této reservy daň výdělkovou s přirážkami skutečně zaplatil. Odečtena bude ovšem jen přiměřená reserva, t. j. reserva, činící nanejvýše částku skutečně ještě nesplněné povinnosti na dani výdělkové za ten který rok berní, a jen v té výši, v jaké byla z ní všeobecná daň výdělková za berní rok, na jehož vrub byla reserva utvořena, do stanovené lhůty (§ 307, odst. 1., č. 3.), to jest do konce února nejblíže příštího roku skutečně placena.

(11) Dosah tohoto ustanovení osvětlí tyto příklady:

1. Poplatník vedoucí řádné obchodní knihy platil v berním roce 1927 na všeobecnou daň výdělkovou za tento berní rok podle ustanovení § 270, odst. 1. ve stanovených lhůtách zatímně částky odpovídající předpisu této daně na berní rok 1926. Po uplynutí obchodního roku uzavřel obchodní knihy a zjistil při tom, že jeho všeobecné výdělkové dani podrobený výnos z obchodního roku 1927 se proti roku předchozímu tak zvýšil, že bude činiti všeobecná výdělková daň za berní rok 1927 i s přirážkami částku o 5000 Kč vyšší než činila daň (s přirážkami) předepsaná na berní rok 1926. Proto si na vrub výnosu z roku 1927 vytvořil daňovou reservu 5000 Kč, a těchto 5000 Kč také zaplatil v únoru 1928 na všeobecnou výdělkovou daň za berní rok 1927. Protože neměl nedoplatků za předchozí léta ani jiných nedoplatků daňových za berní rok 1927, byla mu částka 5000 Kč na účet všeobecné daně výdělkové za berní rok 1927 skutečně zúčtována.

Při vyměření daně na berní rok 1927 zjistil vyměřovací úřad, že bude činiti uložená daň na rok 1927 i s přirážkami skutečně částku, která převyšuje daňovou povinnost roku předchozího o 5000 Kč. Byla tedy daňová reserva přiměřená; protože pak bylo celé reservy užito na placení všeobecné daně výdělkové na berní rok, na jehož vrub byla reserva zřízena, dále, protože bylo placeno včas a placení bylo na tuto daň také zaúčtováno, bude při vyměření daně na berní rok 1927 celá částka 5000 Kč jako srážková položka uznána.

2. Jiný poplatník za týchž okolností poukázal celou reservu 5000 Kč bernímu úřadu na všeobecnou daň výdělkovou berního roku 1927. Protože měl ale nedoplatky na jiných přímých, podle 1. a 2. věty § 15, č. 1. e) odčitatelných daních berního roku 1927, bylo na daň výdělkovou berního roku 1927 zúčtováno z toho jen 1000 Kč.

V tomto případě nelze odečísti na daňové srážce více než zúčtovaných 1000 Kč, třeba byla reserva přiměřená a třeba byla na daň výdělkovou placena.

3. Obchodník si zřídil na vrub výnosu svého obchodu z obchodního roku 1928 daňovou reservu 10.000 Kč, zaplatil z ní ale na účet všeobecné daně výdělkové na berní rok 1928 včas (t. j. do konce února 1929) pouze 7000 Kč; částka ta byla podle poukazu také zaúčtována.

Při vyměření daně na obchodní rok 1928 bylo zjištěno, že činí tato daňová povinnost

(včetně přirážek) pouze 6000 Kč. Bude mu tedy na srážce berního roku 1928 odečteno pouze 6000 Kč, poněvadž přiměřená reserva činila pouze tuto částku; další částka, t. j. 1000 Kč bude uznána za srážkovou položku (byla-li ovšem výběrčím úřadem na některou, podle § 15, č. 1., lit. e) odečitatelnou daň zúčtována), až při vyměření daně na berní rok 1929, protože byla v tomto roce skutečně zaplacena.

(12) Veřejnoprávní dávky placené při nabytí nebo zcizení majetkových předmětů, zakládání pramenů příjmových a jich zlepšení nebo rozšíření nebo ze zisků dani důchodové nepodléhajících (§ 7, odst. 2. a 3.) jako kolky, taxy, poplatky, daň z přírůstku hodnoty, daň z obohacení, daň dědická, poplatek ze smlouvy služební podle zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 295 Sb. z. a n. a p. odpočitatelny nejsou, neboť nesouvisejí se žádným odvětvím zdanitelného příjmu.

K č. 2:

1. S úroky možno odečísti nejen úrok z prodlení, nýbrž i jiné příslušenství, které výši úroku stupňuje (na př. režijní příspěvek); naproti tomu nelze odečítati splátek na dlužný kapitál, ať jsou prováděny v jakékoli formě.

Úroky z dluhu jsou i úroky z prodlení v placení daní a dávek, jinak od důchodu neodčitatelných, na př. úroky z prodlení, z poplatků dlužných a podobně. Úroky z dluhů hypotečních jsou odpočitatelny, i když jde o nemovitost voluptuární (kde se náklady na udržování a pod. neodečítají, ježto přesahují ryzí užitkovou hodnotu k dani důchodové vyšetřenou) anebo i když se týkají doby, kdy nemovitost důchodu neposkytovala (na př. po dobu stavby).

2. Břemenem rozuměti dlužno pravidelně se opětující závazky k plnění v penězích nebo v peněžní hodnotě osobám třetím, nikoli však pouhá obmezení v právu vlastnickém nebo v užívání důchodu. K pojmu trvalosti břemene stačí již jeho pravidelné opakování; nobmezené doby trvání se nevyžaduje. Břemeny, důchod trvale zatěžujícími, jsou na př. výměnky a renty, jež poplatník zajistil svým příbuzným, k nimž nemá zákonných povinností alimentačních, nebo svým sestárlým zaměstnancům.

Tato břemena možno odečítati ovšem jen, je-li tu soukromoprávní titul (jako smlouva, smír atd.), a je-li tento právní titul zvláštním, tedy převyšuje-li všeobecnou zákonnou alimentační povinnost. Konečně musí býti toto břemeno trvalým. Proto nelze odečítati odbytného, jež bylo dáno, třeba smlouvou nebo smírem, místo trvalého břemene.

Nelze odečítati ani dobrovolných příspěvků, podpor a jiných věnování (ježto tu není právního titulu) ani plnění zákonných povinností alimentačních, i když byly tyto uznány smlouvou nebo stanoveny soudním rozhodnutím (protože tu nejde o zvláštní právní titul), jakmile osoby alimentované žijí v domácnosti. Pokud alimentované osoby nežijí s poplatníkem ve společné domácnosti viz následující bod.

Zaplacení uvedených odečitatelných položek musí býti ovšem věrohodně prokázáno poplatníkem. O věrohodnosti průkazu rozhodne daňová komise nebo vyměřující úřad. Jinak stačí obvykle, jmenuje-li poplatník věřitele, udá-li jeho adresu, výši dluhů (nebo břemene), po př. procento úrokové. Na vyzvání vyměřujícího úřadu nebo daňové komise nutno ovšem předložiti i doklady o dluhu (břemenu).

3. Konečně lze odečítati příspěvky — a to i dobrovolné — které poskytuje pravidelně manžel manželu, který není příslušníkem (§ 5, odst. 3., a 4.) jeho domácnosti, nebo které pravidelně poskytují rodiče (prarodiče, nevlastní rodiče, pěstouni, tchán a tchýně) dětem, vnukům, pastorkům, schovancům, zeti a snaše, nežijícím v jejich domácnosti nebo ve stejném smyslu děti rodičům, nežijícím v jejich domácnosti, jsou-li příspěvky ty věrohodně prokázány.

Tyto dobrovolné příspěvky, ať v hotovosti, v naturaliích (jako poskytnutí bezplatného bytu) nebo v jakémkoli jiném způsobu plnění, ať jsou založeny na zákonné nebo morální povinnosti alimentační anebo jsou zcela dobrovolnými plněními, lze odečítati jen, opakují-li se s jistou pravidelností, byť i nebyla časově přesná. Charakteru této pravidelnosti neztrácejí ani příspěvky poskytované třeba v neurčitých obdobích, jen když se s jistou pravidelností opakují, jako na př. dary k svátkům, k narozeninám, jmeninám, příspěvky na letní pobyt atd.

Předpokladem jich odečítání jest, že bude nejen jich poskytování, ale i jejich pravidelnost věrohodně prokázána. Při provádění průkazu o tom, že jsou příspěvky ty skutečně poskytovány pravidelně, nebude vyžadováno provádění přesného důkazu. Dostačí pravidelně, udá-li dárce přesnou adresu příjemcovu a druh a výši pravidelného příspěvku. Vyměřující úřad zjistí, je-li nutno i výslechem příjemcovým, zda byly skutečně příspěvky placeny.

K č. 3 a 4:

(1) Jest nerozhodno, je-li pojištěn poplatník sám nebo jiný příslušník rodiny nebo poplatník i s příslušníkem rodiny; rovněž není rozhodno, byl-li životním pojištěním pojištěn kapitál nebo renta a kdo jest při pojištění obmyšleným (kdo při pojistné události obdrží pojištěnou částku nebo rentu); a nezáleží na tom, jak se premie platí, zda jednou pro vždy, nebo periodicky nebo určitá částka jednou pro vždy a vedle toho periodické premie.

(2) Pojistné smí býti ovšem odečítáno jen částkou rovnající se zaplacené čisté premii, tedy po srážce případného podílu na zisku (dividenda, bonus), který byl pojištěnci buď od premie odečten anebo jinak k dobru připsán.

(3) Převyšují-li placené premie částky maximálně k odečtení připuštěné t. j. 2000 Kč, budou odečteny pouze tyto maximální částky.

(4) Při uplatňování těchto srážek nutno uvésti jména pojišťoven a čísla pojistek; zaplacení premií bude prokázati, žádá-li to úřad, předložením pojistky a stvrzenky o zaplacení té které premie. Nečiní rozdílu, zda ústav má výslovně jméno pojišťovna nebo jiné označení, jako pensijní fond, spolek a pod.

(5) O možnosti paušálního odečtení příspěvků uvedených v § 15, č. 3 při příjmech ze služebních platů jedná § 11.

K § 16.

K odst. 1.:

(1) Ustanovení odst. 1. plyne již z povahy věci. Nelze-li totiž z určitých důvodů do výpočtu příjmu toho kterého roku zahrnouti některých položek, třeba jsou zásadně dani podrobeny, nelze analogicky zahrnovati ani do výdajů obdobných částek, třeba jsou jako srážkové položky zásadně odečitatelny.

Tak na příklad:

1. Poplatník, který vede řádné obchodní knihy, účtoval v účtu zisku a ztráty obchodního roku 1920 do příjmu i své vzniklé obchodní pohledávky; tento příjem mu byl v berním roce 1921 jakožto příjem obchodního roku 1920 zdaněn. Uvedené pohledávky byly poplatníku teprve roku 1928 skutečně zaplaceny. Poněvadž byl tento zásadně dani podrobený příjem zdaněn již v berním roce 1921, nelze ho počítati znovu do příjmu obchodního roku 1928, i když snad poplatník v roce 1928 již řádných knih nevedl, protože by byl tak týž příjem zdaněn dvakráte. Z týchž důvodů nelze ovšem odečítati u poplatníka se řádnými obchodními knihami, který v létech 1920—1926 účtoval v účtu zisku a ztráty výdajové položky „dlužné daně" a jemuž byly tyto položky proto v dotyčných berních létech také uznány, ani těchto daní v roce 1927 znovu a tedy po druhé, třeba je skutečně zaplatil až v tomto roce.

2. Byly-li ale tyto výdajové položky v předchozích létech jakožto nepřiměřená daňová reserva škrtnuty, nutno odečísti v tomto rozsahu ony položky v roce skutečného placení [§ 15, č. 1. lit. e)], poněvadž byly původně jako část zisku zdaněny.

V důsledku ustanovení odst. 1. nutno také inventuru i bilanci sestaviti tak, že se použije stejných zásad pro ocenění jak aktiv, tak pasiv; při tom nutno uvésti pasiva, zejména dluhy v cizí měně, ve knihovní uzávěrce ve měně československé a to kursem, jaký byl v den uzávěrky.

K odst. 2.:

Se zřetelem k ustanovení odst. 2. nelze na př. uplatňovati provozních vydání na cizozemský podnik, jehož důchod podle ustanovení § 1 č. 1 (druhá věta) není podroben tuzemské dani důchodové, ani plnění závazků na cizozemském, zdejší dani důchodové nepodrobeném hospodářství, nebo rentu na takovém statku váznoucí.

K odst. 3.:

(1) U příjmů plynoucích z tuzemska jinam (§ 1 č. 2) jsou srážky přípustny jen, jsou-li v hospodářské spojitosti s tuzemkými prameny důchodu.

(2) Pro posouzení této hospodářské spojitosti mezi dluhem a předmětem, který ručí, není rozhodným zápis této záruky v pozemkové knize.

(3) Nelze tedy uznati přípustnosti srážky jen proto, že byl osobní dluh poplatníkův zapsán v knize pozemkové, naopak, úroku z tohoto dluhu lze odečítati jen, je-li dluh a z něho placený úrok ve skutečné hospodářské spojitosti s tuzemským pramenem důchodu, tak na příklad byl-li onen dluh převzat poplatníkem při koupi tuzemské reality, nebo byla-li dlužná částka věnována na koupi nebo zlepšení tuzemského podniku.

(4) Srážky, jež současně postihují jak dani podrobený tak i dani nepodrobený (§§ 1 a 2) důchod, budou odečítány od dani podrobeného příjmu jen částkou, jež odpovídá poměru dani podrobeného důchodu k důchodu celkovému.

(5) Srážky, jež jsou s jednotlivými prameny důchodu v přímé souvislosti, nutno v přiznání k dani důchodové odečítati hned od příjmů z těchto pramenů.

(6) Činilo-li by to však zvláštní obtíže, možno ty které srážkové položky uvésti zvláště.

(7) Při tom ovšem nesmí zaviniti tento způsob odečítání dvojí odečítání srážek. (Nelze na příklad účtovati v příjmu výnos z domu po odečtení daní a pojistek a pak tyto daně nebo pojistky znovu odečítati ve srážkových položkách).

(8) Jsou-li srážky (§ 15) neodvisly od jednotlivých pramenů důchodu, uplatní je poplatník vždy zvláště. Takovými položkami jsou na příklad náboženská daň, činžovní haléř a pod., dále úroky ze soukromých dluhů a podobná břemena, jakož i pojistné za životní pojištění a příspěvky zaměstnanců do vdovských nebo sirotčích pokladen a podobných ústavů.

K § 17.

V § 17 obsažený výpočet vydání jest demonstrativní.

K č. 1:

(1) Slovy „rozmnožení majetku" rozumí se netoliko zvětšení jmění ve smyslu obohacení, nýbrž i zvětšení majetku ve smyslu rozšíření příjmových pramenů (na příklad uložení kapitálu), tedy výdaj za účelem nabytí samého pramene příjmu, nebo zařízení k rozšíření podniku (investice), nebo konečně splácení dluhů. Náklady na zlepšení majetku (melioráce) možno odpočítávati jen, vyžaduje-li jich dobré hospodaření a hradí-li se obvykle z provozovacích příjmů. Při tom není však třeba ještě zvláště zkoumati, je-li nutno náklady ty hraditi právě z provozovacích prostředků (srov. též § 15).

(2) Při zlepšení možno si ovšem odečísti náklad náhradní (§ 15, č. 1), takže jest pak dani podrobenou toliko částka, převyšující tento náhradní náklad.

(3) Ve smyslu č. 1. jsou neodečitatelným nákladem na zlepšení nebo rozmnožení majetku na příklad: převodní poplatky z majetku, poplatky spojené s úmrtním sepsáním a inventováním pozůstalosti, náklady z důvodu nabytí dědictví, poplatky, ze smluv manželských, útraty instalace elektrického osvětlení v domě, výdaje protokolování firmy, splácení dluhu poplatníkem a to i tehdy, zavázal-li se poplatník smluvně, že bude dluhy spláceti, a náklad vynaložený poplatníkem na odvrácení ztráty příjmového pramene. Nelze odečítati také náklady za instalaci vodovodů a kanalisaci v domě, leč by šlo o případ, o němž jest zmínka k § 9, k odst. 1.

K č. 2:

(1) Za neodpočitatelné ztráty na majetkové podstatě — jak je zákon příkladmo uvádí — sluší pokládati zásadně všechna zmenšení majetková, jichž nelze shrnouti pod pojem výdajů uvedených v § 15, č. 1, lit. a) a b).

(2) Nelze odečítati ztráty, kterou utrpěl společník společnosti s r. o. na svém vkladu při jejím zrušení, ježto jde o ztrátu postihující majetkovou podstatu, ani procesních výdajů, které vnikly v procesu vedeném k odvrácení hrozící ztráty jmění kapitálového. Neboť, není-li odpočítatelnou ztráta sama, která nenastala v provozování, nemohou býti důsledně odpočítatelny ani výdaje, které se staly k odvrácení této ztráty.

(3) Hranice mezi tím, co jest neodpočitatelnou ztrátou na majetkové podstatě a co odpočitatelnou ztrátou provozovací [§ 15, č. 1, lit. a), b)], nelze všeobecně určiti, a bude nutno vlastní povahu ztráty posouditi podle individuelních okolností toho kterého případu.

K č. 3.

Také úroky z provozovacího kapitálu uloženého společníky v podniku jsou příjmem podniku, neboť zákon neomezuje ustanovení č. 3, na kapitál základní.

K č. 4:

(1) Výživou rozumí se zde nejen strava, ale i šatstvo a ostatní náklady osobní. Při zjišťování peněžní hodnoty zboží a výrobků spotřebovaných z vlastního hospodářství nebo podniku bude brána za základ cena výrobní. Za náklad na výživu nutno pokládati také výdaje spojené s vyučováním a výchovou dětí stavu poplatníkovu přiměřenou.

(2) Osobním nákladem jest návštěva divadel, užívání povozů, zábavní cesty, náklad na letní byt, na lékaře a léky a pod. Neodpočitatelným jest i representační paušál, který jen nepřímo souvisí s poplatníkovým povoláním a s jeho služebními povinnostmi, poněvadž jest jen čistě osobním, byť i stavovským nákladem.

(3) Neodpočitatelným jest jmenovitě také náklad na majetkový předmět sloužící k osobní zálibě (voluptuář), pokud dotčený náklad přesahuje důchod ze zmíněného majetkového pramene plynoucí.

(4) Jestliže na příklad převyšují běžné výdaje budovy, obývané výhradně vlastníkem,

užitkovou její hodnotu, jsou tyto výdaje co do částky, přesahující užitkovou hodnotu budovy neodpočitatelnými jakožto osobní náklad poplatníkův na jeho byt.

(5) Právě tak nelze odečítati výdajů převyšujících příjem z honitby držené pro kratochvíli, aneb u zahrady pěstované k potěšení držitelovu.

(6) Pokud jde o výdaje na udržování, k nimž poplatník jest právně zavázán, srov. § 9.

(7) Stravování rodinných členů možno započítávati do provozovacích nákladů jen, když jest těchto členů používáno při provozování vlastního hospodářství t. j. při hospodářství polním nebo lesním aneb v živnosti, nikoliv však v domácnosti, a když jest současně jejich používání pravidelným a trvalým, nikoliv jen příležitostným a časově omezeným (na př. výpomoc při pilných pracech polních).

(8) Činnost rodinných členů musí býti způsobilá k tomu, aby nahradila pomocnou sílu, která by jinak obstarávati musela tyto práce v poměru služebním.

(9) Při zjišťování této provozní srážky nutno započítávati nejen vlastní stravu, nýbrž i ostatní potřeby zaopatření (na příklad ošacení a přiměřeně kapesné).

(10) Jsou-li tito rodinní členové zaměstnáni při provozování hospodářství nebo podniku poplatníkova pravidelně a trvale, ale ne plně, t. j. když jsou vedle této činnosti zaměstnáni i v domácnosti poplatníkově, bude jejich stravování počítáno do provozovacích nákladů jen poměrnou částkou, odpovídající jejich zaměstnání v hospodářství nebo podniku.

K č. 5:

(1) Provozování podniku vyžaduje vydání na bezúplatná věnování, buď když se zmíněná poskytnutí dějí přímo k dosažení důchodu podle § 15, č. 1, aneb když lze počítati tyto dary (příspěvky a pod.) k výdajům, jež bezprostředně souvisejí s provozováním. Na př. podnik (sirkárna) smí užívati nálepek na zboží s označením dobročinné, národní neb podobné instituce, začež se dobrovolně uvoluje poskytovati oné instituci příspěvky, jichž výše se řídí podle množství prodaného zboží.

(2) Naproti tomu nelze srážeti na příklad almužen, příspěvků a darů dobročinným spolkům nebo darů poskytnutých institucím národním, uměleckým nebo památkovým, není-li tu shora zmíněného předpokladu.

(3) Slovy „samostatnými, na zaměstnavateli nezávislými pensijními nebo podpůrnými institucemi“ sluší rozuměti ústavy, které tvoří samostatnou právnickou osobnost, takže částky dotčeným účelům věnované představují samostatné jmění, které jest od vlastního jmění zaměstnavatelova formálně i věcně zcela odloučeno. Není-li zde tohoto předpokladu, nutno takové částky uvedené poplatníkem v bilanci jako položku výdajovou, vyloučiti a pro účely daňové k bilančnímu zisku přičísti.

K č. 6:

(1) Slovy „povinnou zákonnou kvotou“ rozuměti třeba toliko onu část pojistných premií, kterou jest povinen platiti zaměstnavatel ze svého na příslušný pojistný účel podle platných zákonných předpisů.

(2) Co tedy poplatník zaplatil za osoby v č. 6 jmenované nad tuto míru, ať již z jakéhokoliv důvodu, jest u něho neodečitatelno právě tak, jako jsou neodpočitatelnými daně a dávky za tyto osoby zaplacené, i když byl v tomto směru převzat zaměstnavatelem smluvní závazek. Rovněž jest lhostejno, kterých let se ony daně a dávky týkají a zda byly vyměřeny před anebo po účinnosti tohoto zákona.

(3) Poněvadž ustanovení § 17, č. 6., podle čl. XVI., odst. 1, lit. b) uváděcích ustanovení nabývají účinnosti až od 1. ledna 1932, po případě až po vypršení smluv v lit. c) uvedených, budou ona plnění až včetně do berního roku 1931, po případě až do vypršení zmíněných smluv u zaměstnavatele odečitatelnými.

K č. 7:

Srovnej § 180.

Daňová sazba.

K § 18.

(1) Daňovou sazbou podle § 18 budou zdaňovány též důchody, které jsou podle § 3, odst. 2. v tuzemsku podrobeny dani důchodové, ačkoliv nepřesahují co do své výše částek v § 3, odst. 1. uvedených.

Na příklad:

1. Poplatník bydlící v cizině a mající tamže příjem z podniku 6000 Kč má v tuzemsku z nemovitosti příjem 5000 Kč. Bude z tohoto příjmu v tuzemsku zdaněn sazbou 1% (z 5000 Kč) t. j. daní 50 Kč.

2. Poplatník bydlící v tuzemsku má ze zdejšího podniku příjem 6.500 Kč a z nemovitosti v cizině příjem 24.000 Kč. Je-li tento poslední příjem zdaněn v cizině (podle § 1, č. 1., druhá věta), bude poplatník v tuzemsku zdaněn z příjmu z podniku sazbou podle § 18 v částce 70 Kč.

(2) Sazbou podle § 18 budou (na základě ustanovení § 34) zdaňovány také důchody osob srážkové povinnosti u plátců podle ustanovení §§ 30 a 31 podléhajících, jde-li o důchody jiné než o služební požitky daňové srážce u jednoho plátce podrobené a činí-li tyto důchody více než 500 Kč ročně. Sazbou podle tohoto § budou dále zdaněny dvě pětiny z funkčních požitků, uvedených v § 13, odst. 2. Touž sazbou budou zdaněny také zásadně dani důchodové podrobené důchody osob uvedených v § 2, i když tyto důchody nedosáhly samy o sobě zdanitelné výše podle § 3, odst. 1.

(3) Vychází-li podle některých ustanovení o důchodové dani (na př. §§ 19, 20, 21 a 22) daňová částka v korunách a haléřích, nebude k haléřům vůbec přihlíženo.

Přirážka pro rodiny s menšími břemeny.

K § 19.

K odst. 1.:

(1) Poplatným důchodem ve smyslu tohoto paragrafu rozumí se toliko důchod v tuzemsku dani podrobený a jen důchod tvořící součást důchodu domácnosti ve smyslu § 5, odst. 2. Při posuzování otázky, zda a jakou měrou má býti zvýšena daň podle § 19, dlužno počítati k rodinnému stavu u hlavy rodiny též takové příslušníky rodiny (§ 5, odst. 4.), jejichž důchod ze služebních požitků se k důchodu hlavy rodiny podle výjimečného ustanovení § 5, odst. 2. nepřičítá.

(2) Příslušníkům rodiny (§ 5, odst. 4.), kteří budou ze svých služebních požitků samostatně zdaněni, nezvýší se daň přirážkou podle § 19, ani když jejich služební požitky převyšují 26.000 Kč, protože — jsouce příslušníky rodiny — nejsou samostatnými poplatníky v pravém slova smyslu, nýbrž zdaňují se samostatně pouze ze zvláštního technického důvodu.

(3) Na příklad: Bezdětná hlava rodiny má důchod 29.000 Kč, manželka ze služebních požitků 35.000 Kč. Hlavě rodiny bude zvýšena daň podle § 19 o 10%, manželka ale této přirážky míti nebude. Kdyby tito manželé s týmiž příjmy měli nezl. děcko, nebude ani hlava rodiny platiti přirážky podle § 19.

(4) Vdovcům (vdovám), k jichž rodině náleží aspoň jedna osoba, jejíž případný důchod by byl podle § 5 společně zdaněn, nebude předpisována žádná přirážka. Nenáleží-li ale k jejich rodině žádná taková osoba, bude vyměřena normální přirážka 15% jako u ostatních poplatníků.

K odst. 2.:

(1) Započtení osob v bodu 1. taxativně vypočtených jest vázáno podmínkou, že jsou tyto osoby v zaopatření poplatníkově. Zaopatřením jejich rozumí se skutečnost, že požívají v domácnosti poplatníkově celého zaopatření, to jest bytu, výživy a ošacení. Pojem zaopatření předpokládá ovšem, že jest rázu trvalého. Platí-li tyto osoby za to přiměřenou úplatu, nelze o zaopatření mluviti. Zaopatření předpokládá nezbytně společnou domácnost s hlavou rodiny.

(2) Příspěvky převyšujícími 5% důchodu rozumějí se příspěvky převyšující 5% dani podrobeného důchodu.

(3) Příspěvky musí býti pravidelné, t. j. musí se rok od roku opakovati, třeba ne vždy v téže výši.

(4) Činily-li pravidelné příspěvky několika osobám v § 15, č. 2 uvedeným méně než zde (§ 19, odst. 2., č. 2) uvedenou výši, dlužno počítati tolik osob jako pravidelně podporovaných ve shora stanovené výši, kolikrát převyšuje souhrn oněch příspěvků 5% dani podrobeného důchodu.

(5) Na příklad: Poplatník, vdovec bez příslušníků rodiny, s důchodem 80.000 Kč dává svým provdaným třem dcerám, ve společné domácnosti s ním nežijícím, pravidelné příspěvky, které činí pro každou dceru 4%, tedy celkem 12%. Protože příspěvky tyto pro všechny 3 dcery převyšují dvakrát 5% jeho důchodu, nebude poplatník platiti přirážky podle § 19.

(6) Za nemajetné sluší pokládati osoby, které co do své výživy (strava, šatstvo a byt) jsou buď vůbec nebo aspoň převážnou měrou odkázány na cizí prostředky.

(7) Vydržovanými osobami jsou osoby, které požívají v domácnosti poplatníkově bezplatného zaopatření, to jest zejména bytu, výživy a ošacení.

(8) Švakrovstvím podle občanského práva rozumí se poměr, který jest založen sňatkem mezi jedním manželem a příbuznými druhého manžela. Stupně švakrovství zjišťují se ve smyslu § 41 obč. zák. podle této zásady: v téže linii a v témž stupni, v jakém je někdo spřízněn s jedním manželem, jest eo ipso sešvakřen s manželem druhým. Sešvakřenými do druhého stupně jsou tedy osoby spřízněné s manželem poplatníkovým v prvém a druhém stupni v linii přímé a pobočné, tedy vedle tchána a tchyně jen jejich rodiče a vedle ne-

vlastních dětí (vnuků) jen sourozenci manželovi. Pokud jde o Slovensko a Podkarpatskou Rus, platí v naznačeném směru právo zvykové.

K odst. 3. a 4.:

(1) Okolnost, zda poplatník vychoval dvě nebo více dětí, dlužno posuzovati podle povahy toho kterého konkretního případu slušným způsobem. Zpravidla budou děti, o něž se poplatník staral alespoň do dosažení 14 roků jejich věku, pokládány za dětí jím vychované.

(2) Přiměřeným snížením přirážky v případech v odst. 4. uvedených rozumí se zpravidla snížení přirážky 15% na 10% nebo až na 5%, přirážky 10% pak na 5%.

(3) Pro uložení 15% nebo 10% přirážky podle § 19 jest podle § 4, odst. 3. rozhodným stav, který tu jest koncem prošlého, pro zdanění rozhodného roku kalendářního; zanikla-li ale daňová povinnost dříve (srov. § 24), stav při jejím zániku.Totéž platí i pro neodevzdané pozůstalosti, které se posuzují co do otázky uložení přirážky podle § 19 tak, jakoby byl zůstavitel ještě na živu.

(4) Došlo-li na př. k odevzdání pozůstalosti poplatníkovy v roce jeho úmrtí, dlužno povinnost co do závazku placení přirážky podle § 19 posuzovati nikoli podle stavu v době úmrtí poplatníkova, nýbrž podle stavu v době zániku daňové povinnosti pozůstalosti, to jest teprve podle doby, kdy byla pozůstalost odevzdána dědicům.

(5) Příklad: V době poplatníkova úmrtí byla zde manželka a nezletilý syn. Avšak v rozhodné době, t. j. v době odevzdání pozůstalosti, byla na živu již jen manželka. Poněvadž se podle § 24, odst. 2. zdaní při úmrtí poplatníka důchod jím skutečně dosažený společně s důchodem, kterého snad nabyla pozůstalost, bude míti daň pozůstalosti uložená 10% přirážku. Kdyby syn v době odevzdání pozůstalosti (doba zániku její daňové povinnosti) byl ještě živ, neměla by daň pozůstalosti uložená přirážky vůbec.

(6) Naproti tomu jest pro otázku uložení přirážky podle § 19 rozhodným stav v době poplatníkova úmrtí, nezbyla-li po něm pozůstalost. V tomto případě totiž zanikla daňová povinnost poplatníkova jeho úmrtím.

(7) Přirážce pro rodiny s menšími břemeny podléhají také — jsou-li splněny podmínky § 19 — cizinci, kteří v cizině bydlí, avšak jsou podle § 1, č. 2. v tuzemsku podrobeni dani důchodové.

Srážka pro mnohočlenné rodiny.

K § 20.

K odst. 1.:

(1) Pro snížení daně podle § 20 jest rozhodným poplatný ryzí důchod celé domácnosti, nikoli tedy jen důchod hlavy rodiny. Při výpočtu srážky na příslušníky rodiny se přihlíží — s výjimkou ustanovení § 20, odst. 4. — ke všem příslušníkům rodiny podle § 5, odst. 4., bez rozdílu, ať nemají tito příslušníci důchodu anebo ať mají důchod, který jest podle § 5, odst. 2. k důchodu hlavy rodiny přičitatelný. Aby byli tito příslušníci v zaopatření hlavy rodiny, se nevyžaduje.

(2) Pokud jde o další osoby v § 20, odst. 1. taxativně vypočtené (zletilé dítky, rodiče, prarodiče, nevlastní rodiče, pěstouni, tchán a tchyně, zeť a snacha), vyžaduje se, aby byli v zaopatření poplatníkově. Co sluší rozuměti zaopatřením, uvedeno jest k § 19.

(3) Poplatník s celkovým poplatným důchodem do 26.000 Kč nebude platiti daně vůbec, má-li aspoň 7 příslušníků nebo jiných osob v odst. 1. uvedených.

(4) Pro otázku snížení daně podle § 20 jest rozhodným stav resp. poměry, které tu jsou koncem prošlého, pro zdanění rozhodného roku kalendářního; zanikla-li daňová povinnost dříve (§ 24), stav při jejím zániku.

(5) Neodevzdané pozůstalosti (viz k § 24) sluší co do snížení daně podle § 20 posuzovati tak, jako by byl zůstavitel ještě na živu.

K odst. 2.:

Pro posouzení přípustnosti srážky podle § 20 u poplatníků vdovců (vdov) nutno při počítání osob v odst. 1. dotčených snížiti počet těchto osob stanovený v lit. a), b) vždy o jednu, takže poplatníkům vdovcům (vdovám) s celkovým poplatným důchodem až do 26.000 Kč sníží se daň o $^1/_{10}$ již za prvou a vždy o $^2/_{10}$ za druhou a každou další takovou osobu. Nebudou tedy tito poplatníci se šesti takovými osobami platiti daně vůbec. Mají-li důchod přes 26.000 Kč až do 52.000 Kč, sníží se u nich daň o $^1/_{10}$ již za druhou a každou další takovou osobu.

K odst. 3.:

(1) Ustanovení tohoto odstavce neznamená, že by hodnota zaopatření byla u osob v zaopatření poplatníkově jsoucích a v odst. 1. taxativně vyjmenovaných důchodem pouze od daně osvobozeným, nýbrž že osoby ty nejsou co do hodnoty zaopatření vůbec ani daňovým

subjektem. Teprve mají-li vedle zaopatření ještě jakýkoli jiný dani zásadně podrobený důchod, stávají se, a to výhradně jen ohledně tohoto jiného důchodu, samostatným daňovým subjektem. Nepřesahuje-li tento jiný důchod sám o sobě aneb ve spojení s dalšími jinými důchody osoby požívající zaopatření daněprostého minima podle § 3, nebude ji daň uložena, ježto nelze pro posouzení otázky daněprostého minima k hodnotě zaopatření vůbec přihlížeti.

(2) Stejně nelze přihlížeti k hodnotě zaopatření jako k jinému důchodu ve smyslu § 32, odst. 1. při zdaňování služebních požitků (§§ 28 a další), jež by snad pobíraly tyto osoby.

K odst. 4.:

K příslušníkům rodiny se přihlíží tedy při otázce snížení podle § 20, i když mají příslušníci důchod, ovšem předpokládajíc, že se tento důchod přičítá k důchodu hlavy rodiny. Nepřičítá-li se ale, jako na př. služební požitky, nelze k takovým příslušníkům při výpočtu snížení daně podle § 20, odst. 1. přihlížeti.

Sleva na dani.

K § 21.

K odst. 1.:

(1) Dani podrobeným důchodem jest rozuměti poplatný ryzí důchod celé domácnosti. Sleva na dani důchodové podle ustanovení § 21, odst. 1. může, ale nemusí býti poskytnuta. Poplatník, u něhož se vyskytne některá z okolností v § 21 uvedených, nemá na tuto slevu právního nároku.

(2) Zda byla v tom kterém případě vlivem zvláštních poměrů platební schopnost poplatníkova podstatně omezena, sluší posouditi vyměřovacímu úřadu, pokud se týče daňové komisi.

(3) Zvláštní poměry, na jichž základě se poplatník dovolává snížení daně podle tohoto paragrafu, mají býti zpravidla vylíčeny a doloženy v přiznání; nestalo se tak, může býti snížení poskytnuto i z úřední moci při vyměření daně nebo při projednání odvolání, zvěděl-li úřad (po př. komise) jinak o zmíněných okolnostech.

K odst. 2.:

(1) Zvláštní poměry, k nimž možno podle odst. 1. přihlížeti, uvedeny jsou v odst. 2. pouze příkladmo, nikoli taxativně. Mohou to býti tedy i jiné poměry, na př. povolání manžela ke službě vojenské za mobilisace, ku cvičení ve zbrani, nebo značně zmenšená schopnost výdělečná u válečných poškozenců (invalidů).

(2) Neobyčejné zatížení výživou a výchovou dítek je tu na př. u dítek hluchých, slepých, zmrzačených nebo dítek, které nutno vychovávati mimo dům; co sluší rozuměti „vydržováním“ a „nemajetností“, bylo uvedeno u § 19. Jinou zvláštní událostí jest na př. požár, povodeň, úmrtí v rodině atd.

K odst. 3.:

(1) Na slevu v odst. 3. uvedenou má poplatník nárok. Sleva poskytuje se v mezích uvedených v odst. 1.; výši slevy však posoudí a výši její rozhodne úřad po případě komise po uvážení okolností daného případu.

(2) Při důchodech mezi 20.000 Kč a 80.000 Kč smí však býti daň snížena nejvýše o třetinu.

(3) Účelem ustanovení tohoto odstavce jest odstraniti tvrdosti, k nimž by jinak docházelo v důsledku číselných hranic, zákonem pevně stanovených. Takové případy nastanou na příklad u §§ 19 a 20. Jest tedy úkolem úřadu nebo komise, aby užitím odst. 3. tvrdosti ty odstranila, nikoli však, aby poskytovala na základě tohoto ustanovení ještě slevy další.

(4) Na příklad: Poplatník se sedmi příslušníky rodiny má duchod 52.100 Kč, takže mu v důsledku pevně stanovené číselné hranice §u 20, odst. 1. srážka na příslušníky rodiny již nepatří. Činila by tedy u něho zákonná daň podle § 18 částku 2547 Kč. Kdyby měl zdanitelný důchod jen o 100 Kč menší, tedy jen 52.000 Kč, činila by daň podle § 18 částku 2540 Kč, jež by ale byla podle ustanovení § 20, odst. 1., lit. b) snížena o pět desetin, takže by skutečná daňová povinnost činila pouze 1270 Kč, t. j. o 1277 Kč méně než v případě prvém. Byl by tedy poplatník v prvém případě zkrácen — proti případu druhému — o částku 1177 Kč, t. j. o rozdíl mezi vyšším příjmem a daleko vyšší daní. Aby se této tvrdosti předešlo, sníží se poplatníku daň tak, aby se snížení blížilo vypočtenému rozdílu 1177 Kč, tedy na př. 4 desetiny z daně 2547 Kč, t. j. o 1019 Kč, takže bude jeho daňová povinnost činiti místo 2547 Kč pouze 1528 Kč.

(5) Při snížení podle odst. 3. bude nutno z důvodů shora uvedených dbáti toho, aby poplatník neměl daň menší, než jest daň druhého důchodem nejbližšího, ale ještě do číselné hra-

nice spadajícího obdobného poplatníka, zvýšená o rozdíl mezi jejich důchody, jako v hořejším příkladě 1270+100=1370 Kč.

Časový rozvrh příjmů.

K § 22.

(1) Výpočet zde označených druhů mimořádných příjmů, které jsou zřejmě výsledkem několikaleté činnosti, jest taxativní. Nespadají tudíž pod pojem mimořádných příjmů podle § 22, odst. 1. na příklad loterní výhry, jejichž zdanění se tedy řídí podle všeobecných ustanovení.

K odst. 1.:

(1) Mimořádnými příjmy podle tohoto odstavce rozumějí se jednorázové příjmy z vědecké, umělecké neb spisovatelské činnosti, pokud se tato vymyká z rámce pravidelné činnosti příjemcovy.

(2) Podmínky odst. 1. jsou dány jen, jde-li o příjmy mimořádné, jichž se autoru dostalo jako honoráře za provedení mimořádně velikého díla (na př. malířského, sochařského), za postoupení autorského práva, to jest práva dílo literární nebo umělecké uveřejniti, rozmnožiti a rozmnožená prodávati anebo, jde-li o díla hudební neb divadelní, též veřejně provozovati. Vykonává-li autor svoje autorské právo sám, plynou příjmy tím docílené z vlastní činnosti podnikatelské a dlužno je zdaniti podle § 10. Činností po několik roků trvající rozumí se činnost, trvající alespoň dvě plná léta. Tato činnost musí býti nepřetržitá, takže nestačí, aby byla konána přerušeně, třebas by při tom zasahovala do několika let. Za přerušení nepokládá se výkon jiných, běžných prací, jež činnost nebo povolání poplatníkovo s sebou nese. Bude-li na př. spisovatel, redaktor psáti běžné články do novin, časopisů a pod. a vedle toho pracovati o nějakém románě nepřetržitě dva plné roky, budou zde podmínky pro užití § 22, odst. 1. Bude-li však pracovati o uvedeném románě vždy jen několik měsíců v roce, v ostatních měsících nikoli, nebo bude-li pracovati v ostatních měsících o druhém nebo ještě dalším díle, nebude zde podmínek pro užití § 22, odst. 1., protože při tomto způsobu práce nelze mluviti o práci trvající nepřetržitě několik let.

(3) Do této činnosti započte se i doba vlastní přípravy k provedení určitého díla, ne ale doba všeobecných příprav. Vpočte se tedy na příklad doba nutných studií pramenů k určitému historickému románu, nikoli ale doba povšechného studia historie té které doby.

(4) Poplatník musí ovšem svá tvrzení o nepřetržitosti práce, o době několikaleté činnosti, resp. i o jiných okolnostech pro poskytnutí závažných na žádost úřadů věrohodně prokázati.

(5) Význam ustanovení tohoto odstavce vynikne z těchto příkladů:

1. Poplatník, povoláním úředník, měl důchod:

a) ze služebních požitků po odečtení přípustných srážek (paušálu) . . . . . 36.000 Kč,

b) z mimořádného příjmu za odborné vědecké dílo, o kterém pracoval čtyři roky a 2 měsíce . . . 10.000 Kč.

Na celkový důchod . . . . . 46.000 Kč
připadla by podle § 18 daň . . . 2.120 Kč.

Podle ustanovení § 22 předepíše se však daň takto:

Důchod ad a) . . . . . 36.000 Kč.
„ ad b) jedna čtvrtina z 10.000 Kč . . . . . 2.500 Kč.

Na důchod . . . . . 38.500 Kč,
t. j. na ostatní důchod zvýšený o čtvrtý díl mimořádného příjmu připadá podle § 18 daň . . . . 1.610 Kč.

Kolik z této daně připadá poměrně na celkový důchod 46.000 Kč, vypočte se úměrou:

$$38.500 : 1.610 = 46.000 : x$$
$$x = 1923{\cdot}63 \text{ Kč.}$$

Poplatník zaplatí tedy na dani 1.923 Kč místo 2.120 Kč.

2. Poplatník, povoláním spisovatel měl důchod:

a) ze služebních požitků (jako redaktor časopisu) po odečtení přípustných srážek (paušálu) . . 24.000 Kč,

b) z proměnlivých příjmů ze spisovatelské činnosti (bez mimořádného příjmu) . . . . . 12.500 Kč,

c) z mimořádného příjmu za sepsané samostatné dílo, o kterém pracoval po 25 měsíců (t. j. dvě plná léta a měsíc) . . . . . 50.000 Kč.

Na celkový důchod . . . . . 86.500 Kč
připadla by podle § 18 daň . . . 5.350 Kč.

Podle ustanovení § 22 předepíše se však daň takto:

Důchod ad a) . . . . . 24.000 Kč.
„ ad b) . . . . . 12.500 Kč.
„ ad c) jedna polovina z 50.000 Kč . . . . . 25.000 Kč.

Na důchod . . . . . 61.500 Kč,
t. j. na ostatní důchod zvýšený o polovinu mimořádného příjmu připadá podle § 18 daň . . . . 3.220 Kč.

Z této daně připadá poměrně na celkový důchod 86.500 Kč podle úměry:

61.500 : 3.220 = 86.500 : x

částka 4528·94 Kč.

Daň činí tedy 4528 Kč.

K odst. 2.:

(1) Výhody v tomto odstavci naznačené, jíž může být účastným pouze majitel nebo pachtýř lesní půdy, dostane se zejména drobným majitelům (pachtýřům) lesů, kteří pro omezenost lesního majetku nemohou hospodařiti podle obmýtného plánu a kácejí dříví ne každý rok, nýbrž vždy až po uplynutí několika let (více než tří). Podmínkou pro přiznání daňové výhody jest ovšem též okolnost, že výtěžek z občasné poruby musí být jediným výnosem z celkové lesní držby poplatníkovy.

(2) Výhoda spočívá v tom, že se vypočte odděleně sazba podle § 18 připadající jednak na výtěžek z občasné poruby, jednak na celý ostatní důchod poplatníka, a součet obou sazeb bude činiti daňovou povinnost odpovídající celkovému jeho poplatnému důchodu (důchod z občasné poruby plus celkový ostatní důchod).

(3) Při zjišťování poplatného důchodu lze od příjmu z občasné poruby odečítati pouze výdaje tohoto příjmu se týkající, kdežto všechny jiné přípustné srážky (na př. úroky z dluhů, pojistné a pod.) možno činiti jen z celkového ostatního důchodu poplatníkova.

Příklady:

1. Poplatník, ženatý s 1 dítětem, má důchod
a) z polního hospodářství . . 10.000 Kč,
b) z občasné poruby (jednou za 80 let) . . . . . 30.000 Kč,
úhrnem . . . 40.000 Kč.

Daň podle všeob. ustanovení by činila . . . . . 1.700 Kč,
podle ustanovení § 22, odst. 2. bude činiti pouze
a) z 10.000 Kč . . . . . 160 Kč,
b) z 30.000 Kč . . . . . 1.100 Kč,
celkem . . . 1.260 Kč.

Poplatník zaplatí na dani 1.260 Kč místo 1.700 Kč.

2. Poplatník, ženatý se 3 dětmi, má důchod
a) z polního hospodářství . . 10.000 Kč,
b) z občansné poruby (jednou za 6 let) . . . . . 6.000 Kč,
úhrnem . . . 16.000 Kč.

Daň podle všeobecných ustanovení by činila po srážce $^5/_{10}$ daně na příslušníky rodiny podle § 20, odst. 1., lit. a) 200 Kč.

Daň podle § 22, odst. 2. bude činiti
a) z 10.000 Kč . . . . . 160 Kč,
b) z 6.000 Kč . . . . . 60 Kč
a po srážce $^5/_{10}$ z celkové daně 220 Kč, odpovídající úhrnnému důchodu 16.000 Kč [§ 20, odst. 1., lit. a)] zbude daň 110 Kč.

Poplatník zaplatí daň 110 Kč místo 200 Kč.

K odst. 3.:

(1) Mimořádným výtěžkem jest jen ona část skutečně dosaženého úhrnného ročního výtěžku z kácení lesů, která převyšuje hodnotu průměrného normálního ročního přírůstku dříví v celkové lesní držbě poplatníkově. Činíli se nárok na tuto výhodu, jest tudíž nutno odečísti od dosaženého výtěžku z poruby hodnotu ročního normálního přírůstku dříví a teprve zbytek uváděti jako mimořádný výtěžek. Hodnotu normálního přírůstku dříví nutno při tom přičísti k ostatnímu důchodu poplatníkovu.

(2) Zda jde v určitém případě o mimořádnou porubu, při níž celkově dosažený výtěžek z kácení lesů podstatně přesahuje pravidelný užitek, náleží posouditi úřadu nebo daňové komisi. Za mimořádnou porubu lze pokládati jen porubu, přesahující výtěž stanovenou lesními zákony.

(3) Výhody zde uvedené jsou účastni pouze majitelé nebo pachtýři lesní půdy, nikoli tedy na př. ti, kteří koupili zásobu dříví „na stojato“.

(4) Je nerozhodno, zda mimořádné kácení bylo provedeno dobrovolně či v důsledku živelních pohrom (na př. mnišková pohroma, větrné, sněžné neb lavinové polomy atp.).

(5) Za mimořádnou nelze pokládati takovou porubu lesní, při níž byly vykáceny toliko nashromážděné dřevní úspory povstalé tím, že v dřívějších letech nebyl buď vůbec neb jen z části kácen normální roční přírůstek dříví, vyplývající podle lesního hospodářského plánu.

(6) Podle zákona přípustné výdaje lze odečítati od výtěžku z mimořádné lesní poruby jen, pokud postihují onen výtěžek samý anebo jestliže jiný příjem poplatníkův převyšují.

(7) Skutečně vynaložené výdaje na znovuzalesnění lesních parcel, které byly poplatníkem vykáceny, možno ovšem odečísti.

(8) Přiměřenost nákladů na nové zalesnění zjistí vyměřovací úřad (komise), je-li v pochybnostech o správnosti údajů v přiznání, znaleckým posudkem orgánů státní lesní služby dohlédací.

(9) Zjištěné mimořádné a občasné poruby oznámí vyměřovací úřady příslušným orgánům státní lesní služby dohlédací, aby mohly vyšetřiti, zda nebyla přestoupena zákonná ustanovení o lesním hospodaření.

(10) Příklad výpočtu daně:

Poplatník měl důchod

a) z polního hospodářství . .	40.000 Kč,
b) z lesního hospodářství pravidelný užitek, rovnající se normálnímu ročnímu přírůstku dříví	10.000 Kč
c) výtěžek z mimořádného kácení lesů	150.000 Kč.
Na celkový důchod	200.000 Kč
připadla by podle § 18 daň . .	19.600 Kč.

Podle ustanovení § 22 předepíše se však daň takto:

Důchod ad a)	40.000 Kč,
„ ad b)	10.000 Kč,
„ ad c) jedna desetina ze 150.000 Kč	15.000 Kč.
Na důchod	65.000 Kč,
t. j. na ostatní důchod zvýšený o desátý díl mimořádného výtěžku připadá podle § 18 daň . .	3.500 Kč.

Z této daně připadá poměrně na celkový důchod 200.000 Kč podle úměry:

$$65.000 : 3.500 = 200.000 : x$$

částka 10.769·23 Kč.

Poplatník zaplatí na dani 10.769 Kč místo 19.600 Kč. Ke jmenované dani by bylo ovšem připočísti ještě přirážku podle § 19, kdyby tu byly podmínky v § 19 uvedené.

K odst. 1. a 3.:

(1) Vyskytne-li se několik příjmů požívajících výhod § 22, odst. 1. a 3., dlužno kvotu, která se má z každého z nich přičísti k ostatnímu důchodu (na př. polovinu, desetinu mimořádného příjmu), pro každý jednotlivý, výhod § 22, odst. 1. a 3. požívající mimořádný příjem, stanoviti zvláště výpočtem.

(2) Tak na příklad:

Poplatník, povoláním vědecký spisovatel a zároveň majitel velkostatku, měl důchod:

a) pravidelný užitek z lesního hospodářství	10.000 Kč,
b) výtěžek z mimořádného kácení lesů	50.000 Kč,
c) z mimořádného příjmu za vědecké dílo, o kterém pracoval plná 4 léta	20.000 Kč.
Na celkový důchod	80.000 Kč
připadla by podle § 18 daň . .	4.700 Kč.

Podle ustanovení § 22 předepíše se však daň takto:

Důchod ad a)	10.000 Kč,
„ ad b) jedna desetina z 50.000 Kč	5.000 Kč,
důchod ad c) jedna čtvrtina z 20.000 Kč	5.000 Kč.
Na důchod	20.000 Kč,
t. j. na ostatní důchod zvýšený jednak o desátý díl mimořádného výtěžku, jednak o čtvrtý díl mimořádného příjmu připadá podle § 18 daň	600 Kč.

Z toho připadá na celkový důchod 80.000 Kč podle úměry:

$$20.000 : 600 = 80.000 : x$$

částka 2.400 Kč.

Poplatník zaplatí tedy na dani 2.400 Kč místo 4.700 Kč.

Ustanovení § 22 platí i tehdy, když poplatník nemá jiného důchodu nežli mimořádný příjem podle odst. 1. nebo mimořádný výtěžek podle odst. 3.

(3) Příklad:

Poplatník, povoláním hudebník, neměl jiného důchodu než mimořádný příjem za komposici velikého hudebního díla, o kterém pracoval plná 3 léta; mimořádný příjem činil 60.000 Kč.

Na celkový důchod	60.000 Kč
připadla by podle § 18 daň . .	3.100 Kč.

Podle ustanovení § 22 předepíše se však daň takto:

Jedna třetina ze 60.000 Kč činí 20.000 Kč, kteréžto částce odpovídá podle § 18 daň . . . . . 600 Kč.

Z této daně připadá poměrně na důchod 60.000 Kč podle úměry:

20.000 : 600 = 60.000 Kč : x

částka 1.800 Kč.

Poplatník zaplatí tedy na dani 1.800 Kč místo 3.100 Kč.

Počátek a konec daňové povinnosti; změny v berním roce.

K § 23.

(1) Novým vznikem daňové povinnosti rozumí se nový vznik zásadní daňové povinnosti. Ten nastane zejména, když se stane osoba dosud československé berní výsosti nepodrobená této výsosti podrobenou tím, že se přistěhuje do tuzemska, že počne pobyt v tuzemsku za výdělkem, že pobývá déle jednoho roku v tuzemsku, anebo tím, že přestane u ní důvod k osobnímu osvobození.

(2) Důvod k osobnímu osvobození přestane na př., když nezletilý příslušník rodiny z domácnosti rodiny vystoupí.

(3) Nabude-li příslušník rodiny služebních požitků podle § 11, kterých nelze podle výjimečného ustanovení § 5, odst. 2. s důchodem hlavy rodiny sečítati, obmezí se samostatné zdanění jen na tyto požitky. Nevznikne tedy u něho samostatná daňová povinnost co do jiných, nežli služebních příjmů (na př. příjem z kapitálu, z budov a pod.), takže nutno tyto případné jiné příjmy sečítati s důchodem hlavy rodiny tak dlouho, dokud zůstává příslušníkem rodiny.

(4) Důchodem skutečně dosaženým rozumí se důchod novým daňovým subjektivem dosažený v době od vzniku jeho samostatné daňové povinnosti.

(5) Příklad: Nezletilý úředník, jehož příjem z kapitálu byl dosud zdaňován u otce, stane se 1. července 1928 zletilým. Tím vznikne u něho 1. července 1928 samostatná daňová povinnost, a bude mu na r. 1928 uložena daň jednak z jeho služebních požitků za celý rok 1928, jednak z důchodu dosaženého za dobu od 1. července do konce roku 1928. Příjem zletilcův z kapitálu za dobu od 1. ledna 1928 do 30. června 1928 bude na r. 1928 zdaněn ještě u otce, protože byl syn v té době ještě příslušníkem rodiny (viz § 4, odst. 3.).

K § 24.

K odst. 1.

Zánikem daňové povinnosti rozumí se zánik zásadní daňové povinnosti. Ten nastane zejména, když osoba podrobená dosud československé berní výsosti, přestane býti podrobenou československé berní výsosti vystěhováním se z Československa, nebo tím, že nastane u ní důvod k osobnímu osvobození; dále, když poplatník zemře a dědicové nabudou užívání pozůstalosti.

K odst. 2.

(1) Smrtí poplatníkovou zanikne daňová povinnost jen, když jeho smrtí úplně zanikne jeho důchod. Jinak zaniká daňová povinnost teprve okamžikem, kdy dědicové nabudou užívání pozůstalosti.

(2) Pozůstalost sluší pokládati za odevzdanou dnem, kdy jest doručena odevzdací listina. Aby nabyla odevzdací listina právní moci, se nevyžaduje.

(3) Smrtí zaniká vlastnost zemřelého jako hlavy rodiny nebo jako příslušníka rodiny. Proto se přičte k důchodu hlavy rodiny případný důchod příslušníků rodiny jen do dne úmrtí hlavy rodiny. Dnem tohoto úmrtí vystupují příslušníci rodiny z domácnosti hlavy rodiny a jsou od té chvíle buď samostatnými berními subjekty (jsou-li ovšem předpoklady § 5, odst. 3.), nebo budou zdaněni u své nové hlavy rodiny. Byl-li zemřelý příslušníkem rodiny, přestane se, počínajíc dnem jeho úmrtí, započítávati jeho důchod k důchodu dosavadní hlavy rodiny; pozůstalost po něm se bude nyní zdaňovati samostatně.

(4) Poměry pro zdanění rozhodné se posuzují podle stavu v době zániku daňové povinnosti (§ 4, odst. 3.). Co do uložení přirážky pro rodiny s menšími břemeny podle § 19 jest však s neodevzdanou pozůstalostí nakládati tak, jakoby byl zůstavitel na živu (srov. § 19).

K odst. 3. a 4.

(1) Po projití berního roku, v němž zůstavitel zemřel, bude neodevzdaná pozůstalost zdaňována pro příští léta až do svého odevzdání jako samostatný daňový subjekt z důchodu skutečně dosaženého.

(2) Odevzdáním zanikne samostatná daňová povinnost pozůstalosti, a bude pak u každého dědice od té doby zdaněn spolu s jinakým jeho důchodem důchod, kterého z této pozůstalosti skutečně dosáhl.

(3) O povinnosti dědiců zúčastniti se po odevzdání pozůstalosti jednání týkajícího se přímých daní zůstavitele nebo pozůstalosti srov. § 263, odst. 6.

(4) Způsob zdaňování ve smyslu § 24 vysvitne názorně z těchto příkladů:

1. Poplatník ženatý, bezdětný, mající z kapitálového jmění roční důchod 2000 Kč, docílil od 1./1. 1928 do 31./3. 1928 ryzí důchod ze svého obchodu 30.000 Kč. Poplatník dne 31./3. 1928 zemřel. Úmrtím zanikl úplně důchod z obchodu. Manželka zemřelého má ze svého domu ročně ryzí důchod 6.400 Kč. Pozůstalost po zemřelém byla odevzdána jeho manželce 30. září 1928.

Zdanění na berní rok 1928 vykoná se takto:

a) Důchod poplatníkem skutečně za jeho života v r. 1928 dosažený společně s důchodem, kterého dosáhla v r. 1928 pozůstalost, se zdaní podle § 24, odst. 2. u pozůstalosti. Vypočte se takto:

důchod poplatníkův:

z obchodu od 1./1. do 31./3. 1928 .	30.000 Kč
z kapitálu od 1./1. do 31./3. 1928 (1/4 ze 2000)	500 Kč
důchod manželčin z domu od 1./1. do 31./3. 1928 (1/4 ze 6400) .	1.600 Kč
důchod pozůstalosti ze jmění od 1./4. do 30./9. 1928 (2/4 ze 2000)	1.000 Kč
t. j. celkem . . .	33.100 Kč.

K dani odpovídající důchodu 33.100 Kč se předepíše (podle § 19, odst. 1.) přirážka 10%, protože v době zániku daňové povinnosti, t. j. dne 30./9. 1928 náležela k rodině jedna osoba, jejíž důchod podle § 5 byl společně zdaněn (§ 4, odst. 3.).

b) Důchod manželčin od úmrtí manžela i s důchodem z pozůstalostního jmění, odevzdaného 30./9. 1928 manželce, zdaní se podle §§ 23 a 24, odst. 4. u manželky, a vypočte se takto:

důchod vdovy z domu od 1./4. do 31./12. 1928 (3/4 ze 6400) . .	4.800 Kč
a z odevzdané pozůstalosti od 1./10. do 31./12. 1928 (1/4 ze 2000) .	500 Kč
t. j. celkem . . .	5.300 Kč.

Tento důchod bude ovšem podle § 3 od daně osvobozen.

2. Poplatník, ženatý, s dvěma příslušníky rodiny (nezletilými, osiřelými vnuky), měl roční důchod 24.000 Kč z cenných papírů. Jeho manželka má roční důchod 9.000 Kč z domu, a každý vnuk roční důchod 3.000 Kč ze vkladu. Dne 30./4. 1928 poplatník zemřel. Pozůstalost byla odevzdána 30./4. 1929 vdově, s níž žijí vnukové ve společenství domácnostním.

Zdanění na rok 1928 se vykoná takto:

a) důchod poplatníkem skutečně dosažený společně s důchodem, kterého dosáhla pozůstalost, se zdaní (podle §u 24, odst. 2.) u pozůstalosti. Daň se vypočte takto:

důchod poplatníkův z cenných papírů od 1./1. do 30./4. 1928 (1/3 ze 24000)	8.000 Kč
důchod manželčin z domu od 1./1. do 30./4. 1928 (1/3 z 9000) .	3.000 Kč
důchod obou vnuků ze vkladů od 1./1. do 30./4. 1928 (1/3 ze 6000)	2.000 Kč
důchod pozůstalosti, plynoucí z cen. papírů od 1./5. do 31./12. 1928 (2/3 ze 24.000)	16.000 Kč
t. j. celkem . . .	29.000 Kč.

Daň na tento důchod připadající se sníží podle § 20, odst. 1. lit. b) o jednu desetinu, protože v době pro zdanění rozhodné, t. j. koncem roku (§ 4, odst. 3.) byli tu 3 příslušníci rodiny (§ 5, odst. 4.), jejichž samostatný důchod se k důchodu hlavy rodiny při vyměření důchodové daně zásadně přičítá.

b) Důchod manželčin od doby úmrtí manželova spolu s důchodem vnuků žijících dále s bábou ve společenství domácnostním, zdaní se podle § 23 u vdovy, a vypočte se takto:

důchod vdovy z domu od 1./5. do 31./12. 1928 (2/3 z 9.000) . .	6.000 Kč
důchod obou vnuků ze vkladů od 1./5. do 31./12. 1928 (2/3 ze 6.000)	4.000 Kč
t. j. celkem . . .	10.000 Kč.

Daň na tento důchod připadající se sníží podle § 20, odst. 1. lit. a) a odst. 2. o tři desetiny za oba vnuky, protože koncem prošlého, pro zdanění rozhodného kalendářního roku byli tu dva příslušníci rodiny, jejichž samostatný důchod se k důchodu hlavy rodiny při vyměření důchodové daně přičítá.

Zdanění na rok 1929 vykoná se pak takto:

a) Důchod pozůstalostí skutečně dosažený (§ 24, odst. 3.), to jest důchod z cenných papírů od 1./1. do 30./4. 1929 — 8.000 Kč, podroben jest (podle § 24, odst. 3.) zdanění u pozůstalosti.

Daň tomuto důchodu odpovídající sníží se podle § 20, odst. 1. lit. a) o tři desetiny, protože v době zániku daňové povinnosti, to jest 30./4. 1929 byli tu tři příslušníci rodiny,

jejichž samostatný důchod se k důchodu hlavy rodiny při vyměření daně důchodové zásadně přičítal.

b) Důchod vdovin spolu s důchodem vnuků za r. 1929 a s důchodem dosaženým od 1./5. do 31./12. 1929 z odevzdané pozůstalosti se zdaní u vdovy podle § 4, odst. 1. a § 24, odst. 4.

(5) Pokud jde o Slovensko a Podkarpatskou Rus, kde tamní soukromé právo nezná pojmu „neodevzdaná pozůstalost" (hereditas iacens), viz čl. V. uváděcích ustanovení, podle něhož nebudou tam dani důchodové podrobovány neodevzdané pozůstalosti podle § 24, odst. 3., nýbrž dědicové podle ustanovení téhož paragrafu, odst. 4., tak dlouho, dokud nebudou soukromoprávní ustanovení o pozůstalostech sjednocena.

K § 25.

(1) Aby byl zjištěn veškerý skutečně dosažený důchod poplatníkův v berním roce, dlužno po jeho uplynutí sečísti výsledky jednotlivých období, za kterých daňová povinnost zásadně trvala.

Příklady: 1. Cizinec, přistěhovavší se do Československé republiky, počne zde od 1./11. 1928 pobyt za výdělkem a docílí zde do konce roku 1928 výtěžku per 5000 Kč a od 1./1. 1929 do 30./6. 1929 výtěžku 18.000 Kč. Pak se vystěhuje z Československa, ale od 1. října 1929 založí zde bydliště a od té doby docílil výtěžek z obchodu 5400 Kč do konce roku 1929.

Tento poplatník, nemající jiného důchodu kromě v tuzemsku, bude, pokud jde o rok 1928, od důchodové daně osvobozen (§ 3); pokud jde o rok 1929, bude činiti veškerý jeho v r. 1929 skutečně dosažený důchod 23.400 Kč, t. j. výtěžek z výdělečné činnosti per 18.000 Kč od 1./1. 1929 do 30./6. 1929 a výdělek 5400 Kč od 1./X. do 31./XII. 1929. Pro otázku ev. srážky na příslušníky rodiny podle § 20 bude rozhodným pro berní rok 1928 stav k 31. prosinci 1928, kdežto pro berní rok 1929 stav rodiny k 31. prosinci 1929.

2. Zletilá dcera, bydlící v Praze, má od 1./1. 1928 do 30./5. 1928, kdy se provdá, příjem z obchodu celkem 28.000 Kč. Jako provdaná pokračuje v obchodě, avšak 30./IX. 1928 vystoupí ze společenství domácnostního svého manžela jako hlavy rodiny. Výtěžek z obchodu činí od 1./X. 1928 do 15./XII. 1928, kdy poplatnice zemře, celkem 15.000 Kč. Smrtí její zanikl příjem z obchodu úplně. Bude tedy veškerý u ní samostatně zdanitelný důchod činiti na berní rok 1928 úhrnem 43.000 Kč, t. j. od 1./1. 1928 do 30./5. 1928 28.000 Kč a od 1./X. 1928 do 15./XII. 1928 15.000 Kč. Pro uložení přirážky podle § 19 bude rozhodný stav ke dni 15. prosince 1928. Příjem z obchodu docílený od 1./6. 1928 do 30./9. 1928, kdy byla příslušnicí rodiny, bude zdaněn u důchodu manželova jako hlavy rodiny.

K § 26.

(1) Samostatná daňová povinnost vzniká, jestliže dosavadní příslušník rodiny přestane jím býti. Vystoupení se stane tím, že odpadne třebas jen jediná z podmínek, na něž zákon váže vznik příslušnosti k rodině.

(2) Vystoupení z domácnosti hlavy rodiny se uskutečňuje na příklad tím, že manželka, družka neb nezletilý syn přestane žíti s hlavou rodiny ve společenství domácnostním, anebo dosažením zletilosti dosud nezletilého dítěte.

(3) Při pouhé změně příslušnosti k rodině (na př. dcera dosud žijící v domácnosti otcově vstoupí provdáním do domácnosti manželovy, nebo syn žijící dosud v domácnosti ovdovělého otce vstoupí po jeho smrti do domácnosti dědovy) nevznikne samostatná daňová povinnost, naopak důchod příslušníka rodiny za příslušnou část berního roku se přičte k důchodu jedné, pokud se týče druhé hlavy rodiny, jež tu přichází v úvahu.

K § 27.

K odst. 1.:

(1) Třicetidenní lhůta k podání oznámení úřadu o novém vzniku daňové povinnosti počítá se v případech uvedených v § 23 od okamžiku přistěhování, od počátku pobytu za výdělkem nebo od dokončení jednoročního pobytu, anebo od okamžiku, kdy přestal důvod k osobnímu osvobození. Při úplném zániku daňové povinnosti běží zmíněná lhůta od okamžiku vystěhování z tuzemska, od vzniku důvodu k osobnímu osvobození anebo posléze od úmrtí poplatníkova.

(2) Nastane-li počátek daňové povinnosti nabytím poplatných služebních požitků, které jsou podle §§ 28 až 44 podrobeny dani důchodové, netřeba podávati oznámení.

(3) Podle toho, co bylo v § 23 uvedeno, nenastává povinnost oznámení úřadu, jestliže osoba daňové výsosti československé zásadně už podrobená, avšak podle § 3 od daně osvobozená nabude důchodu v poplatné výši, nebo naopak, když důchod osoby dosud zdaněné klesne dočasně pod minimum dani podrobené.

K odst. 2.:

(1) O otázce, kdy nastává úplný zánik daňové povinnosti úmrtím poplatníka, jedná se u § 24.

(2) Za důchod smrtí poplatníkovou úplně zaniklý sluší pokládati nejen důchod, který úmrtím vůbec zanikne (na př. životní renta, služební plat), nýbrž i důchod, který okamžikem smrti neplyne ani pozůstalosti (na př. doživotní požívání domu).

(3) Zví-li vyměřovací úřad o úmrtí poplatníkově, budiž při této příležitosti přezkoumáno zdanění zemřelého, a to podle možnosti na podkladě pozůstalostních spisů. Zjistí-li se, že zemřelý nebyl zdaňován z celého důchodu, buďtež předepsány daňové dodatky (srov. § 260, odst. 1.).

Zvláštní ustanovení o důchodech ze služebních požitků.

K § 28.

Všechny fysické nebo právnické osoby anebo společnosti, vzniklé společenskou smlouvou, (společenstva, družstva), které vyplácejí platy druhu naznačeného v odst. 1., jsou povinny srážeti z nich příslušné daňové částky. Jsou tudíž vedle osob fysických a společností (společenstev, družstev) povinny srážeti daň i všechny osoby právnické, tedy veřejnoprávní korporace (na př. stát, obce a komunální svazky vyššího řádu, pojišťovny veřejného nemocenského, úrazového a pod. pojištění, živnostenská společenstva, vodní družstva a pod.), soukromoprávní korporace (jako spolky a pod.) a nadace. Vyplácením rozuměti jest nejen placení hotovými, nýbrž i zúčtování (dobropisem, kompensací protipohledávek atd.), a vůbec jakýkoliv druh vyrovnání pohledávky, již má příjemce z titulu služebního požitku proti plátci. Srovnej též k § 7, k odst. 1.

K § 29.

K odst. 1.:

(1) Srážce podrobenými jsou bez rozdílu všechny hrubé požitky, jež plátci uvedení v § 28, odst. 1. ať v penězích neb přírodninách vyplácejí. Jsou to tedy vedle odpočinkových a zaopatřovacích požitků (§ 11, č. 4) a vedle nemocenských, úrazových, invalidních neb starobních podpor a platů, především všechny takové hrubé požitky, které pobírají osoby v soukromé nebo veřejné službě zaměstnané od svého zaměstnavatele z tohoto služebního poměru nebo v souvislosti s ním (§ 11, odst. 1., č. 1 až 3) včetně úplat a přídavků za práci přes čas, úplat (nikoli však přídavků) za práci noční nebo nedělní a včetně daně důchodové, převzaté plátcem ku placení, při čemž jsou vyloučeny jakékoliv srážky, kromě jediné náhrady služebních výdajů.

(2) Služebními požitky na úhradu služebních výdajů určenými (služebními břemeny) rozumí se takové skutečné výdaje, které musí učiniti zaměstnanec na účet zaměstnavatele, aby mohl provésti úkoly jemu uložené, nebo takové skutečné výdaje, které slouží k úhradě zvýšených a přiměřených nákladů spojených s výkonem služby, anebo konečně výdaje, které jsou spojeny s výkonem zvýšených povinností při zastávání určitého úřadu.

(3) Na základě § 29, odst. 1., podle něhož se vyhražuje vládnímu nařízení určiti, které služební požitky k úhradě služebních výdajů sloužící, po případě jakou měrou, nejsou podrobeny dani a její srážce, stanoví se toto:

(4) Diety, cestovné, povozné a jiné jakkoli pojmenované poplatky cestovné (jako hodinové, kilometrové atd.), jízdné k nádraží a z nádraží, poplatky za pochůzky, cestovní paušály, zavazadelné, stravné, nocležné, náhrady za přesídlení při přeložení spolu s náhradou za poškození nábytku, poplatky substituční (pokud jsou poplatky cestovními a dietami, nikoliv však odměnou za substituci), odškodné za činži, paušály kancelářské, paušály na úřední místnosti jakož i jiné druhy náhrady služebních výdajů státních a jim na roveň postavených zaměstnanců podle § 147, zákona platového ze dne 24. června 1926, č. 103 Sb. z. a n., jsou zásadně jako služební břemena dani a její srážce nepodrobeny.

(5) Zásadně dani nepodrobenými jsou také přídavky (nikoliv však základní mzda) vyplacené za mimořádnou práci nedělní a noční, jakož i hodnota zaměstnavatelem poskytnutého služebního nebo pracovního obleku, pomocných látek a nářadí, pokud těchto předmětů zaměstnanci nezbytně potřebují ku přímému výkonu svého zaměstnání.

(6) U státních zaměstnanců a u zaměstnanců státních podniků jsou uvedená služební břemena dani nepodrobena v plné vyplacené výši.

(7) Všem jiným zaměstnancům vyplacená služební břemena budou uznána za služební daněprostá břemena až do výše zaměstnavatelem pro tento účel vyplacených částek v tom rozsahu, v němž byly prokázány jako skutečná služební břemena. Jinak slouží pro posouzení směrnice, platná pro stanovení dani nepodrobené výše služebních břemen u státních zaměstnanců.

(8) Pokud jde u státních zaměstnanců a zaměstnanců státních podniků o další nežli svrchu uvedené požitky jako na příklad přídavky stavební (montážní), příplatky za doprovázení zboží při dopravě a podob., určí

ministerstvo financí, zda vůbec, po případě v jaké výši, sluší je pokládati za daněprostá služební břemena. V témže rozsahu a v téže výši jako u státních zaměstnanců budou pak i všem jiným zaměstnancům vyplacená taková služební břemena dani nepodrobena.

(9) Ministerstvo financí určí po slyšení odborného ministerstva, které z těchto anebo dalších služebních požitků vyplácených zaměstnancům státním a státních podniků, po případě do jaké výše lze pokládati za služební, dani nepodrobená břemena.

(10) Ministerstvo financí může vydati po slyšení zájemníků další pokyny o služebních břemenech veřejných nestátních nebo soukromých zaměstnanců, třeba-li, určí výši jednotlivých těchto břemen podle potřeby a podle jednotlivých skupin zaměstnanců paušálem.

(11) Do srážce podrobených požitků se nepočítají vyplacené splátky (jako na př. u akordní práce). Ale při pravidelném súčtování celého požitku se provede srážka z celého súčtovaného požitku, nezkráceného o tyto splátky, zálohy a pod.

(12) Důchody od daně osvobozené nejsou ovšem podrobeny srážce.

K odst. 2.:

(1) Oceňovací tabulky lze obdržeti u příslušného politického úřadu I. stolice. Nebyly-li ještě vydány pro rok, v němž se koná srážka, bude provedeno ocenění podle tabulek vydaných na předchozí rok.

(2) Jde-li o přírodniny, jejichž hodnota není v tabulkách oceněna, ocení hodnotu jejich k cíli provedení srážky zaměstnavatel podle skutečných, v místě obvyklých cen (§ 11, odst. 3.), jež oznámí příjemci. Vyměřovací úřad má ovšem právo přiměřenost tohoto ocenění přezkoumati.

K § 30.

(1) Daňovou srážku nutno vykonati při každé pravidelné výplatě požitků.

(2) Vyplácejí-li se dodatečně požitky po několik pravidelných výplatních období nevybrané, budou tyto požitky rozloženy na jednotlivé částky výplatní a daňová srážka se vykoná z každé této výplaty zvláště, nikoliv tedy z jejich úhrnu.

(3) Daňové srážky podle ustanovení §§ 30 až včetně 35 se týkají zásadně pouze požitků, jež se pohybují ve hranicích:

a) ročně od 10.036 Kč do 23.556 Kč při výplatách týdenních, čtrnáctidenních nebo osmadvacetidenních,

b) ročně od 10.044 Kč do 23.556 Kč při výplatách měsíčních nebo desetidenních,

c) ročně od 10.036 Kč do 23.556 Kč při výplatách v jiných obdobích. V tomto případě jest nejnižší a nejvyšší hranice požitků táž jako při výplatním období týdenním a to z toho důvodu, že pro výpočet příslušné daňové sazby nutno požitky vyplácené v „jiných" obdobích přepočítati na období týdenní jakožto základ pro další výpočet.

(4) Požitky podrobené srážce podle odst. 1 a 2 zaokrouhlí se dolů na celé Kč.

(5) Podle ustanovení čl. VI. uváděcích ustanovení počíná povinnost srážeti daň důchodovou podle §§ 28 až 45 dnem 1. srpna 1927, po případě prvním výplatním obdobím po tomto datu, a to dvojnásobkem částek v § 30, resp. § 36 uvedených až do konce roku 1927. Tím bude vyhověno daňové povinnosti za celý rok 1927.

(6) Od 1. ledna 1928 nastane pak normální provádění daňové srážky ve výši stanovené §§ 30 a 36.

K odst. 3.:

(1) Při výplatách v jiných obdobích, než které jsou uvedeny v odst. 1. a 2., anebo ve zcela nepravidelných obdobích (jako na př. u domáckých dělníků), činí srážka za každý pracovní den jednu šestinu příslušných daňových částek v odst. 1. a) uvedených v předpokladu, že průměrný požitek na jeden pracovní den přepočtený dosahuje alespoň 34 Kč. Tak na příklad, vyplatí-li zaměstnavatel mzdu za 5 dní částkou 250 Kč, připadá na pracovní den výdělek 50 Kč, což činí — přepočteno na týdenní období — částku 300 Kč. Na tento požitek připadá podle § 30 lit. a) daň 2·50 Kč a $^1/_6$ z toho činí 0·41 Kč. Za období 5denní bude tedy zaměstnavatel srážeti daň per 2 Kč 5 h (0·41 × 5). Nebo vyplatil-li zaměstnavatel mzdu za 3 neděle, v nichž bylo 18 pracovních dnů, částkou 720 Kč, připadá na pracovní den výdělek 40 Kč, což činí — přepočteno na týdenní období — částku 240 Kč. Na tento požitek připadá daň 1 Kč 25 h (§ 30 a)), tedy za 3týdenní období (18 dní) srazí zaměstnavatel 3 Kč 75 h (1·25 × 3). Při těchto srážkách se zaokrouhlí haléře celkové částky na nejblíže nižší pěti dělitelnou částku.

(2) Z požitků vyplácených denně (mzdy vlastních nádeníků) se srážka nekoná, i když se tyto požitky pohybují v roční hranici mezi 10.036 Kč do 23.556 Kč; zaměstnanci s požitky denně vyplácenými jsou ale samozřejmě podrobeni dani důchodové, a sice podle všeobecných ustanovení zákona o důchodové dani, jestliže celkový ryzí důchod poplatníkův přesahuje daněprosté minimum (§ 3).

K odst. 4.:

(1) Ustanovení tohoto odstavce má praktický význam pro případy, kdy má příjemce vedle svých obvyklých požitků, vyplácených v pravidelných obdobích (na př. měsíčních, týdenních atd.) ještě další požitky, po příp. zálohy, vyplácené v jiných obdobích (na př. čtvrtletní příbytečné, poplatné remunerace, provise vyplacené při konečném vyúčtování za obchody před tím agentem na provisi sjednané a pod.). Tak na př. se připočte příbytečné vyplacené za minulé čtvrtletí dne 31. března ku pravidelnému požitku (služnému a pod.) vyplacenému 1. dubna, a daň se srazí z tohoto součtu. Byl-li v době mezi výplatou požitku mimo pravidelné výplatní období a požitku v pravidelném výplatním období vypláceného služební poměr zrušen, vypočte se daň při konečném súčtování ze součtu pravidelného, při súčtování vyplaceného požitku a požitku, vyplaceného v době od poslední pravidelné výplaty až do dne súčtování. Splyne-li požitek vyplácený v jiném období (na př. čtvrtletní příbytečné) v tom onom měsíci s výplatním obdobím pravidelným (na př. měsíčním), nastane samozřejmě srážka v pravidelném výplatním období z úhrnu požitků. Poněvadž jest činovné státních zaměstnanců podle § 140 zákona ze dne 24. června 1926, č. 103 Sb. z. a n., splatno předem v měsíčních lhůtách prvého dne každého měsíce, jest event. výplatu tohoto činovného ve čtvrtletních lhůtách považovati pouze za administrativní opatření, které nepodmiňuje srážení daně důchodové podle výše úhrnu vyplaceného služného a činovného ve výplatních termínech čtvrtletních. V důsledku toho jest srážeti důchodovou daň ze služebních požitků státního zaměstnance, jemuž se vyplácí činovné ve čtvrtletních lhůtách, podle výše průměrného měsíčního platu t. j. takového, který by mu náležel, kdyby se činovné rozdělilo stejnoměrně na 12 dílů, čili kdyby se vyplácelo v měsíčních předem splatných lhůtách. Požitky v přírodninách, každodenně poskytované (jako na př. strava), započtou se ovšem do služebních požitků (a budou tedy předmětem srážky) při každé výplatě. Jde-li ale o požitky jiné (na příklad bezplatný byt, bezplatné osvětlení nebo otop, deputátní požitky a pod.) započtou se tyto do služebních požitků toho výplatního období, ve kterém by zaměstnanci tato plnění platili, kdyby jich neměli jako požitků naturálních.

(2) Tak na příklad by bylo započísti hodnotu bezplatného bytu, bezplatného otopu a světla do výplatního období, které spadá do činžovního termínu v místě obvyklého. Způsob v tomto odstavci naznačeného postupu co do srážení daně vysvitne z tohoto příkladu:

(3) Zaměstnanec má pravidelný měsíční plat po 840 Kč. Vedle toho dostává ujednané čtvrtletní příbytečné, splatné 1./1., 1./4., 1./7. a 1./10. v částkách po 240 Kč; konečně obdrží v polovici listopadu remuneraci 1000 Kč. Zaměstnavatel jest tu povinen srážeti 1./1., 1/4., 1./7. a 1./10. z vyplacených požitků 1080 Kč (840 + 240) daň po 6 Kč 50 h, a v ostatních měsících (až na prosinec) po 2 Kč 20 h (z 840 Kč); v prosinci srazí se daň ale 34 Kč 70 h z požitků per 1840 Kč (840 + 1000). Sražená daň bude tedy činiti za celý rok částku 76 Kč 10 h z ročních požitků 12.040 Kč. Takto řádně vykonanou srážkou bude daňové povinnosti příjemcově učiněno zadost (§ 32, odst. 1.).

K odst. 5.:

(1) Přechodným zvýšením požitků jest na př. vyplacení čtvrtletního příbytečného, novoročné, příplatek na ošacení nebo vybavení, zvýšení mzdy v důsledku přechodné práce přes čas, najednou vyplacené a dani podrobené remunerace (§ 7, odst. 2.), nebo provise vyplacená při konečném vyúčtování agentu na provisi a pod.

(2) Daň srazí se v takových případech podle ustanovení § 30, odst. 1. až 3., resp. jde-li o požitky vyplacené mimo pravidelné výplatní období podle ustanovení odst. 4. způsobem v tomto odstavci naznačeným. Aby nebyl poškozen poplatník jedině proto, že dostal přechodně zvýšený požitek najednou oproti druhému poplatníkovi, který má úhrnné roční požitky stejně vysoké ale vyplácené rovnoměrně v jednotlivých výplatních obdobích, činí zákon opatření, aby event. rozdíl, dosahuje-li ročně alespoň 2 Kč, byl poplatníkovi vrácen. Tohoto opatření lze ovšem užíti jen, došlo-li ku sražení daně v některém výplatním období podle tohoto odstavce, t. j. byl-li přechodně zvýšen požitek nad příslušnou nejvyšší hranici uvedenou v § 30, odst. 1. až 3. Nelze tedy tohoto opatření užíti při přechodném zvýšení požitků uvnitř uvedených hranic.

(3) Příklad: Zaměstnanec dostává v berním roce pravidelnou týdenní mzdu po 200 Kč (42 týdny), která se zvýší po 10 týdnů roku v důsledku přechodné práce přes čas na týdenních 600 Kč. Daňová srážka za 42 týdnů z požitků po 200 Kč činí celkem 21 Kč (50 h × 42) a za zbývajících 10 týdnů z požitků po 600 Kč celkem 180 Kč (18 Kč × 10). Ježto by tedy srážka daňová činila za rok úhrnem 201 Kč, kdežto při stejnoměrném vy-

plácení týdenním (týdně 276 Kč) toliko 104 Kč (2 Kč × 52), vrátí se rozdíl 97 Kč poplatníkovi (příjemci). Ovšem že i v tomto případě lze ještě žádati o řádné vyměření podle všeobecných ustanovení, na př. lze-li očekávati, že se zřením k počtu rodinných členů (§ 20) neb v důsledku přípustných srážek (na př. úroky z dluhů, pojistné a pod.) by byla v řádném vyměření (§ 18) uložena sazba ještě příznivější.

(4) Naproti tomu není přechodným zvýšením požitků na př. dosažení vyšších požitků postupem, povýšením, přeložením na jiné služební místo. V těchto případech nutno ode dne první výplaty vyšších požitků srážeti daň připadající na tyto požitky podle § 30, odst. 1., anebo, převyšují-li roční nové požitky částku 23.556 Kč, podle § 36, odst. 1.

(5) Právě tak má přeložení na odpočinek v zápětí provádění daňové srážky podle výše nových požitků (odpočivného, atd.).

(6) Daňové srážky nutno vykonati podle připojených tabulek I. až V.

(7) Aby bylo lze vrátiti co nejdříve příjemci požitků případný přeplatek, vzniklý sražením daně podle ustanovení § 30, odst. 5. nebo odst. 6., zmocňují se tímto plátci, aby provedli při poslední výplatě (třeba v nepravidelném výplatním období, jako na př. při vyplácení vánoční odměny atd.), kalendářního roku, (nebo, vystoupil-li příjemce před koncem kalendářního roku ze služeb, při zrušení služebního poměru) s příjemci požitků súčtování provedených srážek daňových.

(8) Bylo-li při tom zjištěno, že celoroční přeplatek na daňové srážce činí nejméně 2 Kč, vrátí plátce přeplatek příjemci v hotovosti, a poznamená to ve výplatní listině (viz k § 32, odst. 1.), v potvrzení o výplatě a v ročním výkazu (§ 45). O tuto částku se zkrátí nejbližší odvod daňových srážek.

(9) Se zřetelem k ustanovení § 275 o odpočtu bude vrácen přeplatek jen, není-li v jednotlivém případě možnosti odpočtu mezi přeplatkem (veřejnoprávní pohledávkou proti státu) a daňovou pohledávkou (dlužnou jinou daní); proto může plátce provésti vrácení přeplatku jen po předchozím souhlasu vyměřovacího úřadu.

(10) U příjemců, kteří nebyli u téhož plátce zaměstnáni po celý dotyčný kalendářní rok, možno provésti toto súčtování jen, předloží-li příjemce plátci k súčtování všechny potřebné doklady o požitcích vyplacených v onom roce dřívějším plátcem a o provedených srážkách daňových, po případě, předloží-li současně za dobu, po kterou nebyl příjemce zaměstnán, průkaz o této nezaměstnanosti.

(11) Tyto průkazy připojí plátce k ročnímu výkazu (§ 45).

(12) Neužije-li plátce tohoto zmocnění, bude vrácen přeplatek na návrh vyměřovacího úřadu, v jehož obvodu má plátce bydliště nebo sídlo (viz k § 32, odst. 1.), účetním odborem zemského finančního úřadu, není-li vrácení na závadu ustanovení § 275 o odpočtu.

K odst. 6.:

(1) Ustanovení tohoto odstavce bude praktické jmenovitě při srážení daně zaměstnancům v těch odvětvích práce, v nichž požitky kolísají, nedosahujíce v některém výplatním období ani nejnižší srážkové hranice, ale přes to dosahují v ročním svém úhrnu poplatné výše. Tak na př.: Dělník má po 42 týdnů týdenní mzdu po 230 Kč, ale dalších 10 týdnů jen po 190 Kč; úhrnný roční požitek činil 11.560 Kč, a dosáhl tedy zdanitelné výše. Srážkou ve 42 týdnech po 1 Kč, a v posledních 10 týdnech po 25 h, úhrnem tedy 44 Kč 50 h bude jeho daňové povinnosti učiněno zadost (§ 32, odst. 1.).

(2) Nebyla-li v uvedených posledních 10 týdnech srážka vykonána z důvodu klesnutí požitku pod srážkové minimum podle § 30, odst. 1., bude předepsán podle ustanovení § 33, odst. 1. příjemci ku přímému placení dodatek v částce 10 Kč na základě následujícího výpočtu:

(3) Celoroční požitek činil 11.560 Kč, tedy průměrný týdenní 220 Kč; tomuto odpovídá (podle § 30, odst. 1.) srážka po 1 Kč, tedy za 52 týdnů celkem 52 Kč; odečte-li se od toho skutečně sražených 42 Kč (za prvních 42 týdnů), zbývá doplatiti 10 Kč.

K § 31.

K odst. 1. a 2.:

(1) Aby se srážka nevykonala, jest ovšem nutno, aby požitky, srážce zásadně podrobené, byly nižší nežli částky v lit. a), b), c) zmíněné a aby byl uvedený stav osob prokázán příjemcem tím, že předloží plátci dotyčné potvrzení (viz odst. 3). K tomuto stavu vezme plátce zřetel až ode dne předložení potvrzení; na opozděně předložené potvrzení lze vzíti zřetel a sraženou daň lze plátcem z toho důvodu vrátiti jen, jde-li o provedenou daňovou srážku větší 2 Kč a o daň sraženou v témže kalendářním roce. V tomto případě bude postupováno obdobně jako při súčtování daňové srážky podle § 30, odst. 5. a 6.

(2) Plátce uschová řádně potvrzení o stavu osob a přiloží je k ročnímu výkazu (§ 45).

(3) Částky uvedené v lit. a) odpovídají ročním částkám 11.505 Kč, po příp. 11.508 Kč, 11.518 Kč, 11.520 Kč nebo 11.544 Kč, částky uvedené v lit. b) ročním částkám 12.756 Kč, po případě 12.766 Kč, 12.780 Kč nebo 12.792 Kč a částky uvedené v lit c) ročním částkám 15.000 Kč, po případě 15.002 Kč, 15.012 Kč nebo 15.028 Kč.

(4) Osobami v § 20, odst. 1. označenými jsou jednak příslušníci rodiny poplatníkovy (§ 5, odst. 4.), jednak zletilé děti, rodiče, prarodiče, nevlastní rodiče, pěstouni, tchán a tchyně, zeť a snacha poplatníkovi, jsou-li tito v jeho zaopatření. Příslušníky rodiny podle § 5, odst. 4. jsou kromě druhého člena manželské dvojice vzniklé buď manželstvím nebo faktickým manželským spolužitím pouze nezletilé dítky, po případě nezletilí vnukové, pastorkové nebo schovanci poplatníkovi, žijí-li s ním (jako hlavou rodiny) ve společenství domácnostním. Při tom není rozdílu, mají-li tito příslušníci vlastní důchod či ne.

(5) Ve společenství domácnostním s hlavou rodiny žijí jen ty osoby, kterým se dostává od hlavy rodiny ukájení jejich životních potřeb v rámci a z prostředků spotřebního společenství celé domácnosti.

(6) Spotřební společenství nevyžaduje nezbytně skutečného stálého splubydlení všech osob tvořících spotřební společenství. Není tedy na závadu, nenastalo-li skutečné spolubydlení (na příklad pro bytovou krisi), nebo bylo-li dočasně skutečné spolubydlení přerušeno (na příklad odcestováním, odchodem na studie, do učení, na léčení, k výkonu vojenské služby atd.).

(7) Naproti tomu není spotřebního společenství mezi manžely rozvedenými nebo z jiného důvodu od sebe skutečně trvale odloučenými.

(8) Pokud jde o další shora jmenované osoby (jež jsou v § 20 taxativně vypočteny), t. j. o zletilé děti, rodiče, prarodiče, nevlastní rodiče, pěstouny, tchána a tchyni, zetě a snachu poplatníkovu, jest předpokladem jich započítávání, že jsou v zaopatření poplatníkově.

(9) Zaopatřením se rozumí skutečnost, že osoby ty požívají v domácnosti poplatníkově celého zaopatření, to jest bytu, výživy a ošacení. Platí-li ale takové osoby za to přiměřenou úplatu, nelze o zaopatření mluviti.

(10) Zaopatření předpokládá nutně společnou domácnost u hlavy rodiny.

(11) Podmínkou nevykonání srážky podle tohoto paragrafu jest ovšem, že jest zaměstnanec hlavou rodiny, ne snad příslušníkem domácnosti. Příslušníku domácnosti nelze se tedy domáhati výhody tohoto paragrafu, třeba by byla domácnost, jejímž je členem, sebe četnější.

(12) U poplatníků, jichž požitky nepřesahují některé z nejvyšších hranic v § 30, odst. 1. až 3. uvedených, nevykoná se srážka vůbec, má-li aspoň šest osob v § 20, odst. 1. naznačených.

(13) Je-li poplatníkem vdovec (vdova), nevykoná se srážka v případech vytčených v odst. 1. sub lit. a) již při dvou osobách v § 20, odst. 1. označených, v případech sub lit. b) již při třech a v případech sub lit. c) již při čtyřech takových osobách. Má-li poplatník vdovec (vdova) 5 takových osob a požitky jeho nepřesahují příslušné nejvyšší hranice v § 30, odst. 1. až 3. uvedené, nevykoná se srážka daňová vůbec.

(14) Účelem tohoto výjimečného ustanovení bylo nadchčení vdovcům (vdovám), kteří pro tento svůj stav jsou bez pomocné ruky druhého člena manželské dvojice, a tedy dráže žijí. Proto platí toto výjimečné ustanovení jen pro skutečné vdovce (vdovy); kdyby tedy vdovec (vdova) žil ve faktickém manželském spolužití, nelze mu této výhody přiznati.

K odst. 3.:

(1) Potvrzení o stavu a počtu osob shora uvedených jest povinen vydati na požádání a to bezplatně obecní úřad bydliště zaměstnancova; v obcích, v nichž přísluší evidence osob v obci bydlících jiným úřadům (na příklad policejním ředitelstvím nebo komisařstvím v Praze, Brně, Bratislavě atd.), jsou příslušnými k vydávání těchto potvrzení tyto úřady. Úřad potvrzující stav dotyčných osob má povinnost vyšetřiti skutečný tento stav, jednak pokud jde o příjemce samého (svobodný, ženatý, vdovec), dále pokud jde o počet nezletilých dítek (vnuků, pastorků, schovanců) příjemcových, jakož i o to, žijí-li tyto nezletilé dítky s hlavou rodiny ve společenství domácnostním, a posléze pokud jde o další osoby v § 20, odst. 1. jmenované (zletilé dítky, rodiče, prarodiče, nevlastní rodiče, pěstouni, tchán a tchyně, zeť a snacha) a o okolnost, že jsou v zaopatření poplatníkově.

(2) Vyšetření se děje buď nahlédnutím do řádně vedených dotyčných záznamů (přihlášek, vlastních šetření atd.), anebo (není-li takových přesných záznamů) jiným vhodným všeobecným zjištěním příslušného stavu. Je-li při tom pochybno, zda jest ten který přísluš-

ník k 1. lednu berního roku ještě nezletilým, bude nutno zjistiti to buď nahlédnutím do úředních záznamů nebo vyžádáním si k nahlédnutí křestního (rodného) listu.

(3) Nelze-li bez podrobných šetření zjistiti, zda to které dítko žije s hlavou rodiny ve společné domácnosti, budiž předpokládáno, že tu společenství domácnostní jest, bydlí-li nezletilé dítko v bytě hlavy rodiny, anebo bydlí-li jinde, je-li jasno, že nemůže při svém hospodářském postavení všechny své životní potřeby ze svého samostatného výdělku opatřovati (na příklad žák, učeň atd.).

(4) Potvrzení může býti vydáno ovšem jen poplatníku, který jest hlavou rodiny (§ 5, odst. 3.), nikoliv ale příslušníkům domácnosti, a jen na tiskopise vydaném ministerstvem financí.

(5) Potřebné tiskopisy si vyžádají příslušné úřady přímo od vyměřovacích úřadů I. stolice.

(6) Bylo-li vydáno potvrzení, jež bylo v podstatných částech (počet dítek a poměr příslušenství k domácnosti) nesprávným, bude vinník potrestán, nejde-li o čin trestný podle ustanovení VIII. hlavy tohoto zákona, pořádkovou pokutou podle ustanovení § 43, odst. 2.

K § 32.

K odst. 1.:

(1) Srážka byla vykonána řádně, byla-li provedena v celém berním roce ze všech srážce podle § 28 a 29 zásadně podrobených a vyplacených požitků a to příslušnými, v § 30 uvedenými sazbami.

(2) Schází-li kterákoliv ze stanovených náležitostí řádně vykonané srážky, buď že nebylo sraženo ze všech zásadně srážce podrobených požitků, nebo že nebylo sraženo ze všech vyplacených a zásadně srážce podrobených požitků, nebo že bylo sraženo na dani méně, než činí příslušná sazba stanovená v § 30, nebo konečně že nebyla provedena srážka za celý rok, třeba tu byly po celý rok srážce podrobené požitky, nelze mluviti o řádně vykonané srážce. V takových případech dojde k dodatečnému vyměření daně vyměřovacím úřadem podle § 33, odst. 1., po případě odst. 2.; má-li ale příjemce ještě jiný důchod nad 500 Kč ročně, provede vyměření daňová komise jen z tohoto jiného důchodu ve smyslu § 34.

(3) Požitky rozuměti jest výhradně jen požitky v § 28 naznačené a zásadně srážce daňové podle § 28 a násl. podrobené.

(4) „Jiným důchodem" ve smyslu § 32 a dalších rozumí se každý, důchodové dani podle § 7 zásadně podrobený (a podle § 2 neosvobozený) důchod hlavy rodiny kromě jeho požitků, podrobených u jednoho neb několika plátců zásadně srážce podle § 28 a násl. a dále jakýkoli důchod příslušníků jeho rodiny, vyjímajíc služební požitky podle § 11. Tento „jiný" důchod zahrnuje jak každý neslužební příjem tak i „jinaký" příjem, který mají veřejní neb soukromí zaměstnanci neb jiní zřízenci (jako školníci, kostelníci, vrátní, domovníci, sklepníci a pod.) z darů, jež jim jiné osoby nežli jejich zaměstnavatelé při služebních úkonech neb při různých příležitostech obvykle dávají (zpropitné atd.).

(5) Dozor nad prováděním srážky daňové přísluší vyměřovacímu úřadu I. stolice, v jehož obvodu se pravidelně požitky příjemci skutečně vyplácejí, tedy všeobecně tomu vyměřovacímu úřadu I. stolice, v jehož úředním obvodu je provozovna plátcova, v níž je příjemce požitků zaměstnán, anebo sídlo podniku (fondu), jenž příjemci požitky skutečně vyplácí.

(6) Zaměstnává-li tedy na př. pražská stavební firma příjemce požitků na stavbě v Košicích, přísluší dozor nad prováděním srážky daňové z výplat provedených v Košicích vyměřovacímu úřadu v Košicích. Anebo, má-li v Brně usedlý soukromník zahradníka na své vile v Luhačovicích a jemu sice pravidelně požitky z Brna poukazuje, ale tyto jsou v Luhačovicích skutečně vypláceny (třeba poštou), jsou výplatním místem Luhačovice.

(7) Naproti tomu, zdržuje-li se na př. v Opavě usedlý majitel statku přes léto se svým služebnictvem na svém majetku v Užhorodě, jest pro dozor nad prováděním srážky daňové z výplat tomuto personálu příslušným ne užhorodský, nýbrž opavský vyměřovací úřad.

(8) K umožnění úředního dozoru jsou všichni plátci (pokladny, likvidatury) povinni vésti o všech výplatách požitků těm příjemcům, kteří jsou podrobeni nemocenskému pojištění podle zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., nebo podle zákona ze dne 11. července 1922, č. 242 Sb. z. a n., výplatní listiny, v nichž jsou uvedena jména a příjmení příjemců, jejich rok narození, bydliště, zaměstnání, pravidelné výplatní období a všechny v jednotlivých obdobích vyplácené požitky i s požitky v přírodninách (§ 29, odst. 1.), dále zásadně nepodrobené požitky placené na úhradu služebních výdajů, a konečně v jednotlivých obdobích provedené srážky daňové. Jsou-li plátcovi zaměstnanci pojištěni pro případ nemoci u různých, v § 45, odst. 1. jmenovaných pojišťoven, jsou plátci povinni vésti

výplatní listiny zvlášť vždy pro pojištěnce téže pojišťovny.

(9) Pokud jde o všechny ostatní příjemce požitků buď soukromými plátci nebo veřejnými nestátními pokladnami vyplácených a podle §§ 28 a 29 zásadně daňové srážce podrobených, provede o nich plátce samostatný výkaz o výši vyplacených hrubých požitků a provedené daňové srážce.

(10) Tento výkaz obsahuje tatáž data jako výplatní listiny.

(11) Státní pokladny (likvidatury státních úřadů), jakož i pokladny (likvidatury) státních podniků povedou o těchto příjmech záznam o výměře důchodové daně vybírané srážkou. Tyto záznamy budtež sestaveny podle vzorců, jež vydá ministerstvo financí.

(12) Uvedené listiny jsou plátci povinni uschovati ve svých provozních (úředních) místnostech po dobu 5 let, počítajíc od kalendářního roku, jehož se záznamy týkají.

(13) Vyměřovací úřady jsou kdykoliv oprávněny svým orgánem nahlédnouti do výplatních listin i výkazů pomocných zápisů a dokladů plátcových, které se vztahují ke všem požitkům příjemců.

(14) Nevyhoví-li plátce povinnosti vedení řádných výplatních listin nebo výkazů, buď že jich nevede vůbec nebo že jich po stanovenou dobu neuschová, nebo že vede záznamy nedostatečně, nebo konečně, znemožní-li nebo odepře-li vyměřovacímu úřadu do nich kdykoliv na požádání nahlédnouti, bude potrestán podle § 43, odst. 2, není-li tu okolností, které by odůvodňovaly použití trestních ustanovení hlavy VIII. tohoto zákona.

(15) Námitkám a pokynům vyměřovacích úřadů nebo jejich orgánů ve věci vedení výplatních listin a výkazů vyhoví plátci od nejbližšího výplatního období.

K odst. 4.:

(1) Předpoklad pro vrácení daně bude zjištěn buď vyměřovacím úřadem, který v tomto směru přezkoumá roční výkazy, plátcem o provedené srážce úřadu odevzdané, anebo zakročením srážkou poškozeného příjemce u příslušného úřadu. V tomto případě prokáže příjemce (na příklad předložením průkazu o provedené srážce a důkazu o stavu jeho rodiny) okolnosti pro toto zjištění rozhodné. Postup vyměřovacího úřadu v tomto odstavci naznačený není ani formálně ani materielně řádným vyměřením podle všeob. ustanovení. Pro uvedené zjištění a vrácení přeplatků jest příslušným vyměřovací úřad, v jehož obvodu má plátce bydliště (sídlo). O tom viz odst. 1. a § 42.

(2) Vyměřovací úřad učiní finančnímu úřadu II. stolice návrh; tento úřad dá pak vyplatiti poplatníkovi přeplatek svým účetním odborem.

(3) Proti rozhodnutí vyměřovacího úřadu na základě ustanovení tohoto odstavce může podati poplatník (podle § 330, odst. 4.) odvolání u tohoto vyměřovacího úřadu. O odvolání rozhodne (podle § 330, odst. 1.) finanční úřad II. stolice s konečnou platností.

(4) Podle ustanovení § 275 bude ovšem daň vrácena jen, nedluží-li příjemce ničeho na jiných státních daních a dávkách, po případě na jejich přirážkách nebo příslušenství. Dluhuje-li ale (třeba u jiného berního úřadu), provede se podle § 275 odpočet na jiný daňový dluh příjemcův.

(5) Na příklad:

Zaměstnanec, ženatý, otec 4 nezletilých a nezaopatřených dítek, má domek, jehož čistý roční výnos činí 300 Kč. Na služebních požitcích mu bylo vypláceno měsíčních 1400 Kč, z nichž sraženo na dani podle § 30 měsíčně 13 Kč, tedy za rok 156 Kč.

Týž jest dlužen činžovní daň za 2 léta v částce 150 Kč. Zmíněné služební požitky činí ročně 16.800 Kč; po srážce paušálu podle § 15, č. 1 d) v částce 3360 Kč zbude 13.440 Kč, jimž odpovídá podle sazby § 18 částka 270 Kč. Podle ustanovení § 20 sníží se tato částka při 5 příslušnících rodiny o sedm desetin, tedy na částku 81 Kč. V základě ustanovení odst. 4. bude rozdíl mezi sraženou daní a vypočtenými 81 Kč v částce 75 Kč zúčtován na dlužnou daň činžovní.

K odst. 5.:

(1) Pro řádné vyměření daně ve smyslu všeobecných ustanovení jest příslušným vyměřovací úřad (§ 40) nebo vyměřovací komise příslušná podle bydliště poplatníkova (§ 249, odst. 1 a) a § 250, odst. 1.). U tohoto úřadu bude tedy také podána žádost za řádné vyměření daně. Daň předepíše se v tomto případě v berní obci, v níž má poplatník (příjemce) bydliště (§ 249, odst. 3.). Byly-li prováděny v berním roce srážky, budou tyto (podle ustanovení § 37, odst. 3.) pokládány za zatímní platbu a budou účtovány na daň v řádném vyměření uloženou. (Srovnej § 37, odst. 3.). O vrácení přeplatků platí totéž, co bylo uvedeno k odst. 4. Činí-li ale vyměřená daň více než provedená daňová srážka, nebo než daň vyměřená vyměřovacím úřadem na základě § 32, odst. 4., nastane předpis ku přímému placení podle § 37, odst. 1.

(2) K žádostem později došlým bude přihlíženo jen tehdy, prokáže-li žadatel, že opozděné podání žádosti stalo se bez jeho viny.

K § 33.

K odst. 1.:

(1) V těchto případech předepíše se daň dodatečně podle sazby uvedené v § 30, odst. 1 až 3. Předpis vykoná vyměřovací úřad, příslušný podle bydliště příjemce-poplatníka (§ 249, odst. 1., lit. a). Daň bude dodatečně poplatníkovi předepsána k přímému placení, nebyla-li srážka vykonána vůbec, v každém případě. Byla-li srážka vykonána, ale nikoli řádně, bude předepsán dodatek jen, když týž činí aspoň 2 Kč.

(2) K cíli tohoto předpisu zašle vyměřovací úřad, jemuž plátce předkládá roční výkaz o provedených srážkách, všechna známá data o onom příjemci vyměřovacímu úřadu, který jest pro dodatečný předpis místně příslušným.

(3) Za dodatečně předepsanou daň ručí — podle § 43, odst. 1. — plátce.

(4) Zjistí-li se, že plátce daňové srážky buď vůbec neprováděl, ačkoliv byl podle §§ 30 a 31 povinen, anebo že ji prováděl nedbale, upozorní ho poprvé vyměřovací úřad na jeho povinnost; při tom provede, uzná-li to nutným nebo vhodným, revisi jeho výplatních listin, pomocných zápisů a dokladů, vztahujících se k požitkům všech jeho zaměstnanců. Opakují-li se uvedené nepořádky kdykoliv později, bude plátci uložena podle § 43, odst. 2. pořádková pokuta. Tato bude činiti zásadně dvojnásobek srážkové daně, která měla býti, ale nebyla provedena, nejméně ale 30 Kč.

(5) Kdyby plátce ani potom nekonal řádně svých povinností, bude proti němu zakročeno podle ustanovení §§ 185 až 190.

K odst. 2.:

(1) Užití ustanovení tohoto odstavce předpokládá především, že součet vyplacených požitků, zásadně daňové srážce podle § 28 podrobených, činí v témže berním roce alespoň nejnižší na rok přepočtenou částku ve smyslu § 30, odst. 1., resp. 2., t. j. částku 10.036, po případě 10.044 Kč (srov. k § 30). Není-li tomu tak, jde o případy § 35. Jinak jest lhostejno, pobírá-li příjemce požitky od několika různých plátců současně nebo po sobě. Další podmínkou jest, aby součet zde zmíněných požitků nepřesahoval nejvyšší na rok přepočtené hranice v § 30 uvedené, t. j. částky 23.556 Kč. (Jinak totiž nastoupí platnost odst. 3., § 33).

(2) Příklady:

1. Poplatník měl v berním roce současně u dvou zaměstnavatelů měsíční plat, a sice od prvého ročních 12.000 Kč a od druhého ročních 7.200 Kč. Ježto v tomto případě podmínky odst. 2. jsou splněny, vyměří se poplatníkovi na zmíněný berní rok z úhrnných těchto požitků per. 19.200 Kč (měsíčně 1.600 Kč daň částkou, která odpovídá celoroční srážce podle § 30, odst. 1. b), kdyby tu byl jediný plátce. Bude tedy v tomto případě činiti daň z úhrnných ročních požitků 19.200 Kč částku 207 Kč, totiž po zaokrouhlení obdobně podle § 18, odst. 2. (17·30 Kč × 12). Sražená daň plátcem z požitků 12.000 Kč bude odečtena. Tím bude u poplatníka jeho daňová povinnost splněna, i když má vedle zmíněných požitků jiný důchod nepřesahující ročně 500 Kč.

Kdyby měl poplatník u různých zaměstnavatelů různá výplatní období, uloží se daň celoroční podle sazby toho výplatního období, které jest pro poplatníka výhodnější.

2. Poplatník byl v berním roce současně zaměstnán u tří zaměstnavatelů za měsíční plat; u dvou obdržel měsíčně po 300 Kč (tedy ročně po 3.600 Kč) a od třetího ročních 4.800 Kč (měsíčně 400 Kč), tedy celkem ode všech tří 12.000 Kč. Vedle toho měl ještě příjem z kapitálového jmění ročních 700 Kč. Poplatníkovi bude na příslušný berní rok vyměřena daň jednak ze součtu zmíněných ročních služebních požitků (měsíčně 1000 Kč) vyměřovacím úřadem částkou 64 Kč (5 Kč 40 h × 12), jednak odděleně příslušnou komisí z „jiného" příjmu per 700 Kč daň 7 Kč. V tomto případě neměl nikdo z uvedených 3 plátců povinnosti srážeti daň, ježto ani u jednoho z nich nedosáhly požitky nejnižší měsíční částky (§ 30, odst. 1., lit. b).

3. Poplatník byl zaměstnán od počátku berního roku do konce března toho roku za měsíční plat 1000 Kč, pak vystoupil a měl od 1./4. do konce června u jiného zaměstnavatele měsíčně 1500 Kč a posléze od 1./7. změnil místo a bral od nového zaměstnavatele do konce roku měsíčně 1000 Kč.

Jiného příjmu nad 500 Kč neměl.

Poplatníku bude na příslušný berní rok vyměřena ze součtu požitků u jednotlivých zaměstnavatelů v roce pobíraných, totiž z celkové roční částky per 13.500 Kč (měsíčně 1.125 Kč) srážková daň podle odstavce 2. částkou 91 Kč (7 Kč 60 h × 12). Daňové

částky plátci sražené budou ovšem od daně odečteny.

K odst. 3.

(1) Činí-li tedy úhrn požitků, pobíraných příjemcem ve smyslu odst. 2. v jednom roce, více nežli 23.556 Kč (viz k § 30), nastane řádné vyměření daně podle všeobecných ustanovení z celkového poplatníkova důchodu, tedy z úhrnu požitků srážce podrobených (§ 28 resp. § 30) s připočtením jakýchkoli jiných, dani podrobených příjmů poplatníkových.

(2) Srážky podle § 30 plátcem vykonané činí ovšem i zde prozatímní platbu na daň, která v budoucnu bude v řádném vyměřovacím řízení uložena (§ 37, odst. 3.).

(3) Ustanovení tohoto odstavce nelze ovšem užíti tehdy, jestliže třebas jen jedny požitky příjemcovy v roce přesahují samy o sobě u jednoho plátce shora zmíněnou částku per 23.556 Kč. Takový případ sluší totiž řešiti podle ustanovení §§ 36 a 37.

K odst. 4.

Žádost nutno podati u toho vyměřovacího úřadu, který provedl vyměření na základě ustanovení § 33, odst. 1. nebo 2. Tento rozhodne také o případném nároku na vrácení daně a předloží zemskému finančnímu úřadu návrh na vrácení daně prostřednictvím účetního odboru.

K § 34.

(1) Z jiného, ročně 500 Kč přesahujícího důchodu se vyměří podle ustanovení tohoto paragrafu daň zvláště jen příjemci, který jest poplatníkem daně důchodové, t. j. jen hlavě rodiny ve smyslu ustanovení § 5,odst. 1. Kdo jest nebo jest pokládán za hlavu rodiny ve smyslu tohoto zákona, ustanovuje § 5 v odst. 3. Není-li příjemce hlavou, nýbrž příslušníkem rodiny (§ 5, odst. 4.), nebude vyměřena z jeho jiného, 500 Kč převyšujícího důchodu daň jemu, nýbrž hlavě jeho rodiny, poněvadž se takový důchod kromě služebních požitků přičítá k důchodu hlavy rodiny (§ 5, odst. 2.).

(2) Je-li v takovém případě hlavou rodiny příjemce, který pobírá požitky podrobené srážce podle § 30, bude užito ustanovení § 34. Ne-li, bude vyměřena daň v řádném ukládání podle všeobecných ustanovení zákona. (Vyměření podle § 34 není ovšem řádným vyměřením daně podle všeobecných ustanovení tohoto zákona.)

(3) Co sluší rozuměti „jiným důchodem", uvedeno jest k § 32, odst. 1.

(4) Daň vyměří místně příslušná daňová komise (§ 233, odst. 1., § 249, odst. 1. a), a contr. § 40, odst. 1.) a to výhradně jen z „jiného důchodu", po příp. z úhrnu jednotlivých příjmů tvořících tento jiný důchod.

(5) Při zjišťování „jiných důchodů" bude užito analogicky zákonných ustanovení §§ 1 až 18.

(6) S důchodem jsou v přímé souvislosti jen ta odpočitatelná vydání (§ 15), kterých by nebylo, kdyby tu nebylo také důchodu, se kterým jsou vydání v příčinné souvislosti.

K § 35.

K odst. 1.

(1) Požitky ve smyslu tohoto paragrafu v jednom roce dosaženými rozumíme úhrn dílčích příjmů toho kterého roku, ať plynuly poplatníku u jednoho neb několika plátců po celý rok nepřetržitě, nebo jen po část roku (třeba s přerušením). Srovnej o tom vysvětlení k § 4.

(2) Byly-li zaměstnanci vypláceny požitky v různých obdobích (na př. půl roku týdně a půl roku měsíčně), a dostoupily-li jeho roční požitky částky mezi 10.036 Kč a 10.044 Kč, dlužno pokládati tyto požitky za osvobozené od daně ve smyslu § 35, odst. 1.

(3) Předpokladem užití tohoto odstavce ovšem jest, že hrubé požitky podle § 28 zásadně daňové srážce podrobené a v tom onom berním roce pobírané, nedosáhly za rok buď samy o sobě, jde-li o jednoho plátce, aneb ve spojení s takovými požitky u dalších plátců (současných neb po sobě), nejnižší na rok přepočtené částky ve smyslu § 30, odst. 1. až 3. t. j. částky 10.036 a 10.044 Kč (viz k § 30).

(4) Jestliže by tedy na př. zmíněné hrubé požitky pobírané u několika plátců v tom kterém roce nedosáhly sice u jednotlivých plátců samy o sobě nejnižší roční částky podle § 30, avšak dohromady ano, jde o případ, který sluší posuzovati podle ustanovení § 33, odst. 2., po případě odst. 3. (viz § 33, k odst. 2. a 3.).

Příklady:

1. Poplatník byl od počátku berního roku do konce září toho roku zaměstnán za měsíční mzdu 950 Kč a potom až do konce roku byl bez zaměstnání. Ježto hrubé služební požitky nedosáhly v dotčeném roce nejnižší částky 837×12, t. j. 10.044 Kč (§ 30, odst. 1., lit. b), nýbrž pouze 8.550 Kč (za 9 měsíců), bude poplatník podle § 35, odst. 1. od daně důchodové osvobozen. Sražená daň 38 Kč 70 h bude mu vrácena.

2. Poplatník měl v berním roce u dvou zaměstnavatelů současně měsíční platy a sice od prvého přijal ročně 6.000 Kč (měsíčně 500 Kč) a od druhého ročně 3.600 Kč (měsíčně 300 Kč).

Ježto podmínka § 35, odst. 1. stran úhrnu ročních požitků jest splněna (součet jejich nedosáhl částky 10.044 Kč), bude poplatník, třebas měl ještě vedle požitků jiný důchod nepřesahující ročně 500 Kč, od daně na příslušný berní rok osvobozen. Srážka daně plátcem neměla v tomto případě místa, ježto ani u jednoho ani u druhého plátce nedosáhly požitky nejnižší měsíční částky (§ 30, odst. 1., lit. b]).

(5) Pojem „jiného důchodu" byl objasněn v předchozím § 32, odst. 1.

(6) Daň bude vrácena ovšem jen po případném odpočtu podle § 275. O vrácení přeplatků platí obdobně totéž, co bylo uvedeno u § 32, odst. 4. Pro podání návrhu na vrácení jest příslušným vyměřovací úřad, v jehož obvodu má plátce (po případě poslední plátce) své sídlo (provozovnu). Z důvodu vrácení sražené daně nelze přiřknouti nahražovacích úroků (§ 292, lit. c.).

K odst. 2.:

(1) Použití ustanovení tohoto odstavce ovšem předpokládá, že tu jde o příjemce, jehož hrubé požitky podle § 28 zásadně srážce podrobené nedosáhly ve smyslu § 35, odst. 1. v tom onom roce dohromady nejnižší na rok přepočtené částky podle § 30, odst. 1. až 3.

(2) Daňová výhoda, záležející v odděleném zdanění hrubých požitků sazbou ⅛% a jiného důchodu sazbou 1% vázána jest dále na současné splnění obou zákonem stanovených podmínek, totiž jednak, že jiný důchod příjemcův nad 500 Kč nesmí býti vyšší ročních 5000 Kč, a jednak, že součet hrubých požitků (§ 28) a tohoto jiného důchodu nesmí přesahovati za rok 10.000 Kč.

(3) Není-li splněna třeba jen jedna z uvedených podmínek, dojde k řádnému vyměření daně podle všeobecných ustanovení tohoto zákona.

(4) V tomto případě nutno ovšem při zjišťování dani podrobeného důchodu služebního užíti zejména i ustanovení § 15, č. 1, lit. d) o odečtení paušálu ze služebních požitků.

(5) Byly-li v případech odst. 2. prováděny v roce berním srážky, budou (podle ustanovení § 37, odst. 3. resp. analogicky podle cit. ustanovení) pokládány za zatímní platbu na daň, a budou tedy na vyměřenou daň v řádném vyměření súčtovány. Vyjde-li tím přeplatek na dani, bude proveden odpočet na jiné dlužné daně poplatníkovy (§ 275), po případě vrácen.

(6) Daň vyměří místně příslušná daňová komise.

Příklady:

1. Poplatník byl od počátku roku do konce července zaměstnán za měsíční plat 1000 Kč, tedy celkem za 7000 Kč; na to vystoupil ze služby a provozoval od 1. srpna do konce roku obchod, v němž docílil čistého zisku 3000 Kč. Hrubé služební požitky sice nedosáhly v roce částky 837 × 12 (§ 30, odst. 1., lit. b)), t. j. částky 10.044 Kč, nýbrž pouze 7000 Kč, avšak jiný důchod činil více nežli 500 Kč. Ježto dále poplatníkem docílený jiný důchod nepřesahuje ročně 5000 Kč a ježto součet hrubých požitků a tohoto jiného důchodu nepřesahuje ročních 10.000 Kč, zdaní se podle odst. 2., věta 1. jednak sazbou ⅛% zvláště jeho služební platy per 7000 Kč a jednak sazbou 1% zvláště jeho jiný důchod per 3000 Kč a součet obou sazeb bude činiti daňovou povinnost poplatníkovu. Toto vyměření daně není ovšem vzhledem k dělení příjmů a odlišné sazbě vyměřením podle všeobecných ustanovení, ač jinak ve všem ostatním se s ním shoduje (na př. minimum, srážka podle § 20).

2. Poplatník měl první tři měsíce roku obchod, v němž vyzískal 6000 Kč, pak byl 3 měsíce bez obchodu a bez příjmu. Posledních 6 měsíců byl ve služebním poměru za měsíčních 1500 Kč. Ježto v tomto případě hrubé služební požitky sice nedosáhly roční částky 10.044 Kč, nýbrž jen 9.000 Kč (1500 Kč × 6), avšak podmínky odst. 2., věta prvá, nejsou splněny, zdaní se hledíc k § 35, odst. 1. a odst. 2., posl. věta v řádném vyměření daně podle všeobecných ustanovení celkový úhrnný příjem, t. j. příjem služební dosažený za 6 měsíců (ovšem po přípustných srážkách podle § 15), k němuž se připočte příjem z obchodu 6000 Kč.

K § 36.

K odst. 1.:

(1) Srážce podle tohoto ustanovení podléhají u plátce všechny požitky podle § 28 srážce zásadně podrobené, přesahují-li trvale příslušnou nejvyšší hranici v § 30 uvedenou. Tomu jest u požitků činících aspoň ročních 23.557 Kč bez rozdílu, o který druh výplatního období jde (§ 30, odst. 1. až 3.).

(2) Předpokladem pro sražení daně podle tohoto a následujících ustanovení jest, že požitky trvale dosahují aspoň tuto roční výši (23.551 Kč po příp. 23.557 Kč).

(3) Služebními požitky z nově vzniklého služebního poměru jsou platy, které zaměstnavatel vyplácí osobám, jež až dosud nedostávaly takových platů od tohoto zaměstnavatele. Jsou to tedy buď platy příjemců, kteří pobírají takové platy po prvé nebo platy osob, které během roku své služební místo změní aneb nové ještě místo přiberou.

(4) Služební paušál v § 15, č. 1 d) stanovený možno odečítati ovšem jen při služebních požitcích podle § 11, odst. 1. a 2. nikoli u ostatních srážce podrobených požitků (§ 28).

(5) Při vypočtení sazby podle § 18 nelze sice užíti ustanovení odst. 2. tohoto paragrafu, za to však jest přípustno zaokrouhlení roční částky daně dolů na nejbližší částku plných korun (bez haléřů), dělitelných počtem výplatních lhůt.

K odst. 2.:

Pouze přechodné snížení požitků alespoň na příslušnou nejvyšší hranici v § 30 uvedenou, nemá účinku na povinnost a výši srážky podle § 36, odst. 1.

K § 37.

K odst. 1.:

(1) V řádném vyměření podle všeobecných ustanovení předepíše se poplatníkovi-příjemci na podkladě řádného jeho přiznání (§ 307, odst. 1. a § 32, odst. 3. a contr.) daň nejen z požitků srážce podle § 36 podrobených, nýbrž i zároveň ze všech jeho ostatních příjmů dani podrobených s připuštěním všech podle zákona přípustných srážek. Měl-li tedy na př. zaměstnanec v témž berním roce od jednoho zaměstnavatele na služebních požitcích celkem ročně 24.000 Kč, od druhého 12.000 Kč, od třetího 6.000 Kč a vedle toho příjem z kapitálového jmění ročních 450 Kč, bude poplatníkovi vyměřena daň podle § 37, odst. 1. ze součtu všech těchto příjmů po odečtení přípustných srážek v řádném vyměřovacím řízení podle všeobecných ustanovení. Srážky, jež byly podle § 30 vykonány z požitků per 12.000 Kč, budou přirozeně podle obdoby srážek vykonaných podle § 36 činiti zatímní platbu na úhrnnou daň.

(2) Příjemci předepíše se k přímému placení ovšem toliko případný rozdíl, o který přesahuje daň v tomto řádném vyměření uložená srážku daně podle § 36 vykonanou.

(3) O příslušnosti úřadu resp. komise pro řádné vyměření podle odst. 1. viz § 40.

K odst. 2. a 4.:

O případném vrácení přeplatku viz obdobné ustanovení § 32, odst. 4.

K odst. 3.:

Srovnej § 32 k odst. 4. a 5. a § 35, odst. 2.

K odst. 4.:

(1) Jde-li o roční hrubé požitky, které nepřesahují částku 23.550 Kč, pak nelze pro případ srážení daně v tomto odstavci naznačeného (za část roku podle § 36, odst. 1. a za část roku podle § 36, odst. 2.) předepsati vyšší daně nežli která odpovídá příslušným, na rok přepočteným sazbám § 30, odst. 1. až 3. Při tom se roční daň zaokrouhlí podle § 18, odst. 2. na celé Kč. Kdyby však daň v řádném vyměření podle všeobecných ustanovení byla nižší, nutno ovšem předepsati tuto daň.

(2) Nedosahují-li v případě § 37, odst. 4. hrubé roční požitky nejnižší na rok přepočtené hranice příslušného období § 30, odst. 1. až 3., nelze daně vůbec předepsati.

K § 38.

(1) Protože by přesné počítání a přesné odvádění provedených daňových srážek zatěžovalo plátce, kteří vyplácejí požitky zvláště velkému počtu zaměstnanců, může býti plátci povoleno, aby odváděl na účet sražených částek paušální měsíční částky rovnající se průměrné výši zaokrouhlených daňových srážek; podmínkou ovšem jest, že budou tyto daňové srážky v posledním měsíci berního roku přesně vyúčtovány a event. nedoplatky nejdéle do konce ledna příštího roku úplně zaplaceny.

(2) Vyměřovací úřady povedou v patrnosti příjemce srážce podrobených požitků jakož i soukromé i veřejné nestátní plátce, kteří jsou podle zákona povinni daňovou srážku prováděti a odváděti, tím, že povedou záznamní knihy rozvedené podle jednotlivých plátců; těmto plátcům sdělí vyměřovací úřady číslo katastru, pod kterým bude odvod sražené daně prováděn a účtován. Pod tímto číslem povedou úřady záznamy o příjemcích požitků od téhož plátce, a to buď na podkladě výplatních listin nebo na podkladě výkazů o výši hrubých požitků a tomu odpovídající daňové srážce, anebo konečně na podkladě oznámení pokladen (likvidatur) státních úřadů nebo podniků o souhrnném výsledku daňové srážky, provedené u jejich příjemců.

(3) Odvod daňových srážek bude prováděn výhradně jen šekovým řízením u poštovního úřadu na šekový účet finančního úřadu II. stolice. Pro odvod daňové srážky soukromými plátci a nestátními pokladnami (likvidaturami) nutno užíti výhradně jen čtyřdílného vplatního lístku poštovního šekového úřadu, znějícího pro zemský finanční úřad,

v jehož obvodu byla srážka prováděna, a označeného na líci předtiskem „Daň vybíraná srážkou“.

(4) Vplatní lístky nutno vyplniti na všech čtyřech dílech. Na rubu nutno přesně vyplniti v předtisku, za kterou dobu byla odvedená daň sražena.

(5) Vplatní lístky vydá bezplatně na celoroční období napřed příslušný vyměřovací úřad. Tyto vplatní listky možno také koupiti u poštovních úřadů.

(6) Nebude-li daňová srážka včas odvedena, upomene vyměřovací úřad plátce a poskytne k odvedení srážky po prvé lhůtu 3 dnů. Projde-li i tato marně, anebo neodvede-li povinný pozdější srážky včas, uloží vyměřovací úřad plátci podle § 43, odst. 2. pořádkovou pokutu a zahájí bez meškání vymáhání odvodu sražené daně. Kromě toho provede, uzná-li to vhodným, přesné přezkoušení daňových srážek na podkladě výplatních listin a výkazů, jakož i jiných pomocných zápisů a dokladů plátcových, které se vztahují ke všem požitkům příjemců.

K § 39.

(1) Pro povinné potvrzení o výši požitků a o výši sražené daně nestanoví § 39 zvláštní formy.

(2) Jest tedy přípustna každá forma, jen když je z potvrzení toho zřejmo jméno a bydliště příjemcovo a jméno (a sídlo) plátcovo (firmy), výplatní období a druh a výše požitků za toto období vyplacených, jakož i výše sražené daně.

(3) Proto může celoroční potvrzení nahraditi nejen někde obvyklá potvrzení při každé výplatě, ale i potvrzení v mezdní knížce.

(4) Za všech okolností musí býti však každé potvrzení opatřeno podpisem a adresou toho, kdo potvrzení vydal, aby ho bylo možno volati k odpovědnosti, kdyby potvrzení obsahovalo nesprávnosti.

(5) V zájmu větší přehlednosti se odporučuje, aby byla tato potvrzení vydávána v zásadě za celý minulý rok, a sice současně s vyhotovením ročních výkazů, jež budou zasílati plátci vyměřovacím úřadům (viz § 45).

K § 40.

K odst. 1.:

(1) Řádným vyměřením daně rozumí se tu jednak řádné vyměření důchodové daně podle všeobecných ustanovení tohoto zákona, jednak vyměření úřadem podle § 33, odst. 1. a 2. nebo komisí podle §§ 34 a 35, odst. 2., věta 1. a 2.

(2) Řádné vyměření daně důchodové podle všeobecných ustanovení má místo

1. z povinnosti úřední:

a) u příjemců s hrubými ročními požitky nedosahujícími výše požitků daňové srážce podle § 30, odst. 1. až 3. podrobených, t. j. s požitky včetně do 10.035 Kč (při výplatě týdenní, čtrnáctidenní neb osmadvacetidenní), dále do 10.043 Kč (při výplatě měsíční nebo desetidenní) nebo do 10.035 Kč při výplatě v jiných obdobích (§ 30, odst. 3.), jakož i u příjemců uvedených v § 31, přesahuje-li u všech tu uvedených příjemců jejich jiný důchod (§ 32, odst. 2.) ročních 5000 Kč aneb převyšuje-li součet hrubých požitků a tohoto jiného důchodu (nad 500 Kč) ročních 10.000 Kč (§ 35, odst. 2., věta 3.);

b) u příjemců, jimž jsou požitky — ať v jakékoli výši — vypláceny denně (§ 30, odst. 3.);

c) u příjemců s požitky, přesahujícími nejvyšší hranici v § 30 uvedenou, t. j. s ročními požitky nad 23.556 Kč bez rozdílu, o který druh výplatního období jde, ať mají tito příjemci nějaký jiný důchod (§ 32, odst. 2.) nebo ne;

d) u příjemců, kteří pobírají požitky způsobem a za podmínek § 33, odst. 3. ve spojení s odst. 2., ať mají tito příjemci nějaký jiný důchod (§ 32, odst. 2.) nebo ne;

2. na žádost příjemce, jehož požitky jsou zásadně podrobeny daňové srážce podle § 30, resp. 31, byla-li podána taková žádost do konce března po uplynutí roku berního, a byla-li doložena řádným přiznáním.

(3) Jde-li tedy o řádné vyměření daně podle všeobecných ustanovení osobám shora pod č. 1., lit. b), c) a d) a pod č. 2. jmenovaným, jest k tomu příslušným vyměřovací úřad jen, nemají-li tyto osoby jiných [t. j. srážce daně nepodrobených (§ 28)] důchodů nad 500 Kč ročně.

(4) Co sluší rozuměti jiným důchodem, jest uvedeno k § 32, odst. 1. a 2.

(5) Činí-li tyto důchody více než ročních 500 Kč, jest pro vyměření daně u nich [právě tak jako u osob v bodě 1., lit. a) jmenovaných] příslušnou daňová komise (§ 233, odst. 1.).

K odst. 2.:

Z platebního rozkazu možno podati odvolání — podle § 253, odst. 2. a § 254 — do 30 dnů po jeho doručení u vyměřovacího úřadu, jenž jej vydal.

K § 41.

(1) Podle § 269, odst. 1., jsou daně ku přímému placení předepsané splatny ve čtyřech rovných částkách napřed a to 1. ledna, 1. dubna, 1. července a 1. října každého roku. Pokud nebyly tyto daně předepsány, jest poplatník povinen platiti — podle § 270 — ve shora uvedených lhůtách částky, odpovídající poslednímu předpisu. Nebyly-li daně zaplaceny do 15. dne onoho měsíce, jenž jde po dni splatnosti jejich, budou podle § 271, odst. 1. vymáhány donucovacím řízením. K tomuto dojde také, nebyla-li daň zaplacena v jiné lhůtě, do které má býti zaplacena (§ 271, odst. 3.).

(2) V tomto donucovacím řízení možno uložiti dočasnému plátci, aby dlužnou daň při výplatě požitků příjemci srážel a odváděl podle určení vyměřovacího úřadu. Možnost tohoto srážení jest omezena jednak tím, že smí býti takto srážena jen částka, která poměrně připadá na požitky, a jednak tím, že v jednom roce nesmí býti sraženo více než činí předpis za jeden a půl berního roku, při čemž nesmí srážka zkrátiti nezabavitelné existenční minimum příjemcovo, a to ani sama o sobě ani ve spojení s výkonem srážky podle §§ 30 a 36.

(3) Příklad: Příjemce požitků nezaplatil včas daň důchodovou za minulá dvě berní leta v částce 3.000 Kč. Z toho připadá poměrně na požitky služební 2.000 Kč. Jeho nynější požitky činí měsíčně 1.500 Kč, jsou ale obstaveny pro alimentační závazky příjemcovy částkou měsíčních 900 Kč. Daňová srážka za běžný rok činí podle § 30, odst. 1 b) měsíčně 15 Kč 20 h. Příjemce obdrží tedy měsíčně místo 1500 Kč jen 584 Kč 80 h (t. j. 1500 Kč méně 900 Kč méně 15 Kč 20 h), tedy ročně 7017 Kč 60 h. Podle ustanovení předposlední věty § 41, odst. 1. by bylo lze naříditi srážku v roční částce 1500 Kč (t. j. výše předpisu dlužných daní za 1½ roku); protože by tím klesl požitek příjemci vyplácený na 5.517 Kč 60 h (t. j. 7017 Kč 60 h méně 1500 Kč), tedy pod existenční minimum, možno podle poslední věty § 41, odst. 1., naříditi srážku jen v roční výši 1017 Kč 60 h, čímž zbude příjemci skutečných ročních 6000 Kč.

K § 42.

(1) Ustanovení § 42 jest ustanovením zvláštním, takže tu nemá platnosti ustanovení § 330, odst. 4.

(2) Spory vzniklé o provádění srážky mohou se týkati buď zjištění srážce podrobeného důchodu, nebo výše srážky, nebo konečně doby, kdy má býti srážka provedena (jako na příklad pokud jde o naturalie, provise atd.).

(3) Z povahy daně srážkou placené plyne, že budou stížnosti vyplývající z těchto sporů rozhodnuty s největším možným urychlením, aby byl spor rozhodnut do nejbližšího výplatního období.

(4) Bydlištěm (sídlem) plátcovým ve smyslu tohoto paragrafu rozumí se místo, v němž se příjemci požitky pravidelně vyplácejí, tedy pravidelně provozovnu, v níž jest příjemce požitků zaměstnán, anebo z níž se požitky přímo vyplácejí (viz také § 32, odst. 1.).

K § 43.

K odst. 1.:

Vedle § 264, odst. 1., č. 3. platí zde ovšem i ustanovení §§ 266 a 267.

K odst. 2.:

(1) Podle § 185, odst. 2. se dopouští trestního činu zkrácení daně plátce požitků, jeho zákonný zástupce nebo zmocněnec, který v oznámení tímto zákonem nařízeném, v odpovědi na dotaz finančního úřadu nebo v jakémkoliv jiném podání k finančnímu úřadu ve věci daně důchodové z požitků plátcem vyplácených něco nesprávného uvede nebo potvrdí nebo něco zatají, nebo do stanovené lhůty nepodá oznámení tímto zákonem nařízených, je-li takové jednání nebo opominutí způsobilé vyměření zákonné daně zmařiti nebo přivoditi vyměření menší než zákonné daně.

(2) Dopustí-li se plátce takového činu (na př. tím, že uvede požitky ve výplatních listinách nižšími než skutečnými částkami, nebo tím, že v ročním výkazu požitků uvede částky nižší než skutečně vyplacené) vědomě nebo s úmyslem zákonnou daň zkrátiti nebo jen z nedbalosti, bude potrestán podle ustanovení § 186, po případě podle § 187 nebo podle § 188.

(3) Spolupůsobí-li příjemce požitků vědomě k trestním činům v §§ 186 a 187 uvedeným nebo při těchto činech způsobem naznačeným v § 191, dopustí se samostatného trestního činu podle § 191.

(4) Naopak, uvede-li příjemce požitků na př. v přiznání k dani důchodové nesprávně svoje služební požitky v úmyslu daň zkrátiti, nebo jen vědomě anebo jen z nedbalosti, dopouští se trestního činu zkrácení daně trestného buď podle § 187 nebo § 186, nebo podle § 188. A byl-li mu v tomto nápomocen jeho plátce způsobem v § 191, odst. 1. uvedeným,

bude potrestán za to plátce nezávisle od potrestání příjemcova, a to podle ustanovení § 191.

(5) Jednání nebo opominutí plátcova nebo příjemcova proti ustanovením §§ 28 až 39 a 41, která nespadají pod přísnější ustanovení hlavy VIII., (jako na příklad neprovádění nebo nesprávné provádění srážek při výplatě požitků srážce daňové podrobených, opožděné odvádění sražených částek atd.), budou potrestána pořádkovou pokutou podle § 43, odst. 2.

(6) Touto pořádkovou pokutou mohou býti trestána i nezákonná jednání (nebo opominutí) osob třetích (na příklad při nesprávném vyplňování potvrzení o stavu rodiny podle § 31., odst. 3. nebo zástupců plátců atd.), pokud nespadají pod přísnější ustanovení hlavy VIII.

K § 44.

(1) V §§ 28 až 44 nejsou stanoveny úchylky co do zásadní daňové povinnosti (§ 1), osvobození od daně (§ 2), údobí zdanění (§ 4), společných důchodů (§§ 6 a 14), dani zásadně podrobeného důchodu (§ 7), a co do počátku (§ 23), změn a konce daňové povinnosti (§§ 24 a 25), takže platí všechna tato ustanovení i co do požitků srážce podrobených.

(2) Naproti tomu jsou v §§ 28 až 43 stanoveny úchylky proti všeobecným ustanovením §§ 3, 5, 15 až 21 a §§ 26 a 27, a proto neplatí tato všeobecná ustanovení, jde-li o srážce podrobené požitky, z nichž byla prováděna srážka, aniž by došlo ku řádnému vyměření daně podle všeobecných ustanovení.

(3) Bylo-li ale provedeno toto řádné vyměření, jako na příklad podle ustanovení § 32, odst. 5., § 33, odst. 3., § 35, odst. 2., věta 3., a § 37, platí pro toto řádné vyměření bezvýhradně všechna všeobecná ustanovení §§ 1 až včetně 27.

K § 45.

K odst. 1.:

(1) Nemocenské pojišťovny, podrobené ustanovením zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří, a nemocenská oddělení revírních bratrských pokladen, podrobených zákonu ze dne 11. července 1922, č. 242 Sb. z. a n. o pojištění u báňských bratrských pokladen, jakož i všechny jiné podobné veřejnoprávní fondy a pokladny (jako na př. spolkové nemocenské pojišťovny, zřízené podle spolčovacího zákona ze dne 26. listopadu 1852, č. 253 ř. z. a zapsané pojišťovny pomocné, zřízené podle zákona ze dne 16. července 1892, č. 202 ř. z. a provádějící pojištění podle zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., jakož i všechny pojišťovny, které provádějí pojištění ve smyslu zákona ze dne 1. července 1926, č. 117 Sb. z. a n.) jsou povinny poskytovati vyměřovacím úřadům finančním vyžádanou pomoc při provádění daňové srážky z požitků podle §§ 28 až 44, zejména jsou povinny:

1. oznamovati místně příslušnému vyměřovacímu úřadu koncem každého měsíce všechny změny nastalé v jejich seznamu zaměstnavatelů,

2. učiniti vyměřovacímu úřadu bez meškání oznámení o vydaných platebních výměrech na dodatečně vyměřené pojistné za období starší jednoho měsíce,

3. umožniti orgánům vyměřovacího úřadu zjišťování pojištěnců a výše jejich požitků na podkladě knih, zápisů a jiných spisů pojišťoven, kdykoliv to vyměřovací úřad uzná nutným, a

4. dovoliti, aby orgány vyměřovacího úřadu mohly kdykoliv z jejich spisů a zápisů zjistiti, zda vůbec, nebo pokud byly splněny povinnosti, které jim byly shora pod č. 1. až 3. uloženy.

(2) Pokud uvedené zde pojišťovny vyplácejí nemocenské, úrazové, invalidní nebo starobní podpory a platy, nebo služební, odpočinkové a zaopatřovací požitky, platí pro ně jakožto plátce všeobecná ustanovení §§ 28 až 45 tohoto zákona.

K odst. 2.

(1) (Výplatní listiny.) Plátcům v § 28 uvedeným a povinným přihlašovati zaměstnance ku pojištění pro případ nemoci u některé z pojišťoven v odst. 1. jmenovaných se ukládá, aby vždy do tří dnů po uplynutí každého sudého měsíce předkládali vyměřovacímu úřadu, v jehož úředním obvodu jest pojišťovna, u které jsou plátcovi zaměstnanci pro případ nemoci pojištěni, všechny těchto zaměstnanců se týkající a řádně vyhotovené výplatní listiny (viz k § 32, odst. 1.), zabírající všechny výplaty právě minulých dvou měsíců.

(2) Finanční úřady II. stolice mohou povoliti předkládání uvedených listin ve lhůtách delších nepřesahujících ale kalendářní čvrtletí.

(3) Této povinnosti jsou zbaveni státní úřady a státní podniky. U těchto může vyměřovací úřad vykonávati namátkou dozor nad řádným prováděním daňové srážky.

(4) Povinnosti předkládati výplatní listiny jsou dále a to do odvolání zbaveni plátci, kteří zaměstnávají nejvýše dva příjemce požitků,

z nichž žádný nemá požitků dosahujících výše podle § 30 daňové srážce podrobené, jakož i plátci, zaměstnávající voraře nebo zemědělské nebo lesní dělníky přechodně po dobu ne delší dvou měsíců, pokud jde o tyto příjemce. Ministerstvo financí může v tomto směru povoliti další úlevy. Tito plátci jsou však povinni výplatní listiny předložiti, jsou-li k tomu vyměřovacím úřadem zvláště vyzváni.

(5) V čele každé výplatní listiny označí plátce pojišťovnu, u níž jsou pojištěni pro případ nemoci zaměstnanci, jichž se výplatní listina týče.

(6) Výplatní listiny možno předkládati buď v prvopisu nebo propisu.

(7) Vyměřovací úřad přezkouší úplnost a správnost předložených výplatních listin; k tomu cíli jsou pojišťovny v § 45, odst. 1. uvedené povinny vyhověti do 14 dnů dožádání vyměřovacího úřadu za porovnání dat výplatních listin s vlastními zápisy a za stvrzení tohoto souhlasu nebo vyznačení nesrovnalostí.

(8) Z takto přezkoušených výplatních listin zjistí vyměřovací úřad výši zákonné daňové srážky.

(9) (Výkazy.) Plátci, v jejichž službách jsou zaměstnanci, podle § 5, lit. a) a c) zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n. z povinného pojištění nemocenského vyloučení, dále plátci odpočinkových a zaopatřovacích požitků uvedených v § 11, č. 4, jsou povinni řádně vésti výkaz o výši vyplacených hrubých požitků těmto jednotlivým příjemcům a o provedené daňové srážce (viz k § 32, odst. 1.), a zasílati jej buď v prvopisu nebo propisu spolu s výkazem o odvodu daňové srážky vždy do 3 dnů po uplynutí každého kalendářního čtvrtletí vyměřovacímu úřadu, v jehož obvodu má vykazující plátce bydliště nebo provozovnu (viz k § 32, odst. 1.), ku přezkoušení. Tutéž povinnost mají plátci nemocenských úrazových, invalidních nebo starobních podpor a platů, pokud tyto požitky dosáhly u jednotlivých příjemců v některém čtvrtletí kalendářního roku nejméně částky 1000 Kč.

(10) Uvedené povinnosti jsou zbaveny státní úřady a státní podniky. Vyměřovací úřady jsou oprávněny vykonávati dozor nad řádným prováděním daňové srážky přezkoušením záznamů o výměře důchodové daně vybírané srážkou (viz k § 32, odst. 1.), které povedou pokladny (likvidatury) jmenovaných úřadů nebo podniků. Ministerstvo financí může zbaviti další jednotlivé plátce povinnosti zasílání výkazů vyměřovacímu úřadu, a to buď na určitou dobu nebo do odvolání.

(11) (Roční výkaz.) Všichni v § 28 jmenovaní plátci jsou dále povinni odevzdati vyměřovacímu úřadu, kterému byly nebo zásadně měly býti zasílány výplatní listiny nebo výkazy vždy do 14 dnů po uplynutí každého kalendářního roku dvojmo vyhotovený roční výkaz všech příjemců, jejichž požitky dosáhly aspoň v jednom výplatním období dotyčného kalendářního roku výše, podle ustanovení § 30 cit. zákona daňové srážce podrobené. Roční výkaz bude řádně vyhotoven na tiskopisech, které stanoví ministerstvo financí a které plátcům požitků bezplatně vydá vyměřovací úřad.

(12) Tento roční výkaz nutno vyhotoviti zvláště o příjemcích, jejichž požitky nepřesáhly za rok částky, podrobené daňové srážce podle § 30 (t. j. částky 23.550 Kč, po případě 23.556 Kč), a zvláště o příjemcích požitků vyšších.

(13) Nebyla-li u jednotlivých příjemců provedena daňová srážka jen proto, že předložili potvrzení o mnohačlenné své domácnosti a že v důsledku toho jejich požitek nedosáhl výše, podle § 31 srážce podrobené, budou i tito příjemci ve výkazu uvedeni; v poznámce bude poukázáno na ustanovení § 31 a příslušné potvrzení připojeno.

(14) V obou výkazech budou příjemci seřaděni podle svého bydliště (podle městských čtvrtí nebo okresů) tak, aby na témže listu výkazu byli uvedeni jen příjemci, bydlící v obvodu téhož vyměřovacího úřadu [§ 249, odst. 1., lit. a)]. Bude tedy míti roční výkaz tolik samostatných listů, v kolika obvodech vyměřovacích úřadů mají příjemci téhož plátce svá bydliště.

(15) V poznámkách obou výkazů nutno u jednotlivých příjemců, kterým byly vyplaceny také zásadně srážce nepodrobené služební požitky určené na úhradu služebních výdajů (§ 29, odst. 1.), uvésti stručné okolnosti, z nichž by úřad mohl zjistiti, zda bylo vyloučení těchto položek z požitků srážce podrobených vůbec správné nebo přiměřené.

(16) V obou druzích výkazů nutno na konec vyúčtovati odvedení provedených daňových srážek a připojiti na důkaz správnosti výkazů podpis plátcův.

(17) Uvedení plátci jsou kromě toho povinni sděliti vyměřovacímu úřadu na jeho dožádání i výši požitků dalších jednotlivých příjemců, jejichž požitky nedosáhly výše, podle § 30 dani podrobené.

(18) Na základě předkládaných výplatních listin po případě výkazů, jakož i předložených

a přezkoušených ročních výkazů uzavře vyměřovací úřad pro dotyčný rok svoji záznamní knihu a stanoví tak celoroční výši daňových srážek, jež měl plátce provésti a odvésti.

(19) Jinak bude konán dozor nad prováděním srážek nahlédnutím do výplatních listin, výkazů a po případě do obchodních knih a jiných zápisů plátcových jen výjimečně, když bude podezření, že není daň srážková buď vůbec prováděna, anebo že je sráženo nesprávně (na př. ne ze souhrnu všech srážce podrobených požitků) anebo nepravidelně, anebo konečně uzná-li to finanční úřad z jiných důvodů nutným, na př. se zřetelem na nepravidelný nebo neúplný odvod sražené daně.

Přechodné ustanovení.

(1) Podle článku VI, odst. 1. uváděcích ustanovení počíná se srážení daně důchodové podle §§ 28 až 45 dnem 1. srpna 1927, po případě prvním výplatním obdobím, které následuje po 1. srpnu 1927 ve dvojnásobné výši.

(2) K docílení nezbytného základu pro přehled jak plátců tak i příjemců, jejichž požitky jsou podle §§ 30 až 36 daňové srážce podrobeny, jsou všichni plátci dále povinni sestaviti a vyměřovacímu úřadu, jemuž budou napříště zasílány výplatní listiny nebo výkazy (viz k § 32, odst. 1.), odevzdati nejdéle do 5. srpna 1927, po případě do 5 dnů po prvním výplatním období, které následuje po 1. srpnu 1927, výkaz příjemců, kteří v tuto dobu měli požitky, podle ustanovení §§ 28 až 36 srážce daňové zásadně podrobené, a uvésti u těchto jednotlivých příjemců výši jim při první uvedené výplatě vyplacených požitků. Tiskopisy potřebné ku sestavení těchto výkazů vydá bezplatně příslušný vyměřovací úřad.

(Účinnost).

Účinnost tohoto nařízení počíná s účinností zákona.

(Provedení).

Provedením tohoto nařízení se pověřuje ministr financí.

Švehla v. r.

Dr. **Engliš** v. r.	Dr. **Beneš** v. r.
Dr. **Hodža** v. r.	Dr. **Mayr-Harting** v. r.
Dr. **Peroutka** v. r.	**Najman** v. r.
Dr. **Spina** v. r.	**Udržal** v. r.
Dr. **Šrámek** v. r.	Dr. **Tiso** v. r.
Dr. **Nosek** v. r.	Dr. **Gažík** v. r.

Tabulka I.

Týdenní výplata:

1.		2.		3.		4.	
Vyplacený požitek (v Kč)		Daňová srážka (§ 30 odst. 1a)		Daňová srážka, přepočítaná na celý rok		Roční hrubý důchod, odpovídající vyplacenému požitku (v Kč)	
od	do	Kč	h	Kč	h	od	do
pod 193		—	25	.	.	.	.
193	194	—	25	13	—	10.036	10.139
195	206	—	50	26	—	10.140	10.763
207	218	—	75	39	—	10.764	11.387
219	221	1	—	52	—	11.388	11.543
222	231	1	—	52	—	11.544	12.063
232	243	1	25	65	—	12.064	12.687
244	245	1	50	78	—	12.688	12.791
246	256	1	50	78	—	12.792	13.363
257	268	1	75	91	—	13.364	13.987
269	281	2	—	104	—	13.988	14.663
282	288	2	25	117	—	14.664	15.027
289	293	2	25	117	—	15.028	15.287
294	306	2	50	130	—	15.288	15.963
307	318	2	75	143	—	15.964	16.587
319	331	3	—	156	—	16.588	17.263
332	343	3	25	169	—	17.264	17.887
344	356	3	50	182	—	17.888	18.563
357	368	3	75	195	—	18.564	19.187
369	387	4	—	208	—	19.188	20.175
388	392	4	50	234	—	20.176	20.435
393	397	5	—	260	—	20.436	20.695
398	402	5	50	286	—	20.696	20.955
403	407	6	—	312	—	20.956	21.215
408	412	6	50	338	—	21.216	21.475
413	417	7	—	364	—	21.476	21.735
418	422	7	50	390	—	21.736	21.995
423	427	8	—	416	—	21.996	22.255
428	432	8	50	442	—	22.256	22.515
433	437	9	—	468	—	22.516	22.775
438	442	9	50	494	—	22.776	23.035
443	447	10	—	520	—	23.036	23.295
448	453	10	50	546	—	23.296	23.556

Pomocná tabulka
při přechodném zvýšení požitků nad 453 Kč:

1.		2.	
Vyplacený požitek, přechodně zvýšený (v Kč)		Daňová srážka (§ 30, odst. 5)	
od	do	Kč	h
454	463	11	—
464	473	11	50
474	483	12	—
484	493	12	50
494	503	13	—
504	513	13	50
514	523	14	—
524	533	14	50
534	543	15	—
544	553	15	50
554	563	16	—
564	573	16	50
574	583	17	—
584	593	17	50
594	603	18	—
604	613	18	50
614	623	19	—
624	633	19	50
634	643	20	—
644	653	20	50
654	663	21	—
664	673	21	50
674	683	22	—
684	693	22	50
694	703	23	—
704	713	23	50
714	723	24	—
724	733	24	50
734	743	25	—
744	753	25	50
754	763	26	—
764	773	26	50
774	783	27	—

Tabulka II.

Desetidenní výplata:

1.		2.		3.		4.	
Vyplacený požitek (v Kč)		Daňová srážka (§ 30, odst. 2)		Daňová srážka, přepočítaná na celý rok		Roční hrubý důchod, odpovídající vyplacenému požitku (v Kč)	
od	do	Kč	h	Kč	h	od	do
pod	279	—	25	.	.	.	.
279	279	—	25	9	—	10.044	10.079
280	281	—	50	18	—	10.080	10.151
282	293	—	75	27	—	10.152	10.583
294	306	1	—	36	—	10.584	11.051
307	318	1	25	45	—	11.052	11.483
319	319	1	50	54	—	11.484	11.519
320	331	1	50	54	—	11.520	11.951
332	343	1	75	63	—	11.952	12.383
344	354	2	—	72	—	12.384	12.779
355	356	2	—	72	—	12.780	12.851
357	368	2	25	81	—	12.852	13.283
369	381	2	50	90	—	13.284	13.751
382	393	2	75	99	—	13.752	14.183
394	406	3	—	108	—	14.184	14.651
407	416	3	25	117	—	14.652	15.011
417	418	3	25	117	—	15.012	15.083
419	431	3	50	126	—	15.084	15.551
432	443	3	75	135	—	15.552	15.983
444	456	4	—	144	—	15.984	16.451
457	468	4	25	153	—	16.452	16.883
469	481	4	50	162	—	16.884	17.351
482	493	4	75	171	—	17.352	17.783
494	506	5	—	180	—	17.784	18.251
507	518	5	25	189	—	18.252	18.683
519	531	5	50	198	—	18.684	19.151
532	543	5	75	207	—	19.152	19.583
544	559	6	—	216	—	19.584	20.159
560	567	6	50	234	—	20.160	20.447
568	574	7	25	261	—	20.448	20.699
575	581	8	—	288	—	20.700	20.951
582	588	8	75	315	—	20.952	21.203
589	596	9	50	342	—	21.204	21.491
597	603	10	—	360	—	21.492	21.743
604	610	10	75	387	—	21.744	21.995
611	617	11	50	414	—	21.996	22.247
618	624	12	25	441	—	22.248	22.499
625	632	13	—	468	—	22.500	22.787
633	639	13	75	495	—	22.788	23.039
640	646	14	50	522	—	23.040	23.291
647	654	15	25	549	—	23.292	23.556

Pomocná tabulka

při **přechodném** zvýšení požitků nad 654 Kč.

1.		2.	
Vyplacený požitek, přechodně zvýšený (v Kč)		Daňová srážka (§ 30, odst. 5)	
od	do	Kč	h
655	664	15	75
665	674	16	25
675	684	16	75
685	694	17	25
695	704	17	75
705	714	18	25
715	724	18	75
725	734	19	25
735	744	19	75
745	754	20	25
755	764	20	75
765	774	21	25
775	784	21	75
785	794	22	25
795	804	22	75
805	814	23	25
815	824	23	75
825	834	24	25
835	844	24	75
845	854	25	25
855	864	25	75
865	874	26	25
875	884	26	75
885	894	27	25
895	904	27	75
905	914	28	25
915	924	28	75
925	934	29	25
935	944	29	75
945	954	30	25
955	964	30	75
965	974	31	25
975	984	31	75

Tabulka III.

Čtrnáctidenní výplata:

1.		2.		3.		4.	
Vyplacený požitek (v Kč)		Daňová srážka (§ 30, odst. 2)		Daňová srážka, přepočítaná na celý rok		Roční hrubý důchod, odpovídající vyplacenému požitku (v Kč)	
od	do	Kč	h	Kč	h	od	do
pod	386	—	50	.	.	.	.
386	389	—	50	13	—	10.036	10.139
390	413	1	—	26	—	10.140	10.763
414	437	1	50	39	—	10.764	11.387
438	442	2	—	52	—	11.388	11.517
443	463	2	—	52	—	11.518	12.063
464	487	2	50	65	—	12.064	12.687
488	490	3	—	78	—	12.688	12.765
491	513	3	—	78	—	12.766	13.363
514	537	3	50	91	—	13.364	13.987
538	563	4	—	104	—	13.988	14.663
564	576	4	50	117	—	14.664	15.001
577	587	4	50	117	—	15.002	15.287
588	613	5	—	130	—	15.288	15.963
614	637	5	50	143	—	15.964	16.587
638	663	6	—	156	—	16.588	17.263
664	687	6	50	169	—	17.264	17.887
688	713	7	—	182	—	17.888	18.563
714	737	7	50	195	—	18.564	19.187
738	775	8	—	208	—	19.188	20.175
776	785	9	—	234	—	20.176	20.435
786	795	10	—	260	—	20.436	20.695
796	805	11	—	286	—	20.696	20.955
806	815	12	—	312	—	20.956	21.215
816	825	13	—	338	—	21.216	21.475
826	835	14	—	364	—	21.476	21.735
836	845	15	—	390	—	21.736	21.995
846	855	16	—	416	—	21.996	22.255
856	865	17	—	442	—	22.256	22.515
866	875	18	—	468	—	22.516	22.775
876	885	19	—	494	—	22.776	23.035
886	895	20	—	520	—	23.036	23.295
896	906	21	—	546	—	23.296	23.556

Pomocná tabulka
při **přechodném** zvýšení požitků nad 906 Kč:

1.		2.	
Vyplacený požitek, přechodně zvýšený (v Kč)		Daňová srážka (§ 30, odst. 5)	
od	do	Kč	h
907	916	21	50
917	926	22	—
927	936	22	50
937	946	23	—
947	956	23	50
957	966	24	—
967	976	24	50
977	986	25	—
987	996	25	50
997	1.006	26	—
1.007	1.016	26	50
1.017	1.026	27	—
1.027	1.036	27	50
1.037	1.046	28	—
1.047	1.056	28	50
1.057	1.066	29	—
1.067	1.076	29	50
1.077	1.086	30	—
1.087	1.096	30	50
1.097	1.106	31	—
1.107	1.116	31	50
1.117	1.126	32	—
1.127	1.136	32	50
1.137	1.146	33	—
1.147	1.156	33	50
1.157	1.166	34	—
1.167	1.176	34	50
1.177	1.186	35	—
1.187	1.196	35	50
1.197	1.206	36	—
1.207	1.216	36	50
1.217	1.226	37	—
1.227	1.236	37	50

Tabulka IV.

Dvacetiosmidenní výplata:

1.		2.		3.		4.	
Vyplacený požitek (v Kč)		Daňová srážka (§ 30, odst. 2)		Daňová srážka, přepočítaná na celý rok		Roční hrubý důchod, odpovídající vyplacenému požitku (v Kč)	
od	do	Kč	h	Kč	h	od	do
pod 772		1	—	.	.	.	.
772	779	1	—	13	—	10.036	10.139
780	827	2	—	26	—	10.140	10.763
828	875	3	—	39	—	10.764	11.387
876	884	4	—	52	—	11.388	11.504
885	927	4	—	52	—	11.505	12.063
928	975	5	—	65	—	12.064	12.687
976	981	6	—	78	—	12.688	12.765
982	1.027	6	—	78	—	12.766	13.363
1.028	1.075	7	—	91	—	13.364	13.987
1.076	1.127	8	—	104	—	13.988	14.663
1.128	1.153	9	—	117	—	14.664	15.001
1.154	1.175	9	—	117	—	15.002	15.287
1.176	1.227	10	—	130	—	15.288	15.963
1.228	1.275	11	—	143	—	15.964	16.587
1.276	1.327	12	—	156	—	16.588	17.263
1.328	1.375	13	—	169	—	17.264	17.887
1.376	1.427	14	—	182	—	17.888	18.563
1.428	1.475	15	—	195	—	18.564	19.187
1.476	1.551	16	—	208	—	19.188	20.175
1.552	1.571	18	—	234	—	20.176	20.435
1.572	1.591	20	—	260	—	20.436	20.695
1.592	1.611	22	—	286	—	20.696	20.955
1.612	1.631	24	—	312	—	20.956	21.215
1.632	1.651	26	—	338	—	21.216	21.475
1.652	1.671	28	—	364	—	21.476	21.735
1.672	1.691	30	—	390	—	21.736	21.995
1.692	1.711	32	—	416	—	21.996	22.255
1.712	1.731	34	—	442	—	22.256	22.515
1.732	1.751	36	—	468	—	22.516	22.775
1.752	1.771	38	—	494	—	22.776	23.035
1.772	1.791	40	—	520	—	23.036	23.295
1.792	1.812	42	—	546	—	23.296	23.556

Pomocná tabulka

při přechodném zvýšení požitků nad 1 812 Kč:

1.		2.	
Vyplacený požitek, přechodně zvýšený (v Kč)		Daňová srážka (§ 30, odst. 5)	
od	do	Kč	h
1.813	1.822	42	50
1.823	1.832	43	—
1.833	1.842	43	50
1.843	1.852	44	—
1.853	1.862	44	50
1.863	1.872	45	—
1.873	1.882	45	50
1.883	1.892	46	—
1.893	1.902	46	50
1.903	1.912	47	—
1.913	1.922	47	50
1.923	1.932	48	—
1.933	1.942	48	50
1.943	1.952	49	—
1.953	1.962	49	50
1.963	1.972	50	—
1.973	1.982	50	50
1.983	1.992	51	—
1.993	2.002	51	50
2.003	2.012	52	—
2.013	2.022	52	50
2.023	2.032	53	—
2.033	2.042	53	50
2.043	2.052	54	—
2.053	2.062	54	50
2.063	2.072	55	—
2.073	2.082	55	50
2.083	2.092	56	—
2.093	2.102	56	50
2.103	2.112	57	—
2.113	2.122	57	50
2.123	2.132	58	—
2.133	2.142	58	50